

Sử Nương Nương

Contents

Sử Nương Nương	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Hậu Táng	4
3. Chương 3: Lâm Hạnh	6
4. Chương 4: Thăm Dò	8
5. Chương 5: Đánh Cuộc Tâm	10
6. Chương 6: Tro Cốt	12
7. Chương 7: Dâng Tân Phi	14
8. Chương 8: Thượng Dược	17
9. Chương 9: “lục”	19
10. Chương 10: Thực Tiễn	22
11. Chương 11: Khiêu Khích	25
12. Chương 12: Hai Cái Chấn Bông Đơn Thuần Nói Chuyện Phiếm	28
13. Chương 13: Tân Phi Vào Cung	31
14. Chương 14: Tứ Hôn	34
15. Chương 15: Tức Khắc Thành Hôn	36
16. Chương 16: Quen Biết Cũ	39
17. Chương 17: Tử Tự	42
18. Chương 18: Nam Thê	44
19. Chương 19: Gặp Mặt	47
20. Chương 20: Thành Hôn	51

Sử Nương Nương

Giới thiệu

Edit: Mai Lạc Thể loại: Trọng sinh, 1×1, cung đình, nam biến nữ rồi biến về nam, đam mỹ. HE. Chính chiến trên sa trường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-nuong-nuong>

1. Chương 1:

Tiết quốc có sử nương nương bị người bàn tán.

Sử nương nương họ Phụng, là quốc họ của Phụng quốc, là thân tỷ tỷ của đương kim quân chủ Phụng quốc, gả đến Tiết quốc, hiển nhiên chỉ có một nguyên nhân, liên hôn.

Trên người Đằng Vân không có một chỗ nào lành lặn, mới bị nhốt hai ngày ngắn ngủi đã bị đánh tróc da tróc thịt.

Hắn mang theo xiềng xích, đi lại tập tễnh, suy yếu tới cực điểm, nếu hắn có thể, tuyệt đối sẽ không đi, nhưng nơi này không phải gia hương của hắn, hắn không thể lộ ra một tia nhát gan, cho dù là tù binh.

Bị thị vệ đẩy đẩy xô xô giải lên đại điện.

Mọi người đều nhìn chăm chú vào nhân vật truyền thuyết này, chiến thần Đằng quốc, ở trên chiến trường vẫn luôn kiêu ngạo, hiện tại bại trận, trên người hắn, có thể nhìn ra quốc gia tang thương.

Chính là, đôi mắt đen tinh lực, không chứa chút quang mang yếu thế.

Trong lòng mọi người đều rung mình, người như thế, sợ là không giữ lại được.

Đằng Vân ngẩng đầu, nhìn người ngồi cao nhất trên đại điện, y mặc long bào màu đen, đầu đội mũ miện, y mỉm môi, tự hồ có chút ý cười, nhưng không đạt tới đáy mắt.

Người này phong thần tuấn lãng, triều phục màu đen càng tôn thêm thân hình cao lớn, y có khí chất vương giả trời sinh, y làm việc tàn nhẫn, y bảo thủ, nhưng y dùng binh như thần, mạnh mẽ vang dội, vẫn có thể xem là một quân chủ tốt...

Đằng Vân sớm nghe về người này, y là quốc quân Tiết quốc, Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương dùng ánh mắt bề ngễ nhìn Đằng Vân, như là bố thí.

“Vân tướng quân ngẩng đầu lên, để cô nhìn xem.”

Đằng Vân thuận theo ngẩng đầu, không hề phản kháng, chính là ánh mắt không chút hữu hảo, lạnh băng, tràn đầy địch ý, nhìn thẳng đánh giá Tiết Quân Lương, đây là địch nhân suốt đời của hắn.

Tiết Quân Lương cũng không tức giận, chậm rãi đứng lên, bước xuống thêm ngọc, đi tới.

“Đại vương, không thể a.”

Dưới tình thế cấp bách, triều thần mặc quan văn phục gần nhất đã quên cấp bậc lễ nghĩa, chạy tới ngăn cản Tiết vương.

Người hiện tại đứng trên đại điện là hoàng tử địch quốc, lại là chiến thần của một thế hệ, tuy bộ dáng lúc này rất suy yếu, nhưng ở chiến trường, hắn từng là huyết Tu La, Đằng quốc nhờ có cái khóa này, một đất nước lung lay sắp đổ thế mà duy trì thêm mười năm.

Đằng Vân nhìn phản ứng của vị quan văn, không khỏi bật cười “Ha ha”, chẳng qua, trong tiếng cười lộ ra tuyệt vọng.

Tiết Quân Lương phát tay, ý bảo không đáng ngại, vẫn chậm rãi bước qua, dừng trước mặt Đằng Vân một bước.

Cúi đầu nhìn đối phương, Tiết Quân Lương nói: “Tướng quân không biết nhỉ, người chưa từng gặp cô, cô đã từng gặp người, ba năm trước trên chiến trường, cô được thấy phong thái của tướng quân, thời điểm đó cô có chút khiếp sợ, hiện tại nghĩ...”

Dừng một chút, y mỉm cười, chậm rãi nói tiếp: “Người này, đáng chết.”

Y nói xong, vung tay áo, bước ra phía sau Đằng Vân, thẳng hướng cửa đại điện: “Đến, để cho người biết, Tiết quốc thượng võ thế nào.”

Vệ binh bên cạnh nhận lệnh, lập tức áp giải Đằng Vân, theo sau là văn võ bá quan, chậm rãi bước tới, càng đi càng trống trải, cuối cùng đi vào không trường.

Không trường thực rộng lớn, bốn phía cấm tịch kỳ, phía tây là một loạt bía ngắ, phía đông để một loạt binh khí, phía bắc đặt một long tọa, phía nam tạo thành nơi luyện binh.

Tiết Quân Lương lập tức đến chỗ bía ngắ, nâng cầm, vệ binh hiểu ý, mang Đằng Vân trói vào cọc gỗ.

Trói xong, nhóm vệ binh liền cung kính lui ra.

Tiết Quân Lương híp mắt, duỗi tay, lập tức có một võ tướng dâng lên trường cung, Tiết vương đón lấy, sau đó một người khác dâng lên cung tên.

Đặng Vân nhìn thấy, đột nhiên muốn cười, rốt cuộc hắn biết Tiết Quân Lương muốn làm gì, y là muốn lập uy.

Nhất tiên xuyên hầu, hay là xuyên tim đây?

Mặt trời chói mắt, mũi tên phản quang mang rực rỡ, Tiết Quân Lương giương cung, ngọc trên mũ miện nhẹ nhàng lay động.

Đặng Vân đột nhiên cảm thấy, giờ khắc này, quân chủ địch quốc có chút dễ nhìn, khí phách mà uy nghiêm, y là một minh quân, chỉ tiếc.... Minh họ Đặng, mang thân phận hoàng tử Đặng quốc.

Đặng Vân mười chín tuổi trở thành tướng quân, lãnh binh xuất chinh, Đặng quốc nội loạn mười năm, hắn ở biên cương chinh chiến mười năm, chính là mười năm này, vẫn không cứu vãn được quốc gia của mình.

Tư thái Tiết vương nắm cung, tư thái y lên tiến, thậm chí tư thái y buông tay, Đặng Vân đều không rời mắt...

“Tranh —— “

Sau đó trước mắt một trận huyết sắc...

Cái gáy Đặng Vân có chút tê tê, hắn cảm giác mình đang nằm, nhưng vừa trở người, từng đột muốn nôn, hắn muốn mở to mắt, bắt đắ dĩ toàn thân đều không có khí lực, có lẽ đã ngủ rất lâu.

Hắn nhớ rõ mình đã bị Tiết vương lập uy giết chết, sao lại có tri giác, chẳng lẽ kỳ thật Tiết vương không đủ lực, nguyên lai là cái thùng rỗng, bắn tên cũng có thể bắn oai sao?

Đặng Vân nghĩ, nhất thời cười khổ, nụ cười này ảnh hưởng đến miệng vết thương, chỉ cảm thấy trên mặt đau rát.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, hắn mở to mắt, chính mình nằm trên giường, màn tử không buông, bốn phía thoát nhìn là một căn phòng không nhỏ, hơn nữa bài trí thực tinh xảo.

Đặng Vân cười nhạo một tiếng, nghĩ thầm Tiết vương thật sự là nhân từ, tù nhân cũng có đãi ngộ như vậy?

Hắn chuyển người, nhưng thân thể suy yếu đến lợi hại, liền ngã nhào xuống giường, tay Đặng Vân chống trên mặt đất, đau như bị chặt đứt, bất quá hiện tại, hắn nào còn tâm trí để ý vấn đề một bàn tay.

Đặng Vân đỡ lấy giá gỗ bên cạnh đứng lên, trên giá gỗ cao lớn là một gương đồng bóng loáng.

Thị nữ chờ ngoài cửa chỉ nghe một tiếng “Loảng xoảng” rất lớn, bật người vọt vào phòng, vừa tiến đến lại lập tức che miệng hì hì cười rộ lên.

Một thị nữ mặc y phục hồng nhạt chạy tới nâng Đặng Vân ngã trên mặt đất dậy, cười nói: “Nương nương, ngài lại bị gương đồng dọa? Trong gương đồng đều không phải là yêu ma quỷ quái, mà chính là nương nương đó!”

Đặng Vân nghe được thị nữ gọi mình là nương nương, mở to hai mắt, mãnh liệt đẩy cánh tay đang đỡ mình ra, cầm gương đồng trên đất lên, gương đồng kia rất lớn, hiện tại thân thể Đặng Vân suy yếu, hiển nhiên không cầm được, nhưng cũng có thể rành mạch nhìn thấy, bên trong gương đồng, là một nữ tử đáng người thương tha, khuôn mặt cực kỳ xấu.

Nữ tử mặc cẩm y, dáng người quyến rũ, chính là khuôn mặt, tím xanh phù thũng, cực kỳ khó coi, nếu người xa lạ thấy được, tất nhiên tưởng quỷ, cũng khó trách Đặng Vân hoảng sợ.

Đặng Vân nhìn “Chính mình” trong gương đồng, hai tay ức chế không được run rẩy.

Thị nữ vận y phục hồng phấn sáng giọng: “Nương nương ngài phải cẩn thận, đừng làm vỡ gương đồng Đức phi nương nương tặng ngài, nếu làm vỡ, dù ngài là hoàng hậu, nhưng Đức phi là sủng phi của Đại vương, không chừng bị vu oan giá họa.”

Đặng Vân là người lớn lên trên sa trường, rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhìn gương đồng trên mặt đất, lại nghe thị nữ nói, cũng hiểu được đa phần.

Trong các quốc gia hiện nay, nước nào có một sừu hoàng hậu không được sủng, e là chỉ có chính thể của Tiết vương Tiết Quân Lương.

Sừu nương nương tên Phụng Vân, là tỷ tỷ đồng mẫu của Phụng vương, nghe nói diện mạo cực kỳ xấu, tính tình cũng thực yếu đuối, thị nữ nói năng lỗ mãng, sủng phi đặt gương đồng trong tấm cung của nàng, nàng cũng xem như không có.

Đặng Vân không nói gì, thị nữ vận y phục hồng phấn kia lại bắt đầu trêu chọc, hơn nữa lời nói càng ngày càng không tốt, có thể là do thói quen thường ngày, nên không phát hiện nương nương có gì đó không thích hợp.

“Nương nương ngài... A!”

Thị nữ còn chưa nói xong, đột nhiên che mặt, khó có thể tin nhìn Đặng Vân, nếu không phải trên mặt đau rất, hẳn nhiên cho rằng tiếng tát thanh thúy vừa rồi là lỗi giác (cảm giác sai).

Đặng Vân lạnh lạnh nhìn chằm chằm thị nữ kia, cười nói: “Ta thế nào, một tiện tỳ như người có thể xen vào sao?”

“Nương... Nương nương...”

“Cút, thuận đường đem gương đồng trả Đức phi.”

2. Chương 2: Hậu Táng

Thị nữ trong phòng đang định chế giễu đều bị một cái tát này làm sợ ngây người, lập tức rời khỏi phòng.

Đặng Vân toàn thân mỗi một, rõ ràng là hấn đánh người khác, nhưng lại tổn không ít khí lực, hấn nằm xuống giường, lấy tay che mắt, đụng tới xương gò má sưng lên cao cao, còn cảm thấy đau rất.

Đặng Vân không biết hoàng hậu xấu xí này xảy ra chuyện gì, nhưng nếu trời sinh xấu xí, sao chạm một cái vào mặt liền đau, rõ ràng là có vết thương.

Chính là lúc này hấn cũng lười quản, sự thật trước mắt khiến hấn trống rỗng, ngay cả khí lực hô hấp cũng không có.

Đặng Vân bất tri bất giác thiếp đi, hấn mộng rất nhiều, mộng thấy mười năm trước mình dẫn quân xuất chinh, chinh chiến mười năm, cuối cùng bị bắt bị giết, lại mộng thấy quốc gia của mình bị Tiết Quân Lương thôn tính, mà Đặng quốc còn đang nội chiến không ngừng, cuối cùng rơi vào cảnh nước mất nhà tan.

Thời điểm hấn tỉnh đã ra một thân mồ hôi, bên ngoài kêu loạn, mơ mơ hồ hồ truyền tới tiếng tranh cãi ầm ĩ, Đặng Vân nhíu mày, xuống giường, mới vừa đẩy cửa phòng ra, thị nữ liền chạy tới.

Thị nữ vận y phục hồng phấn vừa rồi bị đánh đang cúi đầu, có vẻ còn sợ hãi, nói: “Nương nương... Ngài muốn cái gì sao, Tụ Dao giúp ngài lấy.”

Đặng Vân không nói, chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, Tụ Dao tức thì rùng mình, tựa hồ bên mặt bị đánh lại đau lên, cũng không biết mình nói sai cái gì, có chút ủy khuất.

Kỳ thật Tụ Dao cũng không có nói sai, nhưng hoàng hậu muốn ra cửa nội thất, lại bị thị nữ ngăn cản, đối với Đặng Vân mà nói là chuyện rất ngạc nhiên.

Đặng Vân không biết, bởi vì là sừu nương nương nổi danh, có một lần Tiết vương cùng Đức phi nói giỡn, Đức phi đùa khiến y vui vẻ, nhân cơ hội liền nói, hoàng hậu tuy rằng tôn quý, nhưng bộ dáng không tốt xem, vạn nhất dọa người khác thì sao?

Từ đó về sau, dù nương nương yếu đuối này muốn ra nội thất, cũng bị hạn chế.

Hơn nữa ban đầu sừu nương nương vô cùng tự ti về dung mạo của bản thân, càng không thích xuất môn.

Đặng Vân từ lúc sinh ra, không có nửa phần hoàng tử được nuông chiều từ bé, mười năm trên lưng ngựa, dọa sợ một thị nữ, đó là chuyện quá dễ dàng.

Tụ Dao không dám tiếp tục ngăn trở hắn, dù sao bệ hạ cũng không chính thức hạ chỉ không cho nường nường xuất môn, hơn nữa đứng đầu hậu cung là nường nường, dù Đức phi thị sủng mà kiêu, cũng không có địa vị quý trọng như thế.

Đặng Vân vừa đi ra ngoài vừa nói: “Sao bên ngoài ồn như vậy.”

“Hồi nường nường,” Tụ Dao lần này học ngoan, tất cung tất kính đáp: “Hôm nay là ngày bệ hạ xử quyết tù binh Đằng quốc, các vị đại nhân đang uống mừng chiến công ở ngự hoa viên.”

“A...”

Đặng Vân giật mình, lòng hần nhất thời lạnh xuống, biểu hiện thông dong bên ngoài cũng càng gian nan, “VẬY... Xác chết của tù binh đâu, sung quân quay về Đằng quốc ư?”

“Không phải.”

Tụ Dao nói: “Nô tỳ nghe nói cũng không để sứ thần đưa về Đằng quốc, bệ hạ đã hạ chỉ hậu táng.”

“Hậu táng? Hậu táng...”

Đặng Vân cảm thấy bản thân đang cười ra tiếng, Tiết Quân Lương chính tay giết hắn lập uy, sau đó lại hạ chỉ hậu táng hoàng tử Đại tướng quân của địch quốc, là muốn biểu hiện mình nhân từ sao?

Nhưng đối với Đặng Vân mà nói, hắn cũng không cảm thấy tốt đẹp gì, nếu có thể, thân là người Đằng quốc, hắn tuyệt đối không muốn sau khi chết lại bị chôn ở nước đối địch.

“Nường nường? Nường nường ngài làm sao vậy? Nếu không thoải mái liền gọi ngự y đến đây.”

Tụ Dao thấy hắn có chút loạn choạng, nhanh chóng đỡ lấy, tuy rằng bình thường Tụ Dao nói năng lỗ mãng với sủng nường nường này, cũng khinh thị qua, nhưng một nữ tử vô cùng xấu xí lại có thể ngồi vững vị trí đứng đầu lục cung, vẫn là có đạo lý của nó, mà đạo lý vững chắc nhất là thân đệ đệ của nường nường, Phụng vương.

Cho nên Tụ Dao không thể không quan tâm sủng nường nường này.

Đặng Vân ổn định thân mình, nói: “Đi ra ngoài một chút.”

Tụ Dao thành thật theo phía sau, không dám nói gì.

Hai người mới ra cửa đại điện, liền thấy một thân ảnh nho nhỏ từ xa đi tới, người nọ vóc dáng không cao, tựa hồ là hài tử.

Nó mặc y phục màu vàng, hài trên chân màu xanh, chắp tay sau lưng bước nhanh, một lão nô theo sát phía sau, vẻ mặt khẩn trương.

Bọn họ đi tới gần, chợt nghe lão nô nói: “Thái tử gia, ngài đi chậm một chút... Chậm một chút... Nếu ai đó va phải Thái tử gia liền phiền toái!”

Hài tử liền nói: “Ai có thể va phải ta? Ta muốn đến xem nường nường đỉnh đỉnh đại danh kia.”

Đặng Vân loáng thoáng nghe bọn họ nói chuyện, liền biết tiểu Thái tử này là cố ý tìm tới.

Theo lý thuyết, sủng nường nường là chính thê của Tiết Quân Lương, hoàng hậu đứng đầu lục cung, dù Thái tử không phải thân sinh, cũng phải gọi một câu mẫu hậu, nhưng rõ ràng tiểu Thái tử ngựa non háu đá này không coi trọng sủng nường nường.

Khi Đặng Vân nghe được tin “Chính mình” chết, kỳ thật tâm cũng lạnh đến thấu triệt, hiện giờ ngay cả mình đều không phải mình, sao có thể vì quốc gia tận trung? Đặng Vân không cam lòng...

Đúng lúc có người tìm đến cửa, coi như kêu Đặng Vân phát tiết tức giận.

Tiểu Thái tử tùy tiện đi tới, đến bậc thang cuối cùng, nhấc đầu liền thấy Đặng Vân đứng trước cửa.

Tuy rằng tiểu Thái tử ngoài miệng nói không sợ, kỳ thật cũng là hài tử choai choai, thoát nhìn chỉ bảy tám tuổi, vừa thấy Đằng Vân, hoảng sợ lui hai bước, nếu không có lão nô phía sau đỡ lấy, chắc chắn đặt mông ngã ngồi trên bậc thang, chỉ sợ còn lăn xuống.

Đằng Vân nhìn vẻ mặt của nó thì cảm thấy buồn cười, kỳ thật lần đầu tiên thấy mình trong gương đồng, cũng hoảng sợ, mặt mày tím xanh, gò má cao cao sưng lên, còn có vết máu, cơ hồ che lấp cả mắt.

Tiểu Thái tử không thể so với Đằng Vân chinh chiến sa trường, sống sót một hồi lâu, cuối cùng mới bình tĩnh lại, cười nói: “Cũng không dọa người đến thế, lúc nghe rộn cả người.”

Lão nô phía sau ngược lại biết cấp bậc lễ nghĩa, sợ Thái tử gia không biết nặng nhẹ, bật người quỳ xuống, dập đầu nói: “Lão nô thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Khương Dụ người đứng lên.”

Tiểu Thái tử quay đầu trừng mắt nhìn lão nô.

Hóa ra người biết chu toàn cấp bậc lễ nghĩa này tên Khương Dụ, vốn là nội thị tổng lĩnh, trước kia đi theo Tiết Quân Lương, sau Tiết vương lập Thái tử, bởi vì yêu thương đứa con độc nhất của mình nên để Khương Dụ tới bên cạnh Thái tử.

Đằng Vân không nói gì, Khương Dụ không dám đứng dậy, mà tiểu Thái tử đối với nội thị không nghe lời của mình càng phát ra bất mãn, nói: “Khương Dụ người quỳ làm gì? Ta đường đường là thái tử Tiết quốc còn sợ một sừ nương nương hòa thân sao, Đằng quốc đã diệt, thân tước Phụng quốc chỉ là vấn đề thời gian.”

Đằng Vân sau khi nghe xong chỉ cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Thái tử gia, người từng đọc qua sách chứ?”

Tiểu Thái tử cố ngẩng đầu đối diện Đằng Vân, nói: “Đương nhiên đọc qua! Người nghĩ gia vô học sao!”

“Đọc mới là lạ, ” Đằng Vân nói: “Nếu đọc qua sách, sao có thể nói ra những lời lỗ mãng như vậy?”

3. Chương 3: Lâm Hạnh

Tuy rằng Tiết Quân Lương không nuông chiều nhi tử, nhưng dù sao tiểu Thái tử cũng là con nối dõi duy nhất của Tiết vương, bình thường được bọn hạ nhân dâng bốc, tự nhiên dưỡng thành thói ngạo mạn mắt cao hơn đầu, bị sừ nương nương chê cười nói năng lỗ mãng, nói mình không đọc qua sách, sao lại không sinh khí.

Tiểu Thái tử còn chưa kịp phát tác, chợt nghe một tiếng cười khẽ, một nam tử mặc long bào màu đen từ cách đó không xa chậm rãi đi tới, phía sau còn theo không ít người hầu.

Đằng Vân nhìn nam tử kia, bỗng nhiên trong lòng tràn ngập phần nộ, từ khi hắn hiểu biết, phụ hoàng luôn nói với hắn, dã tâm Tiết quốc không nhỏ, không thể không phòng, lúc trưởng thành, hàng năm chinh chiến không ngừng, tiếp sau đó, Đằng Vân bại trận mà chết.

Thái độ của hắn đối với Tiết Quân Lương, kính nể kỳ thật cũng có, dù sao đây là một đối thủ cường đại, y trị quốc an bang, quốc gia của mình có rất nhiều thứ không bằng đối phương, nhưng Tiết Quân Lương trong mắt hắn, vẫn là một kẻ khiến dân chúng Đằng quốc rơi vào bể khổ chiến tranh.

Trên người Tiết Quân Lương vẫn mặc long bào lúc xử quyết Đằng Vân, đầu đội mũ miện treo năm chuỗi ngọc, y hơi hơi mỉm cười đi tới, hoàn toàn không bị bộ dáng của sừ nương nương dọa, có vẻ ứng đối tự nhiên.

Mọi người thấy Tiết vương đến, đều vừa kinh vừa sợ, bởi vì lời nương nương châm chọc Thái tử ai cũng nghe thấy được, Tiết vương yêu thích, Tiết vương coi trọng Thái tử mọi người đều rõ, mà nương nương chỉ là một người tướng mạo xấu xí bài trí trong hậu cung thôi.

Tự Dao quỳ xuống, dư quang liếc thấy nương nương còn đứng, hơn nữa ánh mắt có chút không tốt...

Tụ Dao tướng Hoàng hậu nương nương mới gặp bệ hạ nên sợ hãi, hơn nữa một nữ nhân, ở trong cung ngày người ba năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ, dù ai oán, bất quá Tụ Dao cũng không muốn bị liên lụy.

Nàng không dấu vết kéo kéo tay áo Đằng Vân, ám chỉ Đằng Vân quỳ xuống thỉnh an.

Đằng Vân biết rõ thấy bệ hạ thì phải quỳ xuống, nhưng đây không phải bệ hạ của mình, bệ hạ Đằng quốc là phụ thân hắn, mà Tiết Quân Lương là tử địch của hắn, dù thời điểm hắn là tù nhân, cũng không từng quỳ xuống, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, hắn chỉ có thể dễ dàng tha thứ chính mình quỳ trước phụ mẫu mà thôi.

Tiết Quân Lương nhìn mọi người chung quanh một chút, tiểu Thái tử Tiết Bội vừa thấy y liền thu liễm, giấu phía sau giá vờ vô tội.

Những người khác đều quỳ trên mặt đất không ai dám thở mạnh, duy độc chính cung hoàng hậu này, vững vàng đứng ở giữa.

Tiết Quân Lương hiển nhiên không biết nương nương của mình đã đổi thành người khác, còn tưởng nàng cao ngạo, vì địa vị trường chủ Phụng quốc mà không chịu quỳ.

Ba năm trước Tiết Quân Lương liên minh với Phụng quốc, thời điểm đó Tiết quốc không có binh lực cường đại như Phụng quốc, nhưng cũng không thể coi thường, cho nên Phụng vương đưa trường chủ sang hòa thân, coi như hai quốc gia liên hợp lại.

Tiết quốc và Đằng quốc giao phong, Phụng vương cũng phải không ít binh lực trợ giúp Tiết Quân Lương, cho nên dù Tiết Quân Lương ghét bỏ bộ dáng hoàng hậu xấu xí, mấy năm qua cũng không làm lung lay địa vị đứng đầu hậu cung của nàng.

Mà hiện tại chính như tiểu Thái tử Tiết Bội nói, Đằng quốc đã là nỗ mạnh hết đà, liên hôn giữa Tiết vương với Phụng quốc, cũng sắp đi đến hồi cuối.

Tiết Quân Lương nhìn nương nương tướng mạo cực kỳ xấu xí này, không có biểu hiện sinh khí, cười nói: “Ái phi nói lời ấy là ý gì?”

Đằng Vân tận lực tỏ ra ôn hòa, hắn sợ mình vừa mở miệng liền cười lạnh, dù sao hắn hiện tại là công chúa Phụng quốc, chộc giận Tiết vương không phải cử chỉ sáng suốt.

“Bệ hạ có từng nghe nói qua ai binh bất thắng? Đằng quốc hiện tại đúng là nỗ mạnh hết đà, nhưng bệ hạ đã nghĩ đến, Đằng quốc mất thêm một thành trì thì nước mất nhà tan, mà bệ hạ muốn công chiếm một thành trì, cần phụ thuộc vào nhiều thứ, bên nào có thể dễ dàng thúc giục tướng sĩ tác chiến hơn, đạo lý này không cần nói cũng biết... Còn nữa, trước mắt mà đồn Đằng quốc tới đường cùng, nếu Đằng vương phái người hướng Phụng quốc cầu tình, sao biết Phụng quốc sẽ không phản chiến? Đều là phái binh, dù giúp ai cũng ngư ông đắc lợi.”

Một lời của hắn thốt ra, Tụ Dao nhất thời hít một hơi lạnh, tuy rằng nàng nghe không hiểu lắm, nhưng cũng có thể nghe ra khẩu khí của nương nương, đầu tiên là đối Thái tử nói năng lỗ mãng, sau đó hướng bệ hạ nói năng lỗ mãng, lời này không phải khảm đầu liền xong, nói không tốt liền liên lụy mọi người.

Tiết Quân Lương chỉ bình tĩnh nhìn đối phương, một lát sau, mới nở nụ cười, “Không ngờ ái phi lại biết rõ binh pháp, cũng khiến cô gia có vài phần kính trọng.”

Y dứt lời, xoay người vỗ vỗ đầu Tiết Bội, nói: “Có thời gian đến chơi cùng mẫu hậu người.”

Tiết Quân Lương vốn là từ tiệc rượu đi ra, lần này đánh bại Đằng quốc, cố ý thiết yến trong cung, Tiết Quân Lương thân là quân chủ một quốc gia hiển nhiên phải có mặt, chẳng qua không chịu được nhất bang võ tướng chúc rượu, cố ý ra ngoài một chút, không ngờ Khương Dụ phái người tới nói, tiểu Thái tử nhất thời hứng khởi, chạy tới chỗ Hoàng hậu nương nương, liền thuận đường đem tiểu Thái tử về.

Tiết Quân Lương còn phải quay lại tiệc rượu, để tiểu Thái tử lưu lại bồi hoàng hậu, chỉ cần người có tai đều nghe ra, bệ hạ không chỉ không trách tội nương nương, ngược lại bắt đầu có vài phần kính trọng sủng nương nương.

Tiết Bội không muốn, tuy rằng đối phương nói thực có đạo lý, nhưng lý luận suông ai cũng nói được, một nữ nhân đoán mò, vừa lúc hợp ý phụ hoàng mà thôi.

Bất quá không muốn cũng không được, dù sao Tiết Bội có chút kính sợ Tiết Quân Lương, chỉ có thể ngoan ngoãn lưu lại.

Trong cấm cung chưa từng có bí mật gì, nhất là “Bí mật” Tiết vương đến gặp sủng nương nương.

Tiết Quân Lương tổng cộng ở chỗ Đằng Vân không quá một nén nhang, bị cung nữ thái giám truyền đến truyền đi, rơi vào trong tai phi tần, liền biến thành, đêm hôm qua bệ hạ lâm hạnh sủng hoàng hậu, hơn nữa Thái tử gia cũng chính là Tiết vương tương lai cùng hoàng hậu phi thường hợp ý, giống như thân sinh mẫu tử, Thái tử còn ở lại trong cung bởi sủng nương nương dùng ngoạ thiện.

Đằng Vân nghe đến mấy tin đồn này cũng không kiềm được mà cười một tiếng, hẳn tự mình hiểu rõ, bộ dáng trong gương đồng quả thật có chút dọa người, nếu Tiết vương dám lâm hạnh, cũng phải có quyết đoán cùng gan dạ không nhỏ.

Mà tiểu Thái tử Tiết Bội quả thật lưu lại bởi mình, chẳng qua ngoạ thiện gì chứ, thoát nhìn tiểu Thái tử đối diện với khuôn mặt này thực không nuốt trôi, Đằng Vân liền cho nó trở về.

Đằng Vân cảm thấy có chút may mắn, vì khuôn mặt này như vậy, nếu không thật sự phải hầu hạ Tiết Quân Lương sao...

Hắn đưa tay chạm vào mặt, xấu cũng quên đi, nhưng lúc nào cũng phát đau, hơn nữa lấy tay chạm vào càng thêm đau đớn.

Tụ Dao tiến vào bãi thiện, nhìn thấy nương nương nhìn gương không biết nghĩ cái gì, cho rằng nương nương đang hối hận, “Nương nương, dùng bữa đi, hôm nay tiểu trù phòng làm canh cá ngày thích.”

4. Chương 4: Thăm Dò

Đằng Vân nhìn canh cá trên bàn, nói: “Giữa trưa cũng có canh cá.”

“Đúng vậy nương nương, ” Tụ Dao nói: “Nương nương là người Phụng quốc, hàng ngày thích nhất là tôm cá, tiểu trù phòng thường nấu canh cá cho ngài.”

Đằng Vân nhú mày, người khác cảm thấy nương nương xấu, lại vì nàng là quốc gia chi mẫu mà không dám nhìn thẳng, nên không phát giác gì đó không thích hợp, còn Đằng Vân sao có khả năng không phát hiện được, phù thũng hồng hồng tím tím trên mặt tuyệt không giống trời sinh.

Mà cá thuộc loại thức ăn kích thích, mỗi ngày uống như vậy, chỉ khiến phù thũng trên mặt càng đau.

Đằng Vân bất động thanh sắc, cũng không uống canh cá, hoàng cung không phải nơi đèn ít dầu, hẳn sợ nói ra ngược lại hại chính mình, không ăn canh cá, không chừng lại đến thứ khác.

Tụ Dao khó hiểu vì cái gì nương nương không uống canh cá, Đằng Vân chỉ thản nhiên nói một câu: “Mặn.”

Ném qua bữa tối, tiểu Thái tử Tiết Bội lại không tình nguyện tới nữa, nó dựa vào ghế, ra dáng đại nhân, nói: “Nếu không phải phụ hoàng bảo ta đến, ta cũng không muốn lại đây.”

Đằng Vân nói: “Tụ Dao châm trà cho Thái tử.”

“Ta mới không uống,” Tiết Bội nói: “Ta nói xong rồi đi, nơi này một khắc cũng không muốn ngồi.”

Nó nói xong, tròn mắt đảo quanh một chút, giống như bỗng nhiên linh cơ vừa động, cười nói: “Tối nay phụ hoàng ở chỗ Đức phi kia, để ta tới nói cho người, ngày mai Vạn Niên hầu khải hoàn về kinh, cố ý chuẩn Hoàng hậu nương nương lên đại điện cùng nhau phong thưởng.”

Đằng Vân đương nhiên nghe ra, tiểu hoàng tử cố ý đem nơi đêm nay Tiết Quân Lương đi nói với mình, khiến mình ăn dấm chua, bất quá nó nhìn lầm Đằng Vân rồi, dù sao Đằng Vân không phải một phi tử tranh sủng, ghen tuông này tuyệt đối không ăn, hẳn ước gì Tiết Quân Lương đi rất xa.

Trong lòng Đằng Vân, hậu cung của Tiết Quân Lương náo loạn long trời lở đất, hẳn mới cảm thấy sáng khoái.

Tiểu Thái tử thấy hẳn vân đạm phong khinh, nội tâm âm thầm phân cao thấp, vừa cười nói: “Nghe nói nương mẫu hậu ngài thượng đại diện là Đức phi đề nghị, phụ hoàng liền chuẩn ... Đức phi còn nói... Còn nói ngài mang theo khăn che mặt đi, để tránh dọa đến Vạn Niên hầu.”

Đằng Vân trong lòng cười lạnh một tiếng, hẳn còn chưa thấy qua Đức phi, không biết có thực ngang ngược như lời đồn không, bất quá được sủng ái hẳn không phải là giả, việc hậu cung đều sẽ rơi vào tay Tiết Quân Lương, mà Đức phi khi dễ hoàng hậu thành như vậy, Tiết Quân Lương nửa điểm không can thiệp, này không phải là ngầm đồng ý sao.

“Thay ta cảm ơn ý tốt của Đức phi.”

Tiểu Thái tử bị một câu của hẳn làm nghẹn họng, tâm tình không có, mệt mỏi quay về.

Tiết Quân Lương quả thật đi Dục Tú cung của Đức phi, lúc đầu Đức phi còn có chút băn khoăn, chẳng lẽ Đại vương thật sự đi sủng hạnh xú hoàng hậu sao, còn chưa lo lắng xong, vừa vận đêm nay Tiết Quân Lương tính toán ngủ lại Dục Tú cung.

Đức phi lập tức cảm thấy phiền não của mình là dư thừa, một nương nương tướng mạo xấu xí, dù thông minh cũng vẫn là khó coi, có đế vương nào không trông mặt mà bắt hình dong.

Đức phi vì bắt lấy tâm của Tiết Quân Lương, có thể nói là bỏ ra rất nhiều công sức, cả đêm khiêu vũ đánh đàn, xuất một thân bản lĩnh, tựa hồ lấy lòng xoay quanh Tiết Quân Lương.

Qua ba tuần rượu, dựa theo kế hoạch của Đức phi, Tiết vương hẳn đã muốn say, lúc này Đức phi nên giả dạng không thắng được men rượu, rúc vào trong ngực Đại vương, sau đó điên loạn đảo phượng một phen...

Nhưng đây đều là Đức phi một sương tình nguyện mà thôi, Tiết Quân Lương uống nhiều rượu, chính là không say, Đức phi kiên trì giả say, còn chưa kịp dựa sát vào ngực Tiết Quân Lương, bên ngoài có người thông báo, Khương Dự Khương tổng quản cầu kiến.

Theo lý thuyết, buổi tối, bệ hạ tới tẩm cung của phi tử, ngay cả có việc cũng không thể quấy rầy, vậy mà Tiết vương lại gọi người vào, hơn nữa bảo Đức phi trở về nội thất.

Khương Dự sau khi đi vào liền thỉnh an Tiết Quân Lương, nói: “Bẩm bệ hạ, Thái tử đã từ Vân Phượng cung trở về, lão nô vẫn luôn đi theo, hành động của Thái tử không ngoài bệ hạ sở liệu, chẳng qua Hoàng hậu nương nương vẫn như cũ bất vi sở động.”

Tiết Quân Lương tựa vào ghế dựa, trong tay nâng chén rượu, ánh nến lay động khuôn mặt tà nghệ, y nở nụ cười: “Xem ra trước kia cô gia thật sự xem nhẹ nàng.”

Y nói xong, bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó thú vị: “Mấy năm này thái tử bị cô gia làm hư, người nói nếu để Thái tử theo bên người hoàng hậu, như thế nào?”

Khương Dự cúi đầu, trả lời: “Bệ hạ anh minh, cái này có thể xem là một biện pháp tốt, theo lão nô thấy, tuy rằng điện hạ trí tuệ, nhưng khó tránh khỏi kiêu căng, cũng chỉ có tính tình của Hoàng hậu nương nương mới đánh bại được.”

“Được rồi, ” Tiết Quân Lương đặt chén xuống bàn, đứng dậy, nói: “Liên định như vậy... Cũng không còn sớm, nhượng Đức phi nghỉ ngơi đi.”

Y nói xong, thể nhưng ra khỏi Dục Tú cung.

Chờ Đức phi từ trong nội thất ra tới, nào còn thấy bóng dáng Tiết Quân Lương, chỉ có Khương Dự canh giữ ở ngoại thất, truyền lời Tiết vương, xong cũng rời đi.

Sáng sớm hôm sau Tụ Dao liền bận rộn, nguyên nhân hiển nhiên là vì lời nói hôm qua của tiểu Thái tử, Tiết vương bảo nương nương thượng đại diện.

Tuy rằng trong đó có chút làm khó dễ, nhưng Tụ Dao cũng ôm một tia hy vọng, dù sao cũng là chủ tử nhà mình, không hết lòng giúp ngài ăn mặc, thì còn giúp ai.

Tụ Dao nửa đêm liền ngủ không được, ở bên ngoài nhẹ nhàng bước tới bước lui, sợ đánh thức nương nương, mà trên mặt Đẳng Vân đau rát, hơn nữa nơi này không phải quốc gia của mình, hẳn khó ngủ say, nghe được Tụ Dao hưng phấn, rơi vào đường cùng đành phải hô một tiếng, Tụ Dao mới an tĩnh lại.

Trời vừa sáng Tụ Dao bắt đầu trang điểm cho hắn, đây là điều Đẳng Vân không thể thích ứng nhất, hắn mười chín tuổi mình mang áo giáp, mỗi ngày cùng các tướng sĩ cùng ăn cùng ở, không thích được người hầu hạ, hơn nữa Tụ Dao vừa hầu hạ hắn, vừa than thở “Nương nương trang sức này được không”, “Xiêm y này rất vừa thất lưng nhỏ của nương nương”, “Quần tóc kiểu gì thì hảo” ...

Tụ Dao chơi đùa trên đầu Đẳng Vân nửa canh giờ, mới xem như xong việc, Đẳng Vân cũng luyện ra tính tình thật tốt, thế nhưng không hề tức giận.

Chờ trang điểm xong xuôi, vừa lúc tiểu Thái tử Tiết Bội đến.

Tiết Quân Lương quả thật gặp nạn vì ý tứ của mình, cũng chỉ là khảo nghiệm mà thôi, lợi dụng Đức phi và tiểu Thái tử tới thử sự nương nương này, không có ý làm khó dễ, bằng không cũng sẽ không nhượng tiểu Thái tử tự mình đến thỉnh nàng.

Địa vị của thái tử tại Tiết quốc hết sức quan trọng, Tiết vương đồng ý để Thái tử đi thỉnh nương nương thượng diện, thuyết minh địa vị của nương nương cũng tương tự.

Các vị đại thần trong lòng đều là bồn chồn, càng chứng thật lời đồn đãi này, Thái tử và hoàng hậu tình cảm thâm hậu, giống như thân sinh. Trong lúc nhất thời hậu cung biến hóa lòng người hoảng sợ, thời tiết sắp thay đổi sao, hoàng hậu vừa có phượng ấn, lại mượn sức Thái tử.

5. Chương 5: Đánh Cuộc Tâm

Trên đại diện, Tiết Quân Lương đã sớm sai người treo rèm che, dù sao bộ dạng của chính cung hoàng hậu không phải ai cũng có thể nhìn.

Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương là đệ đệ đồng mẫu của Tiết vương, tình cảm giữa hai người vẫn luôn không tồi, từ khi Tiết Quân Lương đăng cơ tới nay, toàn bộ huynh đệ đều bị giảm chức tước, chỉ để lại một thân đệ đệ bên người, sắc phong, Vạn Niên hầu.

Thời điểm hắn còn là hoàng tử, có một thuật sĩ vân du đã từng nói, kẻ mà tính cách tàn bạo, về sau tất là mối họa.

Lúc sắc phong Tiết Hậu Dương tuổi còn rất trẻ, căn bản không có công tích gì, hiển nhiên rất nhiều người không phục, cái mũi lớn như vậy, bị người tranh nhau là chuyện thường, hơn nữa còn có lời nói của thuật sĩ vân du, người phỉ báng sau lưng Tiết Hậu Dương càng nhiều.

Nhưng Tiết Quân Lương chưa từng hoài nghi thân đệ đệ của mình, vẫn luôn thực tín nhiệm hắn, tuy rằng Tiết Hậu Dương trời sinh ốm yếu, nhưng sinh tại đế vương gia, sao có thể không bị hoàn cảnh hun đúc, hắn đương nhiên biết Tiết Quân Lương đối với mình hảo, là bởi vì mình sẽ không theo y tranh vị, bất quá đối với Tiết Hậu Dương mà nói, hắn không cần loại tình cảm thân thiết này, tại hoàng cung rất hi hữu.

Tiết Hậu Dương sắc phong ba tháng sau, liền thân chinh ra trận, vừa ra kinh thành chính là bảy tám năm, chưa một lần trở về.

Rất nhiều người trình tấu lên Tiết vương, đề nghị Tiết vương gọi Tiết Hậu Dương quay về kinh, dù gì một Hào gia thường xuyên ở bên ngoài, vạn nhất bồi dưỡng thể lực của mình thì sao.

Mỗi lần Tiết Quân Lương chỉ cười, nói cho bọn hắn biết, cô gia không tin đệ đệ của mình, còn có thể tin tưởng ai.

Tiết Hậu Dương lần thứ hai rảo bước trong kinh thành thế nhưng đã cách nhiều năm như vậy, bản thân hắn cũng có chút cảm khái.

Trên đại diện văn võ đại thần đứng hai bên, Tiết Hậu Dương thân áo giáp, vũ khí đã để ngoài điện, bước vào thấp người quỳ lạy.

Đặng Vân ngồi sau rèm che, tiểu Thái tử bồi một bên, hẩn nhìn Tiết Hậu Dương đi vào đại điện, nội tâm không biết là tư vị gì.

Hẩn bên ngoài mười năm, gặp được đối thủ cực mạnh, không ai ngoài Tiết Hậu Dương Vạn Niên hầu này, rất nhiều người nói Tiết Hậu Dương hữu dũng vô mưu, kỳ thật không hẳn vậy, hai huynh đệ Tiết gia đều dụng binh như thần, Tiết Quân Lương là dùng trí, mà Tiết Hậu Dương là dùng mệnh, cùng Tiết Hậu Dương mỗi một lần giao phong đều là liều mạng.

Hầu gia này căn bản không cần mệnh của chính mình, giống như gặp được máu tươi sẽ phát cuồng.

Lúc này đây Tiết Hậu Dương đánh bại Đặng quốc quay về kinh, tất nhiên lại phải tấn phong, chính là không còn chức tước gì để phong, nếu chỉ là công cao chân chủ (người lập công cao nhất), khó tránh bị người trách móc.

Tiết Quân Lương đứng dậy, tự mình đi qua, nâng Tiết Hậu Dương, nhưng toàn bộ quá trình không nói tới một chữ tấn phong, ban thưởng không phải thiếu, còn chủ động lưu lại Tiết Hậu Dương dùng ngọc thiện.

Tuy Đặng Vân chưa nói một câu, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh, Tiết Quân Lương quả nhiên là nguy quân tử, mặt ngoài thì đối tốt với đệ đệ, còn không phải muốn lợi cho bản thân.

Hẩn nghĩ đến đây liền có chút thổn thức, các huynh trưởng của mình thì thế nào, mình ở biên cương mười năm, Đặng quốc liền nội loạn mười năm, không ngừng có người soán vị mưu phản, khởi nghĩa vô số, còn có công hầu chạy trốn đến biệt quốc.

Có lẽ thân là đế vương, bạc tình một chút là chuyện tốt, giang sơn vốn là mồ白骨 cốt.

Hạ triều, tiểu Thái tử Tiết Bội cũng bị kêu đi dùng bữa, tính tình của Tiết Bội cùng Tiết Hậu Dương ngược lại thực hợp.

Đặng Vân trở lại Vân Phượng cung, Tụ Dao đã sớm chờ đến sốt ruột: “Nương nương, thế nào?”

Đặng Vân nhìn bộ dáng vô tâm vô phách của nàng, nhúu mày, tiểu cô nương này nói có tâm cơ, nhưng lòng dạ không sâu, nói không có tâm cơ lại có chút tâm tư.

“Còn có thể thế nào?”

Lời của hẩn một chút cũng không đả kích hưng phấn của Tụ Dao, Tụ Dao lại nói: “Nương nương, hôm nay tiểu trù phòng làm vài món ăn ngon, dùng bữa tại hoa viên được không?”

Đặng Vân lười từ chối hảo ý của nàng, dù sao cả ngày buồn chán trong phòng cũng sắp hỏng, đến hoa viên một chút cũng tốt.

Tụ Dao bày thiện, cảnh trí ở tiểu đình không tồi, một bên là lâm thủy, một bên là hoa cỏ, Tụ Dao hưng trí bưng bưng hầu hạ Đặng Vân tiến thiện.

Còn chưa cơm nước xong, liền thấy Tiết Quân Lương và Tiết Hậu Dương hướng bên này đi tới, bọn họ đi không nhanh, tựa hồ đang tản bộ, cung nữ người hầu đều cách rất xa, hình như hai người bàn chuyện gì đó.

Đặng Vân biết loại tình huống này hẩn nên tránh đi, nhưng hẩn lại biết, nội dung câu chuyện của Tiết vương và Vạn Niên hầu, nhất định là điều mình muốn nghe nhất.

Tụ Dao không có chủ kiến, nhìn chủ tử nhà mình, nhưng chủ tử nhà mình lại không nhúc nhích.

Tiết Quân Lương hai người đi tới gần, chợt nghe Tiết Hậu Dương nói: “Tuy rằng Đặng Vân đã chết, nhưng không thể không phòng Đặng Thường.”

“Nói có lý.” Tiết Quân Lương cười: “Ta nghe nói Đặng Thường đối xử với Đặng Vân tốt lắm, có thật thế không?”

Tiết Hậu Dương nghĩ nghĩ, nói: “Có nghe nói như thế.”

Tiết Quân Lương cười một cái, tiếp tục nói: “Ta lại nghe, mặc dù Đặng Thường khác họ, sau được ngự ban cho quốc họ, nhưng Đặng vương càng ngày càng bất mãn với công cao chân chủ của hẩn.”

“Đúng vậy.”

Tiết Hậu Dương cũng không rõ Tiết vương có ý gì, nhưng nghe lời như thế, trong lòng hấn kinh sợ, khó tránh khỏi nghĩ tới chính mình, nói trắng ra, hấn xuất chinh trở về, cảm thấy bản tính của mình cũng không chân thật, hấn không dám ngẩng đầu đối diện Tiết Quân Lương, hấn thật sự sợ mình tựa như Đằng Thường, cả đời tận trung, cuối cùng bị chán ghét mà vứt bỏ.

Tiết Quân Lương liếc hấn một cái, tựa hồ hiểu được suy nghĩ của hấn, chính là không nói ra: “Nếu ta phái sứ thần đi Đằng quốc, sứ thần chỉ gặp Đằng Thường, nói Tiết vương có thể trả lại thi cốt của Vân tướng quân – Đằng quốc lực hoàng tử, người nói thế nào?”

Tiết Hậu Dương chấn động toàn thân, cuối cùng hiểu được, đây là kế ly gián rất tốt, Đằng vương đa nghi, nếu sứ thần chỉ gặp Đằng Thường, nhất định sẽ khiến Đằng vương bất mãn, đến lúc đó mất Đằng Thường, đằng quốc lại không người lãnh binh, tự sụp đổ.

Đằng Vân trong nháy mắt cảm thấy đại não ông một tiếng, tay chân hấn nhất thời lạnh lẽo, Đằng vương là cha của mình, hấn sao có thể không biết Đằng vương đa nghi, tuy rằng Thường Tương không phải quan hệ huyết thống, nhưng đối với mình rất tốt, tai nghe được mưu kế hãm hại Đằng Thường, mà hấn lại bất lực.

Tụ Dao thấy nương nương thất thần, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể đưa tay kéo kéo ống áo Đằng Vân.

Đằng Vân phục hồi tinh thần, tay còn có chút không thể ức chế mà phát run, Tiết Quân Lương lại tiếp tục nói.

“Vẫn chưa hết.”

Tiết Quân Lương cười nắm chắc phần thắng: “Thử nghĩ sao ta có thể để người Đằng quốc nhẹ nhàng mang thi cốt Vân tướng quân trở về chứ? Nếu Đằng Thường muốn mang thi cốt Đằng Vân đi, tự mình tới đây một chuyến.”

Tiết Hậu Dương trầm ngâm một chút, “Nhưng... Bệ hạ xác định Đằng Thường sẽ đến sao? Đây chính là gây ông đập lưng ông, Đằng Thường cũng không gốc.”

Tiết Quân Lương bất vi sở động, sâu kín nói một câu, “Ta đánh cược chính là nhân tâm.”

6. Chương 6: Tro Cốt

Tiết Hậu Dương gật gật đầu, cuối cùng nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Tiết Quân Lương im lặng nửa ngày, chỉ nhìn chăm chú vào đối phương, khiến Tiết Hậu Dương có chút sợ hãi, càng thêm cung kính.

Tiết Quân Lương bỗng nhiên vươn tay vỗ vỗ vai hấn, cười nói: “Chúng ta càng ngày càng xa lạ.”

“Quân thần chỉ đạo, vốn nên như thế. Thần đệ không dám trái...” Tiết Hậu Dương nói.

“Đúng vậy,” Tiết Quân Lương nói: “Nhưng vài năm nay, ta thường thường suy nghĩ chuyện đã qua... Hậu Dương a, người phát hiện không, ta trước mặt người chưa bao giờ xưng ‘Cô gia’, bởi vì ta biết, người thủy chung là thân đệ đệ của ta.”

Tiết Quân Lương nói xong, tựa hồ thở dài, đi trước vài bước, đưa lưng về phía hấn, nói: “Rất nhiều chuyện không phải ta muốn, ta cũng muốn quốc thái dân an không có chiến tranh, nhưng Tiết Quân Lương trước kia ‘Đã chết’, ta chỉ có thể làm một bạo quân khai cương mà gìn giữ đất đai... Là đúng hay sai sau trăm tuổi sẽ có người bình luận... Người chớ có trách ta.”

“Bệ hạ...”

Tiết Hậu Dương cất cao giọng: “Hậu Dương tuy rằng vài năm này không ở kinh, nhưng cũng có thể hiểu được khổ tâm của bệ hạ, vô luận Hậu Dương ngày trước, Đại tướng quân bây giờ hay là thảo dân, cũng không dám quên có một vị huynh trưởng đáng kính trọng như vậy, sao dám trách cứ bệ hạ.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, cười nói: “Người quay về kinh nghỉ tạm, đừng vội đi... Cảm tạ lúc trước, có thể gọi ta một tiếng đại ca chứ?”

Mọi người thường nói gần vua như gần cọp, dù xuất phát từ công hay tư, cũng là chân chân giả giả hư hư thật thật, làm một quân vương, lời y nói có lúc thật mà giả, nhưng y là minh quân, cũng là huynh trưởng có thể đả động nhân tâm.

Tiết Hậu Dương vén vạt áo, bỗng nhiên khuyu hai đầu gối, cúi đầu nhẹ giọng nói một câu “Đại ca”.

Dứt lời lập tức đứng thẳng, quay đầu lui xuống.

Tiết Quân Lương chờ tiếng bước chân xa dần, mới xoay người sang, nhìn theo bóng dáng Vạn Niên hầu.

Bọn họ đã từng là huynh đệ cùng chung hoạn nạn, nhưng mỗi một quân vương đều ích kỷ, chỉ chung hoạn nạn, không thể cùng hưởng phúc, Tiết Hậu Dương vẫn lưu lại tới hôm nay, là Tiết vương y thủ hạ lưu tình, mà sở tác sở vi của Vạn Niên hầu quả thật cũng khiến Tiết vương cảm thấy vui mừng.

Có lẽ huyết thống trong thân thể bọn họ, có thể duy trì thêm một chút, lại thêm một chút.

Đằng Vân vẫn không nhúc nhích, hẳn nghe được một tiếng đại ca của Tiết Hậu Dương, trong lòng cảm khái, nếu huynh trưởng của mình cũng có thể nói chuyện với mình như vậy, đừng nói là một tướng quân thủ biên cương, hẳn nguyện ý vĩnh viễn mang binh, không đặt chân vào kinh một bước, chỉ tiếc... Ngay cả tình trạng này, các hoàng tử của Đằng quốc cũng làm không được, trách sao lại nghèo túng như thế.

Đằng Vân biết mình vô lực xoay chuyển trời đất, hơn nữa bây giờ hẳn là công chúa liên hôn của Phụng quốc, không chút quan hệ với Đằng quốc, nhưng hẳn vẫn lo lắng cho Đằng Thường.

Tiết Quân Lương lại đứng trong chốc lát, mới nâng bước trở về, hữu ý vô ý liếc tiểu đình một cái.

Sau khi trở về, Tiết Quân Lương sai Khương Dự truyền đại thần đến soạn một phong thư, phái sứ thần đưa tới Đằng quốc.

Lúc đầu các đại thần viết thư rất hình thức, nhưng Tiết Quân Lương vung tay lên, viết lại một lần nữa, cuối cùng mỗi một câu đều mang theo khẩu khí mập mờ, giống như là bằng hữu của Đằng Thường, hơn nữa thương lượng có nên mang tro cốt của Đằng Vân về Đằng quốc không, nhưng lại sợ như vậy sẽ không kính trọng Vân tướng quân, chỉ có thể làm phiền thỉnh Tướng gia đại giá.

Một số đại thần không rõ, nhưng không dám trái ý Tiết Quân Lương, một số đại thần lại lập tức hiểu được thâm ý.

Tín sứ khoái mã đưa thư, hơn nữa sứ thần phụng mệnh đi tham kiến Đằng vương, trên đại diện Đằng quốc, tự mình trao thư cho Đằng Thường.

Sắc mặt Đằng vương quả nhiên khó coi, hành vi này giống như Đằng Thường mới là người chi phối Đằng quốc, quả thực mất mặt.

Đằng Thường và Đằng vương ngang vai vế, bởi vì lập chiến công nên được Đằng quốc tiên hoàng nhận làm nhi tử, coi như đệ đệ Đằng vương, nhưng tuổi cũng không lớn, chỉ hơn Đằng Vân năm tuổi, từ khi phong Tướng gia, Đằng vương nhân cơ hội thu binh quyền, cũng không còn lãnh binh, hiện giờ chỉ tính là một văn thần.

Đằng Thường đương nhiên hiểu được điều này có ý gì, nhưng y quan tâm Đằng Vân, cũng không cố kỵ nhiều lắm, lập tức mở thư.

Hai chữ “Tro cốt” trên thư nhất thời khiến Đằng Thường có chút choáng váng, tay run run, thư tín rơi xuống đất.

Cổ họng y đắng chát, hốc mắt cũng khô khốc, y và Đằng Vân không phải quan hệ huyết thống, nhưng chí hướng của hai người hợp nhau, thường xuyên nói chuyện, tại triều đình phân chia nhiều đảng phái, cũng coi là thân thiết khó có được.

Mà hiện giờ... Đằng Vân đã chết, y còn sống.

Đằng vương nhìn sắc mặt y trắng bệch, nhượng nội thị trình thư tín lên, vừa thấy nhất thời cả kinh, Đằng Vân là con hắc, là mạch môn của Đằng quốc, Đằng quốc nội loạn mười năm, nó bên ngoài giữ vững biên cương, mà hiện giờ Đằng vương mất đi nhi tử, hẳn biết mình càng là mất đi rơm rạ cứu mạng.

Đại diện một mảnh não loạn, Đằng vương chịu không nổi đả kích, hôn mê bất tỉnh, tiếng hét truyền thái y, cùng tiếng khóc thương lục hoàng tử Đằng Vân, giao tạp cùng một chỗ.

Đằng Thường trở về phủ đệ, lại nhận được ý chỉ của Đại vương, lệnh y lập tức khởi hành tới Tiết quốc, nghênh tro cốt của lục hoàng tử trở về, thêm nữa... Hộ tống đại công chúa hòa thân.

Đằng Thường không hề cự tuyệt, lĩnh ý chỉ.

Y biết Đằng vương kiêng kỵ địa vị và quyền lợi của mình, dù sao bản thân mình không phải họ Đằng, y chỉ là một Hầu gia được ban thưởng quốc họ.

Hiện ở phía sau, trừ bỏ Đằng Thường, Đằng vương cũng không biết nên dựa vào ai, hẳn một phần muốn để Đằng Thường xoay chuyển tình thế, một phần lại vô cùng hoài nghi y.

Kỳ thật Tiết Quân Lương cũng không có đánh cuộc, y sớm biết Đằng vương nhất định để Đằng Thường tới đây, chỉ bởi vì Đằng vương đa nghi, vô luận từ góc độ nào, tổng Thống gia phỏng tay này khỏi Đằng quốc, cũng miễn lo lắng trong lòng.

Đằng Vân đã phiền lòng nhiều ngày, hẳn nghe được chuyện Tiết Quân Lương phái sứ thần, trong lòng đầy bồn chồn, mà thời gian này, tiểu Thái tử Tiết Bội không có việc gì liên tới quấy nhiễu hắn.

Tiết Bội xem thường sừ nường nường là một nữ lưu, tuy rằng nàng hiểu rõ đạo binh pháp, nhưng nó vẫn luôn cảm thấy đó là lý luận suông, mỗi lần bị Đằng Vân nhẹ nhàng giải đáp, càng không cam lòng, vì thế luôn tìm tới Đằng Vân ra đề mục.

Ngày hôm đó Tiết Bội lôi kéo cái người gọi là mẫu hậu đi cưỡi ngựa bắn cung, tiểu Thái tử từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa, cưỡi ngựa bắn cung hiển nhiên không tệ, tuy rằng tuổi còn nhỏ, chỉ có thể kéo khinh cung, nhưng là thiện xạ, chính xác không tồi.

Đằng Vân không có tâm tư nháo cùng nó, tại thời điểm tiểu Thái tử khiêu khích liền thuận thế tiếp nhận khinh cung, cung này kinh lực quả thật không lớn, thân thể yếu ớt của Đằng Vân cũng có thể miễn cưỡng nâng.

Đằng Vân ổn định thân hình, tra tiễn, giương cung, hắn hơi hơi híp mắt, xem bia ngắm như phiền não mấy ngày nay của hắn, mãnh liệt buông tay, tranh một tiếng, chợt nghe Tiết Bội bên cạnh ha ha cười rộ lên, nói: “Trật trật! Quả nhiên lý luận suông, nếu trên chiến trường, chẳng phải là bắn nhầm chủ tướng của mình!”

Đằng Vân nhìn nó một cái, thuận tay cầm ba mũi tên.

Tiết Bội lại nở nụ cười, đặc biệt vui vẻ nói: “Còn lấy ba mũi tên? Nếu người bắn chuẩn, ta liền tin phục người! Nói được làm được mới là đại trượng phu!” Nó nói xong còn vỗ vỗ ngực, một bộ tiểu đại nhân.

Đằng Vân cũng không nói tiếp, lần thứ hai lên tiễn, hắn nhắm mắt, hồi tưởng rất nhiều việc trước kia, quốc gia của mình, Đằng Thường một lòng tận trung, một tiễn xuyên tim kia, hốc mắt liền có chút cay cay.

“Tranh —— “

Thanh âm dây cung nổi thành một mảnh, Tiết Bội mở to hai mắt nhìn ba mũi tên vũng vàng cắm trên hồng tâm.

Thời điểm Tiết Quân Lương đi tới, vừa vặn thấy khoảnh khắc Đằng Vân buông tay, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương này, hình như không lâu trước y từng gặp qua...

7. Chương 7: Dâng Tân Phi

Đằng Vân và Tiết Bội chợt nghe tiếng người vỗ tay, Tiết Quân Lương đã đi tới, cười nói: “Nguyên lai hoàng hậu của cô gia còn là một nữ kiệt, quả nhiên không thể khinh thường.”

Y nói xong vỗ vỗ Tiết Bội: “Hiện tại tin phục sao?”

Tiết Bội không còn cách nào, tuy rằng mắt nhắm, vẫn nhỏ giọng nói: “Nhi tử tin phục.”

Tiết Quân Lương không nói thêm gì với Tiết Bội, liền quay sang Đằng Vân: “Cô gia đặc biệt đến tìm ái phi có việc thương lượng.”

Tiết Bội nghe y nói như vậy, bản thân nghĩ muốn lui xuống trước, nhưng bị Tiết Quân Lương ngăn lại, Tiết Quân Lương nói: “Đằng quốc Thường tướng hộ tống đại công chúa hòa thân, không biết ái phi cảm thấy chuyện này thế nào.”

Đằng Vân chấn động một chút, hấp hê môi, lập tức thản nhiên nói: “Quốc sự to lớn, nô tì không dám lăm miệng.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, “Cô gia quyết định tiếp thu nghị hòa, tựa như ái phi nói, giặc cùng đường không nên truy. Mấy năm liên tục chinh chiến, Tiết quốc ta cũng binh lực mệt nhọc, không bằng nhân cơ hội này nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Đằng Vân nghe y nói như vậy, thở phào một hơi, nhưng đó cũng là kế hoãn binh mà thôi, không thể kéo dài lâu, một khi binh lực Tiết quốc khôi phục, diệt quốc là điều không thể tránh.

Hắn hiểu rõ vì sao hiện tại Tiết Quân Lương không tấn công Đằng quốc, đơn giản là Tiết Quân Lương cũng có bản khoản, y sợ tất cả tinh lực của mình đều đặt vào Đằng quốc, mà Phụng quốc như hổ rình mồi, nếu đánh lên phía sau, quả thực giẫm trên đất bằng, không cần tốn nhiều sức có thể thu phục hai quốc gia.

Tiết Quân Lương thấy hắn nhũn mày, bỗng nhiên tâm tình tốt, nhiều ngày qua y phát hiện sự nường nường này không phải vật trong ao, vẫn luôn thực lo lắng, dù sao ngoại tộc tất có dị tâm, Tiết Quân Lương muốn tìm ra sơ hở và nhược điểm của người này.

Cho nên cố ý nói với nàng cùng Đằng quốc hòa thân, là người đứng đầu hậu cung, sợ nhất địa vị của mình bị lay động, Tiết Quân Lương cho rằng hắn nhũn mày vì lo địa vị hoàng hậu bị tân sủng chiếm lĩnh, trong lòng không khỏi cười nói, quả nhiên là nữ nhân, không qua nổi tiền tài.

Tiết Quân Lương cười: “Ái phi thân là hoàng hậu, phiền ái phi giúp cô gia thu xếp chuyện đón dâu, dù sao Đằng quốc rất có thành ý, phái Thường tướng hộ tống công chúa, chúng ta cũng không thể để người khác chê cười.”

Đằng Vân cười lạnh trong lòng, sao hắn nhìn không ra dụng ý của đối phương chứ, dù gì hai người bọn họ đã đối đầu mười năm.

Vừa nghĩ tới đại công chúa của Đằng quốc, Đằng Vân cũng có chút cảm khái, trong lòng hắn không biết là tư vị gì, từ xưa đến nay hoàng thất làm vậy không ít, nhất là đang ở loạn thế, nhiều không đếm xuể.

Đại công chúa Đằng Thiển Y là tài nữ nổi danh Đằng quốc, tài hoa hơn người có tri thức hiểu lễ nghĩa, cơ hồ mọi người đều nhớ tới nữ nhân tài ba này, lại xem nhẹ một chuyện, Đằng Thiển Y và Đằng vương tư thông.

Lúc sự tình vừa mới bại lộ, Đằng vương liền biếm đại nữ nhi đến hành cung tu dưỡng, chuyện dần dần lắng xuống, Đằng vương lại đón Đằng Thiển Y trở về, việc sau đó hiển nhiên không cần nhiều lời.

Hoàng thân quốc thích tự động tránh né đề tài này, dù sao đây là chuyện mất mặt, các đại thần cũng không dám nghị luận, trở thành bí mật mọi người đều biết.

Bất quá nó không có khả năng truyền tới tai Tiết quốc, tất nhiên Tiết Quân Lương chỉ cảm thấy Đằng Thiển Y là tài nữ, không biết thêm chuyện gì, Đằng Vân tuy rằng ghen trong lòng, lại sao dám nói cho y biết, nếu Tiết Quân Lương biết Đằng quốc đại công chúa không hoàn bích, hơn nữa còn là người loạn luân bại đức, nhất định liên lụy Đằng Thường theo hộ tống, có khi dưới cơn nóng giận sẽ tiếp tục tấn công Đằng quốc.

Đằng Thường thân là Tướng gia hộ tống đội ngũ hòa thân, Đằng Vân liếc mắt một cái liền nhìn thấu sơ hở, phụ vương của mình vẫn luôn không tin Đằng Thường, đưa một đại công chúa như vậy đến hòa thân, sự tình bại lộ, Đằng Thường nhất định không thể sống sót.

Đằng Vân thở dài, phụ hoàng thâm nghĩ trừ bỏ Đằng Thường, sao lại không nghĩ Tiết Quân Lương đại phát tức giận tiến đánh Đằng quốc.

Tiết Quân Lương không thấy hần nói tiếp, vô cùng hài lòng, người có đối thủ đương nhiên vui vẻ, nhưng với một quân vương mà nói, khiến mọi người thần phục y, càng là chuyện khoái trá.

“Ái phi bắt đầu chuẩn bị thôi, có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói với cô gia.”

Y nói xong, liền trở về, bảo Khương Dự đi thỉnh Vạn Niên hầu tiến cung.

Tiểu Thái tử luôn luôn đứng nghe bên cạnh, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có rất nhiều đạo lý vẫn hiểu, hiển nhiên biết phụ hoàng đang ra oai phủ đầu với sủi nương nương, nói bóng nói gió nàng.

Tiểu Thái tử trải qua chuyện vừa rồi, tuy rằng mắt mặt mũi, nhưng thái độ đối Đàng Vân dần dần chuyển biến, phụ hoàng dâng tân phi muốn hoàng hậu chủ trì không gì đáng trách, nhưng tổng cảm thấy có chút quá phận.

Tiết Bội không nói ra, nhưng trở nên thân cận Đàng Vân hơn.

Tiết Hậu Dương phụng chỉ dâng bài tử đứng ở cửa cung, chờ Tiết vương triệu kiến, Tiết Quân Lương liền gọi hần vào thư phòng.

Tiết Quân Lương đưa thư của Đàng vương cho hần xem, nói: “Người cảm thấy thế nào?”

Tiết Hậu Dương mở thư đọc xong, nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của bệ hạ, Đàng vương đưa Đàng Thường tới đây là để chúng ta giết!”

“Nhưng cũng phải tìm được lý do giết Đàng Thường, vô cớ xuất binh không được ủng hộ, huống chi Đàng Thường là danh sĩ một phương, không có nguyên nhân mà giết y, chỉ sợ bị người bên danh loạn sát hiền sĩ.”

Tiết Hậu Dương trầm tư một chút, hiển nhiên cảm thấy lời y nói rất đúng, nhưng không tìm được lý do tốt, bảo hần ra trận giết địch có thể, bất quá quan trường thật sự không thích hợp với hần.

“Thường tướng hòa thân, Hậu Dương a, ta nghĩ phái người ra thành nghênh đón.”

“Thần đệ lĩnh chỉ.”

“Người và y xem như trên sa trường quen biết nhiều năm, lúc này không ở sa trường, cũng phải hạ thấp uy phong của y, không thể để người Đàng quốc xem thường.”

“Bệ hạ yên tâm, nhất định Hậu Dương không phụ sở vọng.”

Đàng Vân muốn nhắc nhở Đàng Thường, nhưng hần vô năng, lại muốn nhân thời cơ Đàng Thường tiến Tiết quốc trốn khỏi cung, dù gì hần không phải người Phụng hay người Tiết, hần là Đàng Vân, không có khả năng ở lại hậu cung làm phi tử.

Nhưng hần lại không thể nói với Đàng Thường thân phận của mình, bất kì ai cũng sẽ không tin tưởng, cũng không thể xin Đàng Thường giúp đỡ, nếu đi nhầm một bước sẽ liên lụy đối phương.

Hơn nữa mặt mình như vậy, không nói trước có bao nhiêu khó nhìn, đứng trong đám người chắc chắn nổi bật, liếc mắt một cái sẽ bị nhận ra, sao có thể chạy, dù chạy được cũng liền bị bắt về.

Đàng Vân để Tụ Dao hỏi thăm chuyện sứ thần Đàng quốc, Tụ Dao không quá nguyện ý, cảm thấy nương nương chỉ cần ngồi vững hậu cung là được, tuy rằng không dám làm trái, hỏi thăm cũng không tận tâm.

Khương Dự đến truyền chỉ ban cho hoàng hậu mấy thứ đồ vật này nọ, kỳ thật là tới nói bóng nói gió Tụ Dao, Tụ Dao không phải ngu ngốc, biết người duy nhất mình có thể dựa vào là Hoàng hậu nương nương, cho nên không dám nói nương nương tìm hiểu tin tức Đàng Thường, chỉ cùng Khương Dự tố khổ, nói Đại vương sắp đón tân nương nương, mấy ngày qua nương nương nhà ta vì việc này mà tận tâm tận lực, nhưng trong lòng khó tránh khỏi không vui, thỉnh Tiết vương thông cảm tâm tư nữ tử của nương nương.

Tiết Quân Lương nghe xong Khương Dự hồi bẩm, lại có Thái tử nói tốt, hiển nhiên cảm thấy hàng phục được Đàng Vân, tuy rằng sủi nương nương xấu một chút, nhưng nàng lại có tri thức hiểu lễ nghĩa thông binh pháp, dạy Tiết Bội thỏa đáng, vừa ra oai phủ đầu, Tiết Quân Lương nghĩ lúc này nên cấp nàng một trái táo đỏ.

Từ xưa đến nay để vương yêu thích nhan sắc là chuyện không phải bàn cãi, Tiết vương không có khả năng thật sự lâm hạnh sừ nường nường, cho nên đành phải sai Khương Dự thỉnh hoàng hậu đến, cùng Tiết vương dùng bữa.

8. Chương 8: Thượng Dực

Đằng Vân bị thỉnh đi dùng bữa, Tiết Quân Lương đã sai người bày thức ăn ngon, chờ hần đến.

Tụ Dao cố ý vì nường nường trang điểm một phen, chải đầu búi tóc. Nường nường chỗ nào cũng đều xinh đẹp, tóc mây ô hắc, sợi tóc mềm mại, chạm vào giống như gấm, thắt lưng quỳên rũ thướt tha, đáng tiếc khuôn mặt dọa người.

Nếu chỉ nhìn bóng lưng, kỳ thật vẫn chọn người mơ mộng.

Trên đầu trên tai và thắt lưng của Đằng Vân mang theo trang sức nhỏ nhỏ, cảm thấy cả người không dám động mạnh, thực sợ chúng rơi xuống, Tụ Dao còn luôn miệng khen hần đẹp.

Tới cửa đại điện, Tụ Dao không thể theo vào, trong đại điện chỉ có thân tín của Tiết Quân Lương, đương nhiên Khương Dự là nội thị tối tâm phúc, Khương Dự tuổi không nhỏ, là người nhìn Tiết Quân Lương lớn lên, thời điểm Tiết Quân Lương vẫn là hoàng tử, cùng nhau ném qua không ít đau khổ.

Khương Dự thỉnh nường nường vào điện, Tiết Quân Lương đã chờ bên trong.

Tiết Quân Lương thấy Đằng Vân tiến vào, bởi vì cách quá xa nên không rõ mặt, dáng người quả thật đẹp, trong lòng không khỏi cười một tiếng.

Sừ nường nường có thật trời sinh xấu xí hay không, chỉ sợ chính nàng mới biết được. Năm đó đón sừ nường nường nhập cung, Tiết Quân Lương rất phở trương, vì muốn mượn sức Phụng vương, hiển nhiên phải lấy lòng tỷ tỷ của hần.

Nhưng lúc đó, Tiết Quân Lương bề bộn nhiều việc, lại thêm mỹ nhân hậu cung đâu chỉ ba nghìn, dù hoàng hậu quốc mẫu cũng quên sau đầu, hơn nữa tựa hồ Phụng vương không cần tỷ tỷ này, nàng chỉ là cái cố thức đẩy liên minh hai nước mà thôi, bao nhiêu lý do, đủ để Tiết vương xem nhẹ nường nường này.

Tiếp sau đó một năm, sừ nường nường ở hậu cung cũng xem như có tiếng, trở nên xấu xí vô cùng, mọi người bàn tán say sưa, ngay cả Tiết Quân Lương cũng biết.

Y cũng không buồn bực vì cái gì một năm không gặp hoàng hậu liền biến dạng, trong hậu cung nó chẳng phải chuyện đáng ngạc nhiên, hậu phi nường nường người tranh ta đấu, dù là tỷ tỷ của Phụng vương, cũng bị người khi dễ.

Tiết Quân Lương vốn cho rằng đó là một sừ hoàng hậu yếu đuối, dù sao nữ nhân đều yêu quý dung mạo của mình, bị ức hiếp như vậy cũng không phản kháng, nhưng dường như y đã sai, hoàng hậu này ẩn nhẫn, cũng không yếu ớt.

Đằng Vân chịu đựng tức giận quỳ lạy Tiết Quân Lương, người dưới mái hiên, không cúi đầu chính là lấy trứng chọi đá.

Tiết Quân Lương hôm nay thoát nhìn phi thường thân thiết, tự mình nâng Đằng Vân dậy, lúc tay y đụng tới Đằng Vân, Đằng Vân run lên một cái, thiếu chút nữa phản xạ gạt ra, dù sao y vốn đối đầu với hần, cũng có thể nói là cừ nhân của hần.

Tiết Quân Lương đỡ Đằng Vân ngồi bên cạnh, còn tự mình gấp đồ ăn cho hần, khiến nhóm cung nữ nội thị âm thầm kinh hãi, nghe nói Tiết vương sắp nạp tân phi, không ngờ Hoàng hậu nường nường vẫn được sủng ái, xem ra địa vị của tân phi cũng không hơn người này.

Đằng Vân vừa ăn vừa lo sợ, kỳ thật chưa ăn được mấy miếng, cùng Tiết Quân Lương ăn chung một bàn quả thật nuốt không trôi, cũng không biết tại sao Tiết Quân Lương có thể đối diện với khuôn mặt phù thùng tím xanh của mình mà ăn vui vẻ như thế.

Dùng bữa xong, Tiết Quân Lương cũng không bảo Đằng Vân lui xuống, Khương Dụ tiến vào nói: “Đại vương, Đức phi nương nương thỉnh an Đại vương.”

Tiết Quân Lương cười một tiếng, nói: “Đức phi? Cô vương không triệu kiến thế mà tự chạy tới, người đi nói cho Đức phi, hôm nay cô thỉnh hoàng hậu đến, không tiếp, bảo nàng trở về suy nghĩ lại, cấm túc một tháng.”

“Vâng.”

Khương Dụ lĩnh mệnh, liền lui ra ngoài, trong lúc nhất thời đại điện im ắng.

Đức phi trẻ đẹp hơn hoàng hậu, vẫn luôn được Tiết Quân Lương yêu thích, tính tình không tốt cũng không ai dám nói gì, bất quá để vương trở mặt như lật trang sách, sủng ái thất sủng chỉ là chớp mắt.

Tiết Quân Lương đuổi Đức phi đi rồi, Khương Dụ vừa trở về, liền bảo Khương Dụ truyền ngự y lại đây, Đằng Vân chỉ lạnh mắt nhìn y.

Ngự y rất nhanh liền tới, cũng không dám chậm trễ.

Tiết Quân Lương để Đằng Vân ngồi ở tháp thượng, chính mình ngồi một bên, bảo ngự y tới gần, nói: “Xem vết thương trên mặt Hoàng hậu nương nương.”

Ngự y vừa nghe, run rẩy thiếu chút nữa ngã xuống đất, mặt Hoàng hậu nương nương đã bị rất nhiều người thấy, hiện giờ Tiết vương nói một câu “Vết thương trên mặt”, khiến hấn sợ tới mức vỡ mặt.

Đúng là tổn thương, không phải bộ dáng trời sinh của sủng nương nương.

Ngự y không dám nhìn thẳng nương nương, dù gì đó là hoàng hậu, hơn nữa Đại vương đột nhiên coi trọng hoàng hậu như vậy, cũng sợ nhìn thẳng hoàng hậu là bất kính.

Tiết Quân Lương nhìn ngự y chẩn bệnh, sâu kín nói: “Ái khanh thấy thế nào, vết thương của nương nương bao giờ tốt lên?”

“Này...”

Ngự y nghiêng ngẫm thánh ý, đắn đo một chút, nói: “Bẩm bệ hạ... Vi thần máu chảy đầu rơi cũng...”

Chính là ngự y chưa nói xong, Tiết Quân Lương đã lên tiếng: “Vô nghĩa đều bỏ qua.”

“Vâng... Vâng, trong một tháng tất nhiên có thể khỏi hẳn.”

“Một tháng...”

Tiết Quân Lương trầm ngâm một tiếng, “Quá lâu. Hóa ra cô vương nuôi một đám phế vật ở thái y viện, chỉ là vết thương nhỏ cũng cần một tháng?”

“Bệ... Bệ hạ tha mạng! Nửa tháng... Trong vòng nửa tháng, vi thần đảm bảo, nhất định có thể chữa khỏi cho nương nương.”

Tiết Quân Lương lúc này mới vừa lòng “Ân” một tiếng, nói: “Kêu Khương Dụ trở về với người, lấy chút thuốc mỡ trị đau đến.”

“Vâng, vâng.”

Khương Dụ làm việc thực nhanh nhẹn, chưa đi bao lâu đã lấy thuốc mỡ trở lại, hơn nữa biết rõ tính tình của Tiết Quân Lương, bảo mọi người lui xuống, chính mình cũng lui xuống.

Tiết Quân Lương lấy thuốc mỡ ra, để Đằng Vân tựa vào tháp thượng, có vẻ muốn bôi thuốc cho hẳn.

Bộ dáng lấy lòng này, nếu đổi là phi tử khác, đã sớm tâm hoa nộ phóng, chẳng qua Đằng Vân không phải nữ nhân, lý giải không được sắc sảo ôn nhu của đối phương, chỉ cảm thấy Tiết Quân Lương tâm cơ trọng.

Y một bên thú đại công chúa của Đằng quốc, một bên ổn định hoàng hậu của mình, chờ Tiết quốc nghỉ ngơi lấy lại sức, nhất định diệt Đằng quốc trước, sau đó đem mũi giáo chỉ hướng Phụng quốc.

Có lẽ khai cương khoách thổ là bản tính của quân vương, không có loại bản tính này thì không làm được hoàng đế, quả nhiên Đằng Vân không có tài tranh đoạt, chỉ có thể làm tướng quân gìn giữ đất đai cả đời.

Đằng Vân cả người đều căng thẳng, hấn dựa vào nhuyễn tháp, sau lưng cứng ngắc, mặt Tiết Quân Lương cách hấn quá gần, điều này khiến hấn phi thường không thoải mái, gắt gao nhắm mắt lại.

Hành động của hấn lại chọc Tiết Quân Lương vui vẻ, nhìn hấn đáng vẻ khấn trương, Tiết Quân Lương liền muốn đùa hấn.

Đằng Vân một bộ biểu tình hy sinh, chờ Tiết Quân Lương bôi thuốc, nhưng chờ nửa ngày, thần kinh vẫn luôn buộc chặt, đối phương lại chậm chạp không hành động, nhin không được trợn mắt nhìn.

Tiết Quân Lương đang mỉm cười nhìn hấn, tươi cười sung sướng mang theo trêu tức.

Đằng Vân biết mình bị đùa giỡn, sắc mặt suy sụp xuống. Tiết Quân Lương lại ôn thanh nói: “Được rồi, không nháo người, đừng nhúc nhích, bôi thuốc cho người.”

Thật sự giống như tượng phu bình thường trấn an thê tử.

Theo lý thuyết, phi tử được trấn an hấn là thuận thể làm nũng, sau đó tăng tiến một chút tình cảm với Tiết vương, nhưng Đằng Vân đường đường là nam nhi, nghe quân vương ôn nhu nói chuyện với mình, nhin không được rùng mình một cái.

9. Chương 9: “lục”

Cung nữ đứng trước gương đồng, cẩn thận chải tóc cho người ngồi trước.

Người nọ một thân y phục vàng nhạt, lưu hoàn minh hoàng quần quanh thắt lưng mảnh khảnh, dáng người uyển chuyển quyến rũ.

“Thụy Tuyết, người xem, ta có tóc bạc rồi phải không?”

Người nọ nói xong, ngón tay tinh tế nhẹ nhàng nâng một lọn tóc.

Đừng nhìn hấn một thân váy sam, nhưng thanh âm phát ra không mềm mại như nữ tử, thanh âm có chút trầm thấp, xem như là trong trẻo, bất quá có thể khẳng định, đó là một nam tử.

“Đại vương,” Thụy Tuyết cười nói: “Chỗ nào có tóc bạc, nô tỳ không thấy bóng dáng một sợi.”

Người nọ cười khẽ, khuôn mặt trang điểm nhàn nhạt hiện lên phong thái bức người, “Người lại lấy lòng ta.”

“Nô tỳ không dám, những câu nô tỳ nói đều là thật! Ngài ngẫm lại a, nếu nô tỳ nói dối ngài, chủ tử biết nhất định đánh gãy chân nô tỳ.”

Nghe Thụy Tuyết nói tới hai chữ “Chủ tử”, người nọ đột nhiên thu liễm ý cười, nói: “Chủ tử của người gần đây tốt chứ, y không tiến cung, chỉ bảo người mỗi ngày vào cung một chuyến, có phải phiền chán ta hay không?”

“Sao có thể a Đại vương.”

Thụy Tuyết nói: “Chủ tử vì Đại vương ngài mỗi ngày bốn ba xử lý triều chính, nô tỳ là một tiểu nữ tử cái gì cũng không hiểu, chỉ biết gần đây chủ tử mệt nhọc gầy yếu, nghe nói là đương triều Tả tướng luôn đối đầu với chủ tử... Chủ tử không muốn ngài lo lắng, không cho nô tỳ nói với ngài.”

Người nọ nghe xong, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, “Tả tướng cũng dám đối nghịch với Trục Lộ hầu ? Ai cho hấn lá gan đó?”

“Đại vương đừng tức giận, là nô tỳ lảm miệng, chủ tử chỉ sợ ngài sinh khí thương thân, nói cuối cùng vẫn là ngài ấy đau lòng.”

“Người lại nịnh ta.”

Nam tử nghe Thụy Tuyết nói như vậy, trong lòng cũng biết nửa thật nửa giả, nhưng vẫn không ngừng được ý cười, lãnh khốc trên mặt lập tức hòa tan, đuôi lông mày nhiễm thượng tiểu ý.

Hai người bọn họ nói xong, chỉ thấy một nội thị đi tới, nói: “Khởi bẩm phụng vương, Trục Lộc hầu và Tả tướng cầu kiến.”

“Tới đúng lúc.”

Nam tử mặc váy sam đứng lên, mi gian thanh tú mang theo anh khí, hai nét đẹp trái ngược lại không hề xung đột. Người này chính là Phụng vương đương triều, Phụng Minh.

Nhắc tới Phụng Minh, chắc chắn mọi người đều mắng một tiếng, hôn quân!

Bất quá không có thể hệ quân vương nào của Phụng quốc có thể so với hắn, nói người này tâm ngoan thủ lạt, chuyên quyền độc đoán cũng không đủ, có quân vương nào không tâm ngoan, có quân vương nào không bá đạo, tính cách này chỉ là nhỏ nhỏ với một quân vương mà thôi.

Nhưng trong mắt người khác, Phụng Minh phạm vào một cái sai, đó là tín nhiệm nịnh thần, chuyên sủng nịnh thần.

Phụng Minh chuyên sủng tới trình độ nào, mọi người đã muốn tâm chiếu bất tuyên (lòng hiểu mà không nói ra).

Phụng quốc có Trục Lộc hầu tên Triệu Lục, nghe nói trước kia là dân chạy nạn trôi dạt khắp nơi, sau lại vì sinh kế đầu quân, một lần Phụng vương ngự giá thân chinh, vô tình thấy được tiểu binh này.

Từ đó về sau tiểu binh thăng chức rất nhanh, một đường từ tiểu binh trở thành Hầu gia dưới một người trên vạn người.

Hơn nữa Hầu gia này hầu lên giường của Phụng vương, khiến một quân chủ tâm ngoan thủ lạt cam tâm tình nguyện dưới thân y, hàng đêm hoan hảo, còn khiến một quân vương không ai bì nổi cam tâm vạn nữ trang.

Triệu Lục cùng Tả tướng vào đại điện, Phụng vương đã ngồi sau sa trường, từ nơi này chỉ có thể nhìn đến bóng người biếng nhác nằm nghiêng.

Triệu Lục một thân quan bào màu đen, vóc người cao lớn, khuôn mặt cương nghị giống như đao tước phủ khảm, mũi rất thẳng, góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt đôi môi ẩn ẩn lãnh khốc.

Tả tướng vào đại điện liền quỳ xuống đất thỉnh an Phụng vương, mà Triệu Lục không quỳ cũng không có ý thỉnh an, trực tiếp đi tới, vén sa trường lên.

Không một cung nhân dám ngăn trở.

Triệu Lục vào sa trường, không biết là cố ý hay vô ý, sa trường không khép lại, y cũng không bận tâm, đưa tay bắt lấy Phụng Minh, ôm vào trong lòng, thấp giọng cười nói: “Có nhớ ta không?”

Mặt Phụng Minh hiện lên đỏ ửng, tựa hồ có chút thẹn thùng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng bắt lấy vật áo Triệu Lục, ngẩng đầu nhìn đối phương, không nói lời nào, chỉ là ai cũng biết động tác này có ý gì.

Triệu Lục cười càn rỡ, không để Tả tướng đang quỳ vào mắt, hai người thân thiết một chút, mới ý bảo Phụng vương bên ngoài còn có người quỳ.

Phụng Minh miễn cưỡng nằm trong lòng Triệu Lục, nói: “Tả tướng không cần đa lễ, Thụy Tuyết, mang ghế cho Tả tướng.”

Thụy Tuyết vâng lời đưa ghế đến, để Tả tướng tuổi tác đã cao ngồi xuống.

Thái độ của Triệu Lục khiến Tả tướng tức giận tới phát run, “Đại vương, lần này cự thần tới, là vì có chút bất đồng với Trục Lộc hầu, hy vọng Đại vương quyết định.”

“A?”

Phụng Minh thoát nhìn hưng trí không cao, nhưng vẫn tiếp lời Tả tướng: “Tướng gia cứ nói.”

“Hôm nay thượng triều, chúng đại thần đề nghị thừa dịp kinh thành Tiết quốc khuyết thiếu binh lực, lập tức phái binh đánh lên, nếu không chờ Tiết quốc nghênh thú Đàng quốc đại công chúa, nghỉ ngơi lấy lại sức, liền khó đoạt được. Nhưng Trục Lộc hầu không cho là như vậy...”

Triệu Lục đột nhiên cắt ngang lời Tả tướng: “Thần quả thật không cho là như vậy.”

Y nói xong, ôm Phụng vương lên, nghiêng người để Phụng vương xuống thấp, đặt dưới thân mình, đưa tay xé mở y phục của hắn, theo làn da lộ ra của Phụng vương mà sờ soạng.

Phụng Minh thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, dù sao bên ngoài có người, sa trường cũng chưa buông hết.

Nhưng nửa tháng qua Triệu Lục không tới tẩm cung của hắn, chớ nói chi là thân thiết, hắn một lòng cho rằng Triệu Lục đã chán mình, dù sao người này không phải đoạn tụ, đó cũng là lí do vì sao đường đường Phụng vương lại đi mặc nữ trang.

Lúc này Triệu Lục bỗng nhiên hưng trí, Phụng Minh chỉ có thể chiều theo, thân thể lập tức mềm nhũn.

Triệu Lục vừa hôn Phụng vương trong lòng vừa nói: “Tiết Quân Lương quý kế đa đoan, nhiều năm qua chúng ta vẫn ở thế giằng co với Tiết quốc, sao Tiết Quân Lương có thể gốc đến mức để kinh thành bị người đánh lên, nếu binh sĩ lặn lội đường xa tiến đến, đánh lên cái gì, rõ ràng là ngoan ngoãn nhận cái chết.”

Y không nói tiếp, môi khép mở, liền như có như không cọ xát làn da Phụng Minh.

Y phục của Phụng Minh bị xé mở, không cởi toàn bộ, lộn xộn vướng trên khuỷu tay, càng thêm tình sắc, trong lòng hắn không muốn bị người nhìn đến, nhưng nếu làm trái ý Triệu Lục, chỉ sợ y mất hứng, dù cảm thấy thẹn, cũng theo ý tứ đối phương.

Triệu Lục nhìn khoeo mắt người nọ chậm rãi trở nên đỏ sẫm, biết đối phương động tình, liền lật người hắn, để Phụng Minh ghé vào tháp thượng, đưa tay kéo y phục của hắn xuống, khiến toàn bộ lưng bại lộ, dùng tay vuốt ve đùi hắn.

Thấp giọng cười nói: “Đại vương minh giám, vi thần nói có đúng không?”

“A...”

Phụng Minh nhẹ nhàng than, hắn khắc chế tiếng rên trong cổ họng, tận lực khiến thanh âm bình thường, cất cao giọng: “Cô gia cho rằng Trục Lộ hầu nói đúng, Tả tướng không cần lo lắng...”

Hắn nói xong đột nhiên run lên một cái, hai tay nắm chặt y phục thừa thốt dưới thân mình, thế nhưng người phía sau không chút yêu thương, liền như vậy tiến vào.

Phụng Minh thở gấp gấp, hắn đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, cắn răng nói tiếp: “Tả tướng, nếu cô gia tùy tiện phát binh, Đổng vương nhất gan, vì lấy lòng Tiết Quân Lương, có thể sẽ hợp lực tấn công chúng ta? Điều này người có từng nghĩ đến.”

“Này...”

Tả tướng bị Phụng Minh hỏi, ngẫm nghĩ, Phụng Minh nói có đạo lý, Đổng vương rất nhất gan, vì cầu sinh tồn, thường xuyên dựa dẫm hai nước.

Phụng Minh nói hết lời, cuối cùng không mở miệng nữa, hắn nửa tháng không hoan ái với Triệu Lục, phía sau hiển nhiên không thích ứng, nhất thời đau đến sắp ngất, nhưng Triệu Lục hoàn toàn không có ý dừng lại, nghe được tả tướng bị Phụng Minh thuyết phục lui xuống, còn khoái trá nở nụ cười, nắm lấy thắt lưng Phụng vương mà ra vào nhanh hơn.

Tiết Quân Lương bôi thuốc cho Đổng Vân, y định cấp sừ hoàng hậu của mình một trái táo đỏ, hiển nhiên không nóng nảy, từng chút từng chút xoa loạn.

Thuốc mỡ thanh lương, xoa lên lập tức có tác dụng, Đổng Vân vẫn luôn bị đau đớn trên mặt gây khó chịu, lại luôn bất an vì đang ở dị quốc, cho nên chưa từng một lần ngon giấc, vậy mà lúc này không đau.

Tuy Đổng Vân không thích Tiết Quân Lương cách gần như vậy, nhưng không có biện pháp, đối phương xoa được rất chậm, lúc đầu hắn còn chút căng thẳng, dần dần duy trì không được, mệt mỏi vậy khốn, mí mắt càng nặng.

Tiết Quân Lương thấy đối phương nửa ngày không nói lời nào, cứ nhiên dựa vào nhụy tháp ngủ say.

Y đứng dậy, nhẹ giọng phân phó Khương Dự mang một kiện áo choàng tới, tự mình đắp cho Đằng Vân.

Khương Dự thấp giọng nói: “Đại vương, Phụng quốc thám tử có hồi báo.” Nói xong, trình lên một tờ giấy nhỏ.

Tiết Quân Lương tiếp nhận tờ giấy, trên đó chỉ viết một dòng chữ.

—— trước trừ Tả tướng

Lạc khoản (Phần đề chữ) là một chữ “Lục”.

10. Chương 10: Thực Tiễn

Đằng Vân ngủ thực an ổn, có lẽ tâm trạng căng thẳng nhiều ngày qua được thả lỏng, nên hiện tại ngủ rất say, trong khoảng thời gian đó Tiết Quân Lương đến hoãn các phê tấu chương, gửi lại Triệu Lục một mẫu giấy, bảo Khương Dự mang ra ngoài.

Chờ y trở về, phát hiện Đằng Vân vẫn còn ngủ.

Tiết Quân Lương lại phân phó ngự y phối thêm thuốc mỡ giảm đau, đưa đến Vân Phượng cung.

Y cũng không đánh thức Đằng Vân, sai cung nhân lấy chăn gấm đến, đắp lên cho hắn, nếu cứ ngủ như vậy cả đêm, tuy rằng nhuyển thấp thực thoải mái, nhưng chỉ mỗi áo choàng sẽ bị cảm lạnh.

Đằng Vân sau khi tỉnh liền hoảng sợ, phát hiện mình lại có thể ngủ, hơn nữa còn ngủ rất say.

Khương Dự đứng một bên hầu hạ, thấy hắn tỉnh nói: “Nương nương tỉnh? Đại vương vào triều sớm, kêu nương nương không nên gấp gấp hồi cung, chờ Đại vương lâm triều trở về, cùng nhau dùng bữa.”

Đằng Vân ngồi xuống, cung nữ nội thị nối đuôi nhau mà vào, thay hắn rửa mặt chải đầu đổi y phục, vì thời gian ngủ rất dài, đầu óc có chút mơ hồ, liền mặc bọn họ sửa soạn trên người mình.

Cung nữ đều là người bên cạnh Tiết Quân Lương, hiển nhiên hiểu được sở thích của y, liền vì nương nương vấn một kiểu tóc đoạn trang điệu dàng, đeo lên trang sức đơn giản nhưng không kém phần quý giá.

Tiết Quân Lương cũng không đi lâu lắm, thực nhanh đã trở về, lâm triều chỉ đơn giản thảo luận chút vấn đề nữ nhi của Đằng vương, thêm việc đề phòng Phụng Minh.

Phụng vương tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn không phải người thường có thể nghĩ, mà ngay cả thần tử của Tiết Quân Lương cũng lo lắng, cho nên không thể không phòng, bọn họ không biết kỳ thật Tiết Quân Lương đã sớm chuẩn bị, y để trung thần mình tỉ mỉ bồi dưỡng trà trộn vào Phụng quốc, hơn nữa người này được Phụng vương vô cùng yêu thích, thậm chí còn khiến Phụng vương phải khúm núm.

Tiết Quân Lương rất đặc ý với mưu kế này, kết quả cuối cùng, Đằng vương Phụng vương, một người nhất gan sợ phiền phức, một người khó thành nhân tài, hiện tại Đằng quốc đã hữu danh vô thực, chỉ là cái thùng rỗng, mà Phụng quốc một ngày còn Trục Lộ hầu, liền không có khả năng đối đầu với y.

Tiết Quân Lương trở về, Khương Dự liền truyền thiện, Đằng Vân yên lặng cùng y dùng bữa, một câu cũng không nói, điều này khiến Tiết vương thực không hiểu, đều nói nữ tử khó dưỡng, quả nhiên là như vậy, nhất là tâm của sủng nương này, dù Tiết Quân Lương trên sa trường trăm trận trăm thắng cũng nhìn không thấu.

Dùng cơm xong, Tiết Quân Lương gọi người chuẩn bị ngọc liễn (ngọc liễn là xe vua ngồi), phủ thêm áo choàng cho Đằng Vân, hôm nay là ngày Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương đi đón dâu, lẽ ra không có gì đặc biệt, Vạn Niên hầu chỉ cần dẫn người chờ tân phi của Đại vương là được, nhưng lần này, Tiết Quân Lương muốn tạo uy với Đằng Thường, nên dự định tiễn Vạn Niên hầu.

Tiết Quân Lương dìu Đằng Vân lên thành lầu, Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương cúi đầu theo sau hai người.

Năm nghìn tướng sĩ đứng dưới thành lầu, đều là tâm phúc trọng binh của Tiết Hậu Dương, toàn quân mặc áo giáp bạc, từ trên thành lầu nhìn xuống, giống như tuyết trắng trải khắp bình địa.

Đánh giặc cũng chỉ dùng đến hai ba ngàn nhân mã đi tiên phong, lần này Vạn Niên hầu đón dâu lại điều hẳn năm nghìn tinh binh, các tướng sĩ nhất tề quỳ xuống, hướng về phía thành lâu dập đầu hô vạn tuế.

Tuy Đằng Vân mặt không đổi sắc, trong lòng đã có chút thất kinh, tướng sĩ như vậy, thực lực như vậy, chỉ cần là võ tướng đều cảm thấy yêu thích ngưỡng mộ, nhưng đây không phải quân đội của mình, là địch nhân, tử địch trời sinh.

Tiết Quân Lương hơi nâng tay áo, ý bảo mọi người đứng dậy, binh sĩ đồng loạt di chuyển, không người nào lệch nhịp.

“Ái phi cảm thấy tướng sĩ thế nào?”

Đằng Vân đột nhiên bị điểm tên, biết Tiết vương hướng mình thị uy, vì y cho rằng mình là công chúa của Phụng quốc, đây là một loại khuyên bảo, sửu nương nương nên an phận đứng đầu hậu cung.

Đằng Vân cúi đầu ôn hoà nói: “Thiếp thân phận nữ tặc, cũng không hiểu rõ cái này.”

Lời hẳn nói lại khiến Tiết Quân Lương thực vừa lòng, kỳ thật có quân vương nào không thích hoàng hậu của mình dịu dàng hợp lòng người, biết khen ngợi mình anh minh võ đoán, không nói ra một câu trái ý.

Tiết Quân Lương vươn tay, Khương Dụ lập tức nâng một cái khay trái vải đỏ đến, hai tay dâng lên, trên khay đặt hai chén rượu.

Tiết Quân Lương cầm một ly, Khương Dụ lập tức chuyển khay, đưa cho Vạn Niên hầu đứng phía sau, Vạn Niên hầu hai tay tiếp nhận rượu.

Tiết Quân Lương cầm ly rượu, không nói lời nào, hai tay nâng lên, hướng về Tiết Hậu Dương chấp tay vái, lập tức hướng về tướng sĩ dưới thành, giơ chén rượu, chấp tay vái.

Nhất thời các tướng sĩ lại cúi người quỳ lạy, Tiết Quân Lương uống một hơi cạn sạch, ném vỡ ly rượu bên chân, Tiết Hậu Dương cùng chúng tướng sĩ quỳ lạy trên mặt đất cũng đem rượu uống cạn, “Choảng” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ ly rượu đều vỡ.

Ngay sau đó Tiết Hậu Dương cáo từ, ôm mũ giáp hạ thành lâu, phiên thân lên ngựa dẫn quân xuất phát.

Đằng Vân quả thật mở mang kiến thức, đây là khí thế của binh hùng tướng mạnh, cũng là khí thế của Tiết vương, thử hỏi có quân vương nào một câu không nói, lại có thể khiến sĩ khí đại chấn như vậy?

Mọi quân vương đều muốn chăm lo việc nước, nhưng bọn họ xem nhẹ một điều, đó là phải cấp thần tử tướng sĩ của mình một chút tôn nghiêm cùng tín nhiệm, mặc kệ là thật hay giả, làm thần tử đều sẽ báo đáp, tựa như Tiết Quân Lương xoay người chấp tay vái.

Tiết Hậu Dương mang binh một đường đi trước, kỳ thật bọn họ cũng đi không xa, mấy ngày sau liền tới, dàn xếp hảo binh lính, chỉ chờ đội ngũ của Đằng Thường.

Qua ba ngày, đội hộ tống của Đằng Thường cũng tới quan khẩu, Tiết Hậu Dương sớm có chuẩn bị, năm nghìn tướng sĩ xếp hàng mà ứng, áo giáp bạc trường thương lửa đỏ, năm nghìn quân oai vệ.

Tiết Hậu Dương cười ngựa, phía sau là cửa thành rộng mở.

Đằng Thường ngồi trên lưng ngựa, đại kiêu của công chúa bị vây quanh theo ở phía sau, y xa xa nhìn thấy một người đứng ở quan khẩu, sớm nghe nói người đón dâu là Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương, sớm nghe nói về nhân vật nhất lưu này, nhưng Đằng Thường không có duyên gặp mặt, hiện tại nhìn thấy, đúng là có chút rung động.

Đằng Thường một thân quan bào màu lam, xoay người xuống ngựa, chấp tay cười nói: “Công chúa được Vạn Niên hầu đại giá, thật sự vô cùng vinh hạnh.”

Khi y nói chuyện đều mang theo khí chất phong đạm vân khinh, như không úy kỵ.

Tiết Hậu Dương cười một tiếng, cũng xoay người xuống ngựa, nói: “Thường tướng, người nói sai rồi, hôm nay Hậu Dương tới đón, là phụng Tiết vương chi mệnh, đặc biệt tới đón Tướng gia ngài.”

Đặng Thường khẽ hạ tầm mắt, cũng không nói tiếp, nhưng trong lòng y hiểu được nặng nhẹ, lời này của Tiết Hậu Dương, là nói cho Đặng quốc đại công chúa nghe, chắc chắn trong đội hộ tống của Đặng quốc có thân tín của Đặng vương, không nghênh đón công chúa, ngược lại nghênh đón y, không phải đã nói lên quan hệ giữa Đặng Thường và Tiết quốc không phải là ít sao?

Đặng Thường cười nhẹ một tiếng, quân muốn thần chết, sao thần có thể không chết, chỉ là lần này còn khiến một đội nhân mã chôn cùng mình...

“Nương nương... Ngài đừng đi nữa, nô tỳ nhìn mà sắp hôn mê.”

Tụ Dao nhìn nương nương nhà mình đi tới đi lui, còn tưởng rằng bởi vì hôm nay Đại vương không truyền nương nương tới tẩm cung.

Nàng nào biết, công chúa Đặng quốc sắp đến, một khi Đặng Thường vào kinh, chắc chắn không thể sống sót, tính mạng của Đặng Thường nguy hiểm, sao Đặng Vân có thể bình tĩnh.

Hắn nghĩ tới vài lí do thoái thác, làm sao mới có thể thuyết phục Tiết vương không giết Đặng Thường, nhưng hắn ngay cả mình cũng thuyết phục không được, một cái gai như vậy đưa đến trước mắt, bất kì ai cũng muốn nhổ.

Trừ phi Đặng Thường làm hàng thần.

Nhưng Đặng Vân biết, y và mình giống nhau, cả đời vì quốc gia của mình máu chảy đầu rơi, làm sao có thể buông tôn nghiêm làm một hàng thần.

Thụy Tuyết rời tẩm cung của Phụng Minh, vội vã đi ra ngoài, vừa lúc gặp được Triệu Lục hạ triều.

Thụy Tuyết thỉnh an Triệu Lục xong, liền nói: “Chủ tử, Đại vương nói nhớ ngài, khi nào thì ngài qua thăm?”

Triệu Lục nhú mày, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nhưng nhanh chóng thu liễm thần sắc, lúc này Thụy Tuyết thừa dịp không ai chú ý liền đặt một mẫu giấy vào tay Triệu Lục.

Triệu Lục nói: “Người hảo hảo hạ hạ Đại vương, có chuyện gì liền bẩm báo với ta... Nói cho Đại vương, tuy Triệu mỗ cũng muốn đi bái kiến Đại vương, nhưng bắt đắc dĩ không rảnh.”

Thụy Tuyết gật gật đầu, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi.

Triệu Lục nói tiếp: “Có cái gì không thể nói?”

Thụy Tuyết nói: “Chủ tử... Thuộc hạ biết có một số chuyện thuộc hạ không nên xen vào, nhưng Đại vương... Từ lần trước chủ tử đi rồi lại nửa tháng không qua, vẫn luôn không thể xuống giường, tính tính Đại vương như vậy, không cho gọi ngự y đến...”

Triệu Lục cười lạnh một tiếng, “Người cũng nói đây không phải chuyện người nên xen vào, nếu không còn chuyện khác liền lui ra.”

“Vâng...”

Thụy Tuyết mấp má môi, “Thuộc hạ đã biết.”

Nhìn Triệu Lục hầu đi xa, Thụy Tuyết nghĩ nghĩ, vẫn là xoay người tới thái y viện, cầm chút thuốc mỡ tiêu sưng cầm máu, mới hồi tẩm cung của Phụng vương.

Triệu Lục ra cung, trở về phủ đệ của mình, mở mẫu giấy, là hồi âm của Tiết Quân Lương, muốn y châm ngòi Phụng Minh cùng Tả tướng, tuy rằng tuổi tác Tả tướng đã cao, nhưng vẫn có thể xem là một nhân tài trung tâm, Tiết Quân Lương có ý mua chuộc nhân tài, vừa lúc hai người nội ứng ngoại hợp, Triệu Lục bức Tả tướng từ quan phản hướng, Tiết vương sẽ ra mặt.

Triệu Lục đem tờ giấy đặt dưới ánh nến, đốt sạch, mở cửa sổ thông gió, đem hương vị tro bụi xua tan.

Y khoanh tay đứng bên cửa sổ, nhìn hồ nước bên ngoài, bỗng nhiên thở dài, khuôn mặt luôn luôn lãnh khốc bạc tình tựa hồ có chút buồn lổ.

Triệu Lục vốn là người Tiết quốc, năm đó hoàng đế Phụng quốc mới băng hà, quốc nội đại loạn, hoàng tử thái tử đoạt vị giết chóc vô số, Thái tử Phụng Minh trốn ra bên ngoài, bởi vì ẩn thân trong nhà một hộ săn bắn, không cần thận liên lụy tới gia đình họ.

Phụng Minh đến hiện tại cũng không biết Triệu Lục là người của gia đình kia, sau đó Triệu Lục được Tiết Quân Lương bồi dưỡng, xếp vào quân doanh Phụng quốc làm mật thám, rồi tiếp diễn tới giờ.

Triệu Lục cơ khổ ba mươi năm, tuy Phụng Minh đối với mình ngoan ngoãn phục tùng chưa bao giờ dám làm trái, nhưng y thủy chung không thể quên oán hận trong lòng. Y muốn hung hăng đập hư tâm ý của Phụng Minh, mỗi lần nhìn thấy biểu tình thống khổ lại ẩn nhẫn của Phụng Minh, y cảm thấy bản thân đã trả được thù, qua nhiều năm như vậy không có uổng phí.

Chính là, trong lòng y cũng không thoải mái, ai cũng không biết.

11. Chương 11: Khiêu Khích

Thụy Tuyết vào tắm cung của Phụng vương, trong phòng buông màn, màn cũng che kín.

Nàng đi qua nhẹ nhàng vén màn, Phụng Minh không ngủ, chỉ nghiêng người nằm, giương mắt nhìn hoa văn trên áo ngủ bằng gấm.

Thụy Tuyết nói: “Đại vương, cần phải dậy, chủ tử bảo nô tỳ đưa thuốc mỡ đến cho ngài.”

Phụng Minh vừa nghe Thụy Tuyết nhắc tới Triệu Lục, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, nhưng chỉ chớp mắt liền u ám, hẳn đương nhiên biết tính tình của Triệu Lục, sao có thể mang thuốc tới cho hắn, hơn phân nửa là Thụy Tuyết tự mình lấy đến, nói ngọt thôi.

Phụng vương cũng không đứng dậy, cũng không nhúc nhích một chút, nằm nói: “Mấy ngày nay công chúa Đằng quốc sẽ vào lãnh thổ của Tiết quốc nhỉ?”

“Đúng vậy, nô tỳ nghe nói là Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương tự mình nghênh đón, chủ tử vì việc này vẫn luôn bận rộn... Đại vương ngài đừng trách chủ tử không đến, chủ tử rất nhớ ngài.”

Phụng Minh cười một tiếng, nói: “Ta biết.”

Đang nói, nội thị ở ngoài cửa bấm báo, Tả tướng cầu kiến.

Thụy Tuyết nhíu mày, “Đại vương, ngài thân thể không thoải mái, nô tỳ giúp ngài đuổi người?”

“Không cần .”

Phụng Minh đứng lên, để Thụy Tuyết rửa mặt chải đầu thay y phục, sau đó đến noãn các nghị sự với Tả tướng.

Tả tướng cũng không ngồi xuống, thấy Phụng vương tiến vào, liền quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Thỉnh Đại vương ân chuẩn cự thần từ quan hồi hương.”

Phụng Minh thở dài, đỡ Tả tướng đứng lên, nói: “Sao Tướng gia lại nói vậy? Nếu có gì bất mãn với cô vương, Tướng gia cứ việc nói ra.”

“Cự thần không dám! Chính là Đại vương để cự thần nói rõ, cự thần dù chết cũng không dám lừa gạt thánh thượng, chúng thần trong triều đã oán thán dậy trời với Trục Lộ hầu, hôm nay lâm triều Trục Lộ hầu lại bãi miễn một đám quan viên...”

Tả tướng nói xong cơ hồ lão lệ tung hoành, dập đầu nói: “Cự thần biết rõ thánh thượng rất thân thiết với Trục Lộ hầu, nhưng cũng khẩn cầu Đại vương, cho cự thần chúng ta một con đường sống, ân chuẩn từ quan hồi hương.”

Tả tướng nói xong kỳ thật trong lòng cũng bồn chồn, những lời này không biết có tác động đến thánh thượng, sao nửa ngày không nghe được động tĩnh, đành phải thoáng ngẩng đầu nhìn.

Phụng vương xoay lưng, một tay đỡ bàn, cũng không biết suy nghĩ gì, ngay sau đó chợt nghe Thụy Tuyết kêu một tiếng sợ hãi.

Phụng Minh thân mình lão đảo, đột nhiên ngã xuống đất.

Thụy Tuyết xông lên nâng Phụng Minh dậy, tay vừa chạm vào liền cảm thấy cả người hần nóng bỏng, Phụng Minh đã không còn ý thức, nhắm mắt cau mày, tựa hồ phi thường không thoải mái.

Triệu Lục đang tiếp khách trong phủ, không nghĩ tới Thụy Tuyết đột nhiên trở về, vô cùng lo lắng nói: “Chủ tử, ngài tiến cung đi, Đại vương té xỉu.”

Triệu Lục căng thẳng trong lòng, tim như bị người nhéo, theo bản năng đứng lên, nhưng đột nhiên bất động.

Chúng đại thần đều thức thời lui xuống, nói lúc khác lại đến.

Thụy Tuyết thấy mọi người đều đi rồi. Mới nói: “Chủ tử, người liền qua nhìn một chút, vừa rồi Tả tướng vào cung cáo trạng ngài, dù đại vương không nói, trong lòng hẳn có điều bất mãn với ngài... Ngài liền dỗ dành Đại vương, lo gì không thành đại sự?”

Triệu Lục trầm ngâm một lát, “Chuẩn bị ngựa, tiến cung.”

Tân phi sắp vào cung, trong hậu cung có oán hận, cũng có khinh thường, dù sao Đàng quốc thua trận phải hòa thân, tân phi có xinh đẹp tới đâu, thân phận cũng không đủ quý giá.

Từ khi Tiết Quân Lương để thái y viện chữa thương cho Đàng Vân, Đàng Vân rõ ràng cảm thấy trên mặt tốt hơn, Tụ Dao mới là người cao hứng nhất, bộ dáng nương nương tốt lắm, hơn nữa dáng người quyến rũ, Tiết vương có nạp thêm vài tân phi tử cũng không cần sợ.

Nàng là người thông minh, liền thật cẩn thận chăm sóc nương nương, bồi được uống thuốc, vết thương chuyển biến vô cùng rõ ràng.

Tân phi tử sắp vào cung, đã khiến hậu cung âm thầm xao động, hiện tại lại truyền lưu sử nương nương là thiên nhân chi tử, một số phi tần nôn nóng, liền lấy lý do thăm bệnh bước vào cửa Vân Phượng cung.

Đức phi kìm nén tức giận, thời điểm nàng đến Vân Phượng cung, Đàng Vân vừa vặn không ở, tiểu Thái tử Tiết Bội đã lôi kéo Đàng Vân tới võ trường.

Từ ngày thấy được bản lĩnh của Đàng Vân, tuy tiểu Thái tử tuy không nói gì, nhưng trong lòng rất tín phục, dù gì hoàng hậu nương nương này cũng không phải loại nữ nhân lý luận suông.

Đàng Vân không muốn thân cận tiểu Thái tử, nó là thái tử của Tiết quốc, cũng là Tiết vương tiếp theo, Đàng quốc và Tiết quốc giao chiến mười năm, thù hận đã lâu, trừ bỏ máu và sinh mạng, Đàng Vân không biết hai nước còn có gì để nói.

Chính là tiểu Thái tử không biết điều này, luôn thân cận hẳn, nhờ hẳn chỉ đọc sách bắn cung.

Điều này khiến Đàng Vân nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, khi đó bọn họ đều rất nhỏ, các huynh đệ cùng nhau đọc sách tập võ, sau khi trưởng thành liền từng người mượn sức kết đảng, hậu cung của Tiết Quân Lương to như vậy cũng chỉ có một đứa con trai, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Lúc Đức phi đi tới, liền thấy tiểu Thái tử quần quít lấy sủng hoàng hậu diễn luyện cưỡi ngựa bắn cung.

Đàng Vân một tay cầm khinh cung, phi thân lên ngựa, cúi thấp người, cực nhanh tháo xuống một trường tiễn bên hông, đáp cung nhắm bắn, một loạt động tác mây trôi nước chảy, lưu loát sinh động, tiễn bắn ra cắm giữa hồng tâm.

Đức phi vỗ tay đi tới, cười nói: “Hoàng hậu nương nương lại có thân thủ tốt như vậy, mọi người đều nói thiên hạ của Phụng quốc là trên lưng ngựa, hôm nay muối muối mới lĩnh giáo.”

Đức phi nói xong, nhìn Đàng Vân giục ngựa trở về, quả nhiên bầm tím trên mặt đã tốt hơn nhiều, dần dần lộ ra màu da thật, xem ra ngự y cũng xuất hết tài, làn da kia giống như trẻ con mới sinh, vì phóng ngựa mà đổ mồ hôi, cổ áo ẩn ẩn hiện lên hồng nhạt.

Trong lòng Đức phi đại chán, tuy nói ngày thường Tiết Quân Lương đều thích mỹ nhân mềm mại, nhưng quân vương nào không thế, ngoan ngoãn nghe lời, hiểu ý quân vương, làm quân chủ tiêu tan mỗi một ngày trên triều.

Chẳng qua khó tránh khỏi bệ hạ cũng ăn chán sơn trân hải vị, tâm tư quân vương từ trước tới nay đều khó đoán.

Đức phi thấy không ai nói gì, chính mình lại cười rộ lên, điệu bộ quen thuộc từ trước tới nay, “Mặt của tỷ quả nhiên đã tốt lên, đúng là mỹ nhân trời sinh, trách không được thánh thượng sủng hạnh tỷ tỷ.”

Tiết Bội nghe nàng luyện thuyên, biết là vì nàng bình thường được sủng ái, cho nên không sợ hãi, dù gì mặt hoàng hậu có tốt lên, cũng không thể so sánh với nàng.

Hơn nữa nàng vừa đến đã nói “Thiên hạ của Phụng quốc là trên lưng ngựa”, lại khen hoàng hậu công phu hảo, người có tai đều nghe ra, hoàng hậu dĩ quốc có võ công, đặt ở thâm cung là đường hổ vi hoạn.

Tiết Bội chưa kịp phát tác, chợt nghe Đằng Vân cười lạnh một tiếng, hần nhẹ nhàng giục ngựa, đi đến trước mặt Đức phi, lạnh giọng nói: “Tiết vương sủng hay không sủng ta là một chuyện, người một phi tử nhìn thấy hoàng hậu không quý lại là một chuyện khác.”

Tiết Quân Lương đang ở oán các phê duyệt tấu chương, chợt nghe ngoài cửa có người khóc nỉ non, liền gọi Khương Dự tiến vào, Khương Dự bẩm báo, “Là thị nữ bên người Đức phi nương nương, khóc nói hoàng hậu oán hận Đức phi đã lâu, đang tại võ tròng dựng hình.”

Tiết Quân Lương vừa nghe có chút phản ứng không kịp, sau đó lại bật cười, sửu hoàng hậu này thật sự cho mình kinh hãi.

Y gọi cung nữ kia vào, cũng nữ kia liền quỳ trên mặt đất khóc lóc, “Bệ hạ, ngài mau cứu Đức phi nương nương...”

Cung nữ khóc thút thít, khóc vô cùng thê thảm, vừa gạt lệ vừa nói: “Nương nương chỉ khen Hoàng hậu nương nương thân thủ hảo, nói thiên hạ của Phụng quốc là trên lưng ngựa, Hoàng hậu nương nương liền trách tội Đức phi nương nương nói năng lỗ mãng... Bệ hạ, người nhanh đi cứu cứu Đức phi nương nương a!”

Tiết Quân Lương là ai, hiển nhiên nghe ra mấy câu này là tránh nặng tìm nhẹ, tuy rằng ngày thường y không nói, cũng biết Đức phi thị sủng mà kiêu, nhưng hậu cung không có gì nhiều loạn, y lười đi quản.

Tiết Quân Lương thực muốn đi xem náo nhiệt, nhưng sợ mình tới lại dẫn tới Đức phi khóc lóc om sòm, bên tai không yên, cho nên y đành bảo Khương Dự đi truyền khẩu dụ của mình.

Khương Dự tiến lên đưa lỗ tai nghe khẩu dụ, cũng nữ kia còn tưởng rằng Tiết vương để Khương tổng quản tới cứu Đức phi, gõ đầu tạ ân, không kiềm được vui vẻ trên mặt.

Thị nữ kia tưởng mình mang cứu binh về, vừa đến võ tròng liền nhào tới bên cạnh Đức phi, không cho thị vệ tiếp tục dựng hình.

Kiều ngạo của Đức phi vừa bị dập tắt, nhìn thấy Khương Dự đến, nàng cũng tưởng Tiết vương tới cứu mình, liền giả trang đáng thương.

Đằng Vân sai người đặt ghế, Thái tử ngồi bên cạnh, thoát nhìn thực nhân nhả, Tụ Dao thành thật đứng sau xem náo nhiệt, nàng đương nhiên biết tính tình của nương nương nhà mình, tuy rất dễ nói chuyện, bình thường cũng thực nhuần thực hiền hòa, nhưng chọc hấn nóng nảy, tựa như mình trước kia ăn một cái tát, hiện giờ trong lòng vẫn còn phát sợ.

Khương Dự thỉnh an Đằng Vân và Tiết Bội, sau đó cười nói: “Lão nô là tới truyền khẩu dụ của Thánh Thượng, nói xong liền đi.”

Ông nói xong, mặt hướng Đức phi, nói: “Bệ hạ truyền khẩu dụ, phượng ấn trong tay hoàng hậu, mọi việc của hậu cung đều do hoàng hậu chủ quản, lần sau lại vì việc nhỏ mà tùy tiện xông vào oán các, nghiêm trị không tha.”

Khương Dự nói xong, quỳ an Đằng Vân cùng Tiết Bội, liền lui xuống.

Để lại Đức phi mở to hai mắt nhìn, không thể tin lời mình vừa nghe.

Đằng Vân kỳ thật cũng không muốn cùng Đức phi chấp nhặt, nhưng nhiều ngày qua hần bị phi tử của Tiết Quân Lương làm phiền, mỗi ngày đều có phi tử nọ phu nhân kia đến thăm bệnh đến thỉnh an, có thăm dò có khiêu khích, cũng có mượn sức hần.

Xem như Đức phi tới không đúng thời điểm, sáng mai tân phi tử sẽ vào kinh, thuyết minh Đằng Thường cũng sẽ đến, Đằng Vân liền cảm thấy phiền toái không thôi, vừa lúc lấy Đức phi làm nơi trút giận.

Khẩu dụ của Khương Dụ quả nhiên gây chấn động, hậu cung lập tức chuyển biến, Đức phi đã muốn thất sủng, dù xinh đẹp cỡ nào cũng không thể dùng, hóa ra bệ hạ thích phi tử tài đức vẹn toàn, văn võ không mất.

Màn đêm buông xuống, Khương Dụ đến xin chỉ thị của Tiết vương, chiêu hậu phi thị tẩm, Tiết Quân Lương ném bút son xuống bàn, nhu nhu thái dương, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, cười đầy bí hiểm, lật bài tử của hoàng hậu.

12. Chương 12: Hai Cái Chăn Bông Đơn Thuần Nói Chuyện Phiếm

Nội thị tới báo tin, Tụ Dao so với chánh chủ còn cao hững hơn, vội vã giúp Đằng Vân tắm rửa thay quần áo. Còn thực thông minh cho nội thị truyền lời một ít bạc.

Chỉ có Đằng Vân không hưng phấn, hần đương nhiên biết một đế vương sao có thể thật sự lâm hạnh sửu nương nương, dù sửu nương nương này không xấu như trước, nhưng vẫn không thể so sánh với phi tử khác.

Rốt cuộc trong hồ lô của Tiết Quân Lương chứa cái gì, kỳ thật rất đơn giản, Tiết Quân Lương vừa muốn lợi dụng thời gian nghiền thú Đằng quốc đại công chúa để quân đội nghỉ ngơi lấy lại sức, vừa muốn lập uy cho Tiết quốc.

Mà thân phận hiện tại của mình, vừa lúc trải đường cho Tiết Quân Lương, một cây gậy một trái táo đỏ, muốn lợi dụng sửu hoàng hậu hướng tân phi tử lập uy, lại muốn hoàng hậu nương nương tới từ Phụng quốc này mang ơn y.

Tính toán của Tiết Quân Lương rất tốt, chẳng qua dụng phải Đằng Vân.

Đằng Vân tắm rửa rất lâu, động tác của hần không nhanh không vội, hoàn toàn không để ý chuyện này, lúc đầu Tụ Dao còn rất cao hững, sau lại cảm thấy không thích hợp.

Chờ Đằng Vân tắm rửa xong, Tụ Dao lại chọn y phục cho hần, hần đáng người xinh đẹp, mặc tổ y có vẻ đoan trang, diễm lệ lại hiển quyền rũ trời sinh, Tụ Dao chỉ có thể cảm khái trong lòng, kỳ vọng mặt nương nương nhanh chóng tốt lên, như vậy Vân Phượng cung mới chân chính đứng vững trong hậu cung.

Tụ Dao thay Đằng Vân kéo búi tóc, Khương Dụ lại đây nói: “Nương nương, đừng để bệ hạ sốt ruột chờ.”

Tụ Dao định cười nói sắp xong, nhưng chưa nói ra, chợt nghe Đằng Vân mở miệng trước, “Làm phiền tổng quản tự mình đến Vân Phượng cung một chuyến, chẳng qua sợ phải thẹn với ưu ái của bệ hạ...”

Khương Dụ có chút không rõ, nói: “Nương nương chỉ giáo cho?”

Khương Dụ đi thúc giục rất nhanh đã trở lại, cung kính cúi đầu nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương nói... Nói hôm nay thân thể có bệnh nhẹ, không thể hầu hạ bệ hạ...”

Tiết Quân Lương vừa nghe liền nở nụ cười, Khương Dụ còn tưởng rằng Đại vương nhất định phát giận, nhưng ngược lại hoàn toàn không có dấu hiệu sinh khí, còn nói: “Hóa ra cô cưới được một hoàng hậu biết đọc tâm người, thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu...”

Y trầm ngâm một chút, nói tiếp: “Nếu hoàng hậu bị bệnh, vậy chuẩn bị bộ liễn (đại khái là cái xe vua ngồi), cô muốn đi thăm bệnh.”

Tụ Dao giống như bị đánh, có chút ử rử nói: “Nương nương, ngài sao thế a? Nếu... Nếu cái kình, ngài đừng trách nô tỳ chẳng phân biệt tôn ti, nếu cái kình cũng không nên cái kình tại thời điểm này, khiến bệ hạ tức giận thì phải làm thế nào chứ?”

Đặng Vân không nói gì, chỉ thở dài, Tụ Dao đi theo mình, coi như là xui xẻo, cung nhân nào chẳng muốn theo chủ tử được sủng ái, một người đặc đạo gà chó thăng thiên, dù nô tỳ cũng có mặt mũi.

Nhưng Đặng Vân căn bản không muốn làm hoàng hậu, hẳn gọi Đặng Vân, là đại tướng quân của Đặng quốc, thậm chí cả đời của hắn đều kết thúc trong tay Tiết Quân Lương, một tiền xuyên tim kia theo hắn vào giấc ngủ, làm sao hắn có thể dùng thân thể nữ nhân để phục vụ cừu nhân của hắn chứ?

Đặng Vân không ngốc, hắn biết hắn cần sống sót, chỉ có sống sót mới có thể tìm cơ hội rời khỏi Tiết quốc, nhưng đây là điểm mấu chốt của hắn, Tiết Quân Lương không thể chạm, cho dù ngọc nát.

Đặng Vân nằm trên tháp thượng nhắm mắt dưỡng thần, chỉ thấy một thị nữ vội vã chạy vào bẩm báo: “Nương nương, bệ hạ... Bệ hạ tự mình đến thăm bệnh!”

Cái này ngay cả Tụ Dao cũng sửng sốt, chẳng lẽ tới khởi binh vẫn tội?

Tụ Dao nhất thời đổ mồ hôi, nói: “Nương nương, ngài giả vờ một chút, nói là... Nói là đau đầu!”

Vừa nói xong, bộ liễn của Tiết Quân Lương đã đến cửa Vân Phượng cung, Tiết Quân Lương bước xuống hạ, cung nhân đánh đèn ***g chiếu sáng, một đường đi vào.

Tiết Quân Lương vào đại điện, mọi người quỳ lạy thỉnh an Tiết vương.

Tiết Quân Lương nhìn quanh một vòng, Đặng Vân quỳ gối ở giữa, cúi thấp đầu nhìn không tới biểu tình, y tự mình tiến lên nâng Đặng Vân dậy: “Ái phi cần gì đa lễ, cô nghe nói người bị bệnh, đặc biệt tới thăm.”

Đặng Vân bị Tiết Quân Lương dìu, một tay đối phương bắt lấy cổ tay của hắn, tay kia đỡ cánh tay hắn, điều này khiến Đặng Vân cực độ chán ghét, nhưng hắn không ngốc đến mức gạt Tiết vương ra, chỉ có thể nhịn xuống.

Đặng Vân khô cần tạ ân.

Tiết Quân Lương dìu Đặng Vân vào nội thất, lại nói: “Ái phi cảm thấy trên mặt thế nào, phương thuốc của thái y viện còn dùng được chứ?”

Đặng Vân nghe y nửa thật nửa giả quan tâm, hỏi một câu liền ứng một câu, đáp cũng nửa thật nửa giả.

Tiết Quân Lương phát hiện hai người bọn họ nói chuyện thực thú vị, mình họa hồ lô hẳn liền họa biều (cái bầu), đáp lại giống hệt, nhìn như thực cung kính, nhưng ý tứ của đối phương thực rõ ràng, đó chính là, không thích tỏ thái độ với mình...

Tiết vương nhiều năm như vậy không thể nói là thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không có trục trặc gì lớn, y không muốn người khác nịnh nọt, nhưng thích lời ngọt là bản năng của con người, đột nhiên đụng tới một người, không nịnh nọt, không thích tỏ thái độ với mình, Tiết Quân Lương bỗng nhiên đầy hưng trí.

“Nếu ái phi không có gì đáng ngại, đêm nay cô ở đây sẽ không quấy rầy ái phi nghỉ ngơi chứ?”

Tiết Quân Lương nói xong, liền thấy đối phương căng thẳng trong nháy mắt, khẽ nhíu mày, tựa hồ muốn phản bác mình, lại nghẹn trở về, biểu tình chỉ giây lát lướt qua, nhưng Tiết Quân Lương nhìn rõ ràng, càng cảm thấy thú vị.

Tiết Quân Lương sai người mang bàn cờ lên, sau đó lệnh cung nhân trong điện đều ra ngoài, cùng Đặng Vân chơi cờ.

Tiết Quân Lương thích hạ cờ, nhưng kỳ lực dở tệ, mỗi lần cùng Tiết Hậu Dương chơi cờ, đều là Tiết Hậu Dương cố ý nhượng, dù Tiết Hậu Dương trời sinh tính tình thẳng, cũng biết quân thần khác nhau, ai dám thắng ngôi cừu nữ?

Nhưng Đặng Vân không hề thủ hạ lưu tình, sau khi thua ba trận, Tiết Quân Lương cười một tiếng, đặt quân cờ xuống, nói: “Ái phi tinh thông kỳ nghệ, cô thua tâm phục, hoàn toàn không có cách cứu vãn.”

Đặng Vân ôn hòa nói: “Chơi cờ là chuyện tu sinh dưỡng tính, thiếp thân tự cho rằng, bệ hạ không thích hợp chơi cờ.”

“A?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Sao ái phi lại cho rằng như vậy?”

“Lệ khí của bệ hạ quá nặng.”

Đằng Vân nói: “Được cái này mất cái khác, bị mất một vùng hắc kỳ.”

Tiết Quân Lương nhìn bàn cờ thật lâu, tựa hồ đang ngẫm nghĩ lời của Đằng Vân, cuối cùng nói: “Là do lòng tham của cô.”

Đằng Vân cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Thiếp thân vô ý chống đối bệ hạ.”

“Nói gì chứ,” Tiết Quân Lương nói: “Cô không tránh tội ái phi, lời này của ái phi cô sẽ suy nghĩ một chút.”

Hai người hạ ba ván Tiết Quân Lương liền chán, nhưng canh giờ còn sớm, Tiết Quân Lương thật sự không đi, tự tay thưởng được cho Đằng Vân, sau đó lệnh cung nhân chuẩn bị đi ngủ.

Tiết Quân Lương tháo mũ miện, cởi ngoại sam, vẫn thấy Đằng Vân đứng cách đó không xa, không nhúc nhích.

Đằng Vân nói: “Bệ hạ đi ngủ, thiếp thân liền không quấy rầy, cái này là quỳ an.”

Tiết Quân Lương thật sự không biết mình nên khóc hay nên cười, quân vương đến cung nường nường, sau đó quân vương ngủ nường nường cáo từ, đây là đạo lý gì.

Đằng Vân vừa muốn xoay người đi ra ngoài, Tiết Quân Lương lại đột nhiên đứng lên, bắt được đối phương, ôm vào trong lòng.

Chúng cung nhân vừa thấy, đều thức thời lui xuống, trong lòng còn thầm nghĩ, Hoàng hậu nường nường quả nhiên khôn khéo, lạt mềm buộc chặt khiến Đại vương mê đến thần hồn điên đảo.

Đằng Vân bị Tiết Quân Lương vây vào trong ngực, khổ nỗi đây không phải bản thân hắn, không có khí lực lớn bằng đối phương, thoát không ra, chỉ có thể theo bản năng thẳng lưng, đề phòng nhìn chăm chăm đối phương.

Tiết Quân Lương bị vẻ mặt của hắn chọc cười, giống như con mèo bị trêu đùa đến nóng nảy, xù lông khua móng vuốt trong lòng mình.

Một tay Tiết Quân Lương ôm thắt lưng hắn không buông, tay kia ái muội vuốt ve sau lưng hắn, cười nói: “Ái phi không muốn hầu hạ cô ngủ sao?”

Đằng Vân tiếp lời nói: “Thiếp thân sợ bộ dạng xấu xí, kinh động bệ hạ.”

“Nguyên lai là trách ta trước kia vắng vẻ người.”

Đằng Vân không biết đối phương rút ra kết luận này từ đâu, chỉ có thể nói: “Canh giờ không còn sớm, bệ hạ ngủ đi, sáng mai còn phải nghênh thú tân nường nường.”

Hắn nào biết mình nói như vậy, thực giống ăn dấm chua, quả thật nghe như đang ghen tị.

Tiết Quân Lương ha hả mà cười, bỗng nhiên cánh tay dùng sức, đặt Đằng Vân nằm xuống giường.

Đằng Vân nhất thời kinh ngạc, chống tay muốn ngồi lên, Tiết Quân Lương cảm thấy đùa hắn thực thú vị, nhưng đùa đến nóng nảy cũng không tốt.

Vì thế đưa tay chặn vai của hắn, buộc hắn nằm lại, nói: “Yên tâm, nếu ngươi không muốn, ta sẽ không cưỡng cầu người, bất quá đó cũng là chuyện sớm hay muộn, chắc chắn người sẽ nguyện ý.”

Tiết Quân Lương có vẻ nắm chắc phần thắng, dường như rất tự tin, Đằng Vân cũng vô tâm tự hỏi lời y, hắn chỉ biết hiện nay mình an toàn, nhất thời thở phào một cái, mới cảm thấy chính mình đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiết Quân Lương nằm bên ngoài, buông màn, thay Đằng Vân chỉnh tốt chăn gấm, mới nói: “Ngủ ngon.”

Tuy Đằng Vân không muốn ngủ cùng Tiết Quân Lương, nhưng tốt xấu gì cũng xem như tránh được một cửa, không nên quá khắt khe, tận lực giữ khoảng cách với Tiết Quân Lương, thân mình lui vào bên trong.

Đại quân của Tiết Hậu Dương đóng tại ngoại ô kinh thành, chỉ mất nửa ngày có thể vào kinh.

Mặt trời sắp hạ sơn, qua một buổi tối, công chúa sẽ tiến vào Tiết quốc, Đằng Thường nhìn trời chiều có chút cảm khái, nếu mình vào kinh hẳn khó còn sống.

Nội thị đi theo hẳn là thân tín của Đằng vương, lúc này có chút do dự, đột nhiên quỳ xuống nói: “Tướng gia! Lão nô cầu ngài, thừa dịp trời tối đào tẩu nhanh!”

Đằng Thường nhìn người quỳ trên mặt đất, cười nói: “Người bảo ta đào tẩu thế nào? Nếu chạy trốn chính là bất trung bất hiếu.”

Nội thị khóc ròng nói: “Tướng gia trung hiếu toàn bộ Đằng quốc đều biết, nhưng Đằng vương lại không biết, cho dù Tướng gia chết ở Tiết quốc, đại vương vẫn không biết... Tuy lão nô thụ hoàng ân, nhưng cũng hiểu được chân thành của Thường tướng, lúc này Tướng gia không đi, sao báo quốc! Thật sự là tội gì a!”

Đằng Thường thở dài: “Chính là vì cái gì, toàn bộ Đằng quốc biết, chỉ Đằng vương không biết... Như lời người nói, thâm thụ hoàng ân, lúc này báo đáp.”

Khi hai người nói chuyện, Tiết Hậu Dương đã đi tới, nội thị cả kinh, không biết lời bọn họ có bị Vạn Niên hầu nghe không.

Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Vạn Niên hầu không dư thừa chút biểu tình, chỉ nghe hắn nói: “Ngày mai sẽ vào kinh, Thường tướng cùng uống một chén chứ?”

13. Chương 13: Tân Phi Vào Cung

Tiết Hậu Dương thỉnh Đằng Thường uống rượu, nhưng không phải tiệc tùng gì, giữa vùng đất trống chỉ đặt một cái bàn nhỏ bên đồng lửa, trên bàn bày vài món ăn, không quá tinh xảo, còn có mấy vỏ rượu lớn.

Cái bàn thực thấp, Tiết Hậu Dương không gọi người đưa ghế đến, trực tiếp ngồi xuống đất, Đằng Thường thoát nhìn là một văn nhân, nhưng không nói nhiều, dù sao cũng là người từng lăn lộn trên chiến trường, từng đổ máu từng giết địch, liền thuận theo ngồi xuống.

Tiết Hậu Dương gỡ giấy dán bình, đổ đầy hai bát to, nói: “Ngày mai sẽ vào kinh, còn chưa kịp khoản đãi Thường tướng, Thường tướng không trách tội chứ?”

“Sao có thể?”

Đằng Thường cười cầm lấy bát to, một hơi uống cạn, nói tiếp: “Có thể đưa rượu đoạn đầu cũng không phải bằng hữu bình thường, sao Đằng mỗ lại trách tội bằng hữu chứ?”

Tiết Hậu Dương sững sốt một chút, rót thêm rượu cho Đằng Thường, nói: “Hóa ra người cũng biết đây là rượu gì.”

“Ta luôn tự mình biết mình, có thể được Vạn Niên hầu tiễn đưa, cuộc đời này không uống.”

Hắn nói thực nhẹ nhàng, sắp tới Trung thu, chỉ vài ngày nữa là mười lăm tháng tám, thời tiết cũng dần lạnh, ngoại ô kinh thành không có rừng cây, một trận gió liền mang theo bụi đất thật dày, khiến đồng lửa phát ra thanh âm tí tách, trong đêm tối có vẻ thê lương.

Đằng Thường không ngại bụi bẩn làm dơ rượu và thức ăn, cũng không câu nệ tiểu tiết.

Tiết Hậu Dương chăm chú nhìn đối phương, Đằng Thường cúi đầu nhìn vạt áo mình, nói: “Ta có cái gì không ổn sao?”

“Không... Không có.”

Tiết Hậu Dương thu hồi ánh mắt, hai người uống qua ba tuần rượu, đều có chút say, thân thể không quá lạnh, uống rượu vào lại nóng lên.

Tiết Hậu Dương bỗng nhiên mở miệng: “Thường tướng có nhớ hay không, rất nhiều năm trước kia... Đẳng vương vây sẵn, người cứu một hài tử bị cho là thích khách.”

Đẳng Thường nghe hần nhắc tới, thoáng sững sờ, hiển nhiên không nhớ rõ, nhưng cẩn thận ngẫm, tựa hồ có chút ấn tượng, cười nói: “Sao hầu gia biết được, hay là có thiên lý nhãn? Chuyện rất nhiều năm trước... Đẳng vương lúc đó vẫn là tiên hoàng, có hài tử lạc vào bãi săn suýt nữa bị xử tử, ta nhất thời mềm lòng...”

“Tướng gia không nên mềm lòng.”

Chợt nghe Tiết Hậu Dương lạnh lùng mở miệng, Đẳng Thường tựa hồ cảm thấy mình uống quá nhiều, đầu vô cùng đau đớn, phản ứng không kịp: “Sao Hầu gia nói lời ấy?”

Tiết Hậu Dương lại chăm chú nhìn đối phương, trầm ngâm nửa ngày, mới lãnh đạm nói: “Thường tướng vì nhất thời nhân từ, hi sinh tính mạng nhiều tướng sĩ, ta nói ra chỉ sợ người phải hối hận.”

Đẳng Thường nhìn đối phương, đôi mắt y mông lung như người say, nhìn chằm chằm Vạn Niên hầu ngồi đối diện, tựa hồ thấy được đáp án, khiến lòng y có chút khó chịu, cuối cùng vẫn gian nan mở miệng: “Vì sao?”

“Bởi vì người Tướng gia cứu năm đó, chính là tại hạ.”

Đẳng Thường nhất thời đau xót, như là bị tảng đá đập trúng, đau tới mức nói không ra lời, thật lâu sau, cổ họng mấy động hai cái, mới cười nói: “Quả thật... Ta quả thật hối hận.”

Trong mắt Tiết Hậu Dương hiện lên một tia thấu hiểu, đứng dậy, nghiêng người qua nói: “Không biết Thường tướng nghe qua chưa, từng có một thuật sĩ nói ta trời sinh thô bạo, lưu lại tất là mối họa... Khi đó ta còn trẻ, tâm tính không ổn định, tức giận bỏ đi, không ngờ gặp Thường tướng người.”

Đẳng Thường nở nụ cười, tựa hồ có chút chua xót, y thật sự không ngờ năm đó mình chỉ cứu một hài tử mà thôi, thế nhưng trưởng thành, hài tử này lại là chiến thần của địch quốc.

Đẳng Thường không biết phải nói gì mới tốt.

Tiết Hậu Dương xoay người lại, cầm lấy bát to trên bàn, ngửa đầu uống cạn, cuối cùng ném bát xuống đất, cười nói: “Thường tướng nghĩ ta mời rượu, là giữ không cho người đào tẩu sao? Kỳ thật hoàn toàn tương phản, ta là tiễn biệt người... Người đi đi.”

Đẳng Thường cũng đứng lên, men rượu bốc đầu, khiến tay chân y như nhũn ra, cả người lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, y cười nói: “Đi? Ta chạy đi đâu? Hầu gia muốn thả ta đi? Ta đi, đâu là chỗ dung thân... Người chắc chắn cảm thấy ta cổ hủ, nhưng Hầu gia thử đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngẫm xem, ta từng cứu mạng người, hiện tại muốn người mang theo năm nghìn tinh binh tạo phản, giết Tiết Quân Lương! Người đồng ý sao?”

Có lẽ y đã say, thanh âm nói chuyện không nhỏ, bọn họ đứng giữa bãi đất trống, bên cạnh có tinh binh đi tuần tra, nghe vậy liền dừng chân nhìn, trường thương trên tay lóe sáng.

Đẳng Thường dứt lời, cười nhạt: “Người không chịu ta làm sao có thể đồng ý, như thế... Chỉ có thể đa tạ ý tốt của Hầu gia.”

Tiết Hậu Dương chăm chú nhìn y một cái, liền không nói gì nữa, hai người uống cạn từng bát, vò rượu rỗng lẫn long lóc trên bàn.

Một đêm này Đẳng Vân cũng không chợp mắt, có vẻ Tiết Quân Lương đã ngủ, Đẳng Vân không dám động, lưng khẽ run rẩy, hai mắt nhìn chằm chằm bức tường.

Không biết qua bao lâu, Đẳng Vân đột nhiên cảm giác lưng mình bị đè nặng, cánh tay Tiết Quân Lương khoát ngang hông mình, thân thể người kia cũng dán lại, gắt gao ôm lấy hần.

Đẳng Vân liền căng thẳng, hần nhích dần vào trong, nhưng người kia cũng dịch theo, nếu không phải hô hấp của y vẫn đều đều, hần nhất định cho rằng Tiết Quân Lương cố ý trêu chọc.

Đẳng Vân không dám vội vàng, chờ người phía sau không nhúc nhích mới xê dịch một chút, nhưng y lại lập tức dịch theo.

Đột nhiên Tiết Quân Lương cười khê một tiếng, quả nhiên y cũng không ngủ, cánh tay ôm chặt thắt lưng Đằng Vân, kéo Đằng Vân vào trong lòng mình, hơi thở ấm áp phun bên tai đối phương, ái muội cười nói: “Ta có cái gì không ổn, khiến ái phi ghét bỏ như vậy?”

Thanh âm của y rất nhỏ, trong tầm cung yên tĩnh lại đặc biệt rõ ràng, nhưng Đằng Vân không trả lời, xem như không nghe thấy, nhắm mắt lại. Hắn đã lui sát tường, muốn lui nữa cũng lui không được.

Tiết Quân Lương không thèm để ý, kéo tay hắn vào trong chăn, nhẹ vỗ về Đằng Vân, giống như dỗ dành tiểu hài tử ngủ, ôn thanh nói: “Mau ngủ đi.”

Sáng hôm sau, Khương Dự ở ngoài cửa gọi vài tiếng, cũng chưa nghe được thanh âm của Tiết Quân Lương, chờ thời gian thật sự gấp gáp, mới đề cao thanh âm, chẳng qua cũng không ai ứng.

Đại vương ở tâm cung của hậu phi, không ai dám đi vào, chỉ có hạ nhân lo lắng không thôi, hôm nay là ngày Đẳng quốc đại công chúa tiến cung, sáng sớm Vạn Niên hầu liền mang theo tinh binh vào kinh, hiện giờ đã vào cung, chỉ chờ Tiết Quân Lương lâm triều.

Kỳ thật Tiết Quân Lương đã sớm tỉnh, nhưng y vẫn không nhúc nhích, ôm chặt Đằng Vân như cũ, có vẻ đặc biệt nhân nhã.

Đằng Vân cũng tỉnh, thực ra chưa từng ngủ say, thanh âm Khương Dự không nhỏ, hơn nữa càng lúc càng lớn, biểu hiện sốt ruột, nhưng người bên cạnh vẫn không động.

Đằng Vân hiểu đối phương nghĩ gì, liền không nói nhiều.

Tiết Quân Lương đơn giản muốn tới muộn một chút, khiến sứ thần Đẳng quốc phải chờ, sau đó để mọi người biết, ngày hôm qua bệ hạ ở tâm cung của hoàng hậu vui đến quên cả trời đất, một Đẳng quốc công chúa nho nhỏ, y không để vào mắt.

Lại đợi một khắc, bên ngoài bỗng nhiên nổi lên tiếng trống, to lớn rung động, lúc này Tiết Quân Lương mới chậm rì rì đứng dậy, gọi Khương Dự tiến vào.

Khương Dự vô cùng lo lắng xông tới, trống vang không phải là chuyện nhỏ, trong cung Tiết quốc có một cái trống lớn, mỗi khi trống vang, cho dù đứng ở góc cấm cung cũng có thể nghe được rành mạch.

Trống này là cần chính sử dụng, nếu Đại vương không vào triều sớm, thần tử sẽ nổi trống, cách một nén nhang lại vang lên một lần trống, trống vang ba lần, có thể phế đế lập tân vương.

Tiết Quân Lương không nhanh không chậm, nhưng khổ Khương Dự, sai người rửa mặt thay y phục cho Tiết vương, vội vàng chuẩn bị bước lên đến đại điện.

Trước khi Tiết Quân Lương rời đi, còn dặn Tụ Dao hảo hảo chiếu cố hoàng hậu, được nhất định phải uống đúng giờ, thuốc mỡ phải bôi đúng lúc, nếu cảm thấy được quá đắng, có thể bảo tiểu trù phòng làm vài món ngọt.

Miệng Tụ Dao ngoác tới tận mang tai, vui vẻ nhìn Đằng Vân, vừa cười ngây ngô vừa thăm dò nói: “Nương nương... Nương nương, thân thể ngài... Khụ, thân thể ngài có khỏe không, có gì khó chịu không? Nô tỳ nhìn nương nương có chút mệt mỏi, có phải mệt không? Hiện tại nô tỳ liền giúp ngài chuẩn bị tắm rửa!”

Đằng Vân vừa nghe còn cảm thấy bình thường, nhưng sau đó nhìn tươi cười ái muội của Tụ Dao, càng ngày càng cảm thấy lời của đối phương là lạ, hơn nữa lúc Tiết Quân Lương đi còn nói một số câu ái muội, Tụ Dao chắc chắn hiểu lầm.

“Không cần tắm rửa, rửa mặt một chút là được.”

Dù sao đêm qua mới tắm rửa một lần, tuy bây giờ Đằng Vân mang thân thể nữ tử, nhưng cũng không chú ý nhiều, tắm nữa sợ là tẩy luôn cả da.

Tụ Dao vừa nghe, thực kinh ngạc nói: “Không tắm rửa? Nương nương... Cái kia... Không hảo hảo tắm rửa đem cái kia... Rửa đi... Cái kia...”

Đằng Vân nhất thời cảm thấy đau đầu, hẳn đích xác có chút mệt mỏi, nhưng kỳ thật là do một đêm không ngủ, Tiết Quân Lương nằm bên cạnh hắn, tinh thần hắn liên tục căng thẳng không thể thả lỏng.

Tiết Quân Lương lâm triều, gặp qua Đàng quốc sứ thần Đàng Thường, sắp xếp cho công chúa ở tại cung điện mới quét dọn, tuy cung điện đã xây nhiều năm, nhưng chưa có phi tần ở, vừa lúc cấp tân nương nương.

Tân cung cách Vân Phượng cung của hoàng hậu không xa, tuy Đàng Vân không thực thân cận với đại công chúa, nhưng chung quy vẫn là quan hệ huyết thống, hẳn muốn đến xem Đàng Thiển Y, lại không dám đi, không biết lấy thân phận gì đối mặt với thân nhân này.

Hôn sự liền định vào Trung thu hai ngày sau.

Mà hai ngày này Tiết Quân Lương vẫn thường xuyên lưu lại Vân Phượng cung, tựa hồ đã tính toán từ trước, tân nương nương muốn nghe ngóng gì đều thuộc dễ dàng.

Sự tồn tại của Đàng Vân trở thành quân cờ trong tay Tiết Quân Lương, trợ giúp y duy trì quan hệ giữa Phụng quốc và Tiết quốc, đồng thời khắc chế Đàng quốc. Không thể không nói, tuy nói Tiết Quân Lương tu thân dưỡng tính không tốt, nhưng y tinh thông manh kỳ (cờ mồm), chậm rãi diệt gọn đối thủ.

14. Chương 14: Tứ Hôn

Tân phi tử ở bên cạnh, vì chưa xuất giá, không thể tùy ý đi lại, đành phải thị nữ bên người tới thỉnh an hoàng hậu.

Đàng Vân nhận ra thị nữ kia, lúc đầu ở Đàng quốc, bởi vì thông minh lanh lợi nên được sủng, không chỉ Đàng Thiển Y yêu thích, ngay cả Đàng vương cũng biết nàng sắc sảo, nếu không phải Đàng Thiển Y không thích người lạ hầu hạ, hẳn cung nữ này đã bay lên thành phượng hoàng.

Lúc này Đàng Vân thấy nàng, không biết trong lòng là tư vị gì.

Ngày mười lăm tháng tám, Tiết Quân Lương đặc biệt bận rộn, vội vàng nghênh thú Đàng quốc công chúa, chỉ có lúc này Đàng Vân mới thanh nhàn, không bị quấy nhiễu.

Chỉ là không ngờ Tiết Quân Lương không tới, Thái tử Tiết Bội lại tới.

Tiết Bội vào Vân Phượng cung, trước hết để Đàng Vân xem chữ nó viết, sau đó hỏi vài vấn đề binh pháp, tuy Đàng Vân yêu thích tiểu Thái tử thông minh cơ trí, nhưng tóm lại nó là nhi tử của Tiết Quân Lương, cũng không nói ra nhiều, dù sao có giữ lại, chẳng lẽ phải đem sở học của mình dạy cho đối phương, rồi đối phương dùng đạo lý đó tấn công quốc gia của mình sao?

Bất quá tiểu Thái tử không nhìn ra tâm tư của Đàng Vân, dù nó cố thể nào, nó vẫn chỉ là hài tử bảy tám tuổi.

Tiết Bội thấy đối phương hưng trí không cao, liền nói: “Hôm nay, thời điểm cưới ngựa bắn cung, sự phụ đưa đến một hảo mã, là bảo mã khó gặp, mẫu hậu tới xem chứ?”

Đàng Vân quả thật yêu thích ngựa, nhưng hẳn hiện tại không có tâm trạng, cho nên biểu hiện không thực hứng thú, Tiết Bội nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta thấy vết thương của mẫu hậu đã tốt lên nhiều lắm, được của ngự y dùng thực tốt a?”

Đàng Vân thấy đối phương nói chuyện thật cẩn thận, xả đông xả tây, không khỏi cười nói: “Người tốt cuộc muốn nói gì?”

Tiết Bội bị hắn hỏi thẳng, trên mặt có chút xấu hổ, đành trực tiếp vào đề: “Kỳ thật ta nghe Tụ Dao nói mẫu hậu mấy ngày nay mất hứng... Đại vương thú phi tử mà thôi, so với ăn cơm còn thường xuyên hơn, nhi tử là tới khuyên nhủ mẫu hậu nghĩ thoáng.”

Đàng Vân vừa nghe liền sững sờ, lập tức hiểu được, hóa ra tiểu Thái tử cho rằng Tiết Quân Lương nạp tân phi khiến hoàng hậu mất hứng không vui, hẳn nhất thời có chút đỡ khốc đỡ cười, lại không thể phản bác.

Tiết Bội hảo tâm khuyên nhủ hắn xong, mới “Cõi lòng đầy tâm sự” rời đi.

Tụ Dao cười nói: “Thoạt nhìn cảm tình của Thái tử gia và nương nương thực thâm hậu.”

Đại lễ của Tiết Quân Lương và Đàng Thiển Y cuối cùng cũng kết thúc.

Trời trở tối, Đàng Văn vừa dùng xong bữa, chợt nghe bên ngoài có chút ồn ào, hẳn biết nạp tân phi là chuyện vui, nhưng cũng không nên lớn tiếng như vậy.

Tụ Dao đẩy cửa tiến vào, hoang mang nói: “Nương nương nương nương! Đại vương lại đây!”

“Cái gì?”

May là Đàng Văn xử sự có chút kích động cũng không ai để ý, Đại vương không cùng tân phi uống rượu hợp cần, lại chạy tới chỗ mình làm gì?

Bất quá chỉ thoáng tưởng tượng, sẽ không khó hiểu, thoát nhìn Tiết vương này ra oai phủ đầu vẫn chưa xong, y muốn Đàng Thiển Y mất hết mặt mũi.

Đêm tân hôn nương nương một mình một phòng, Đại vương lại chạy đến chỗ phi tử khác, chẳng phải là vô cùng nhục nhã? Mà Đàng Văn nhìn như là hoàng hậu được hàng vạn hàng nghìn sủng ái, kỳ thật là cái bia cho mọi người chỉ trích mà thôi.

Biểu tình của Đàng Văn không có gì biến hóa, thậm chí có chút lãnh đạm: “Nghênh giá.”

Tiết Quân Lương bị cung nhân vây quanh, một thân tân bào, ngay cả mũ miện so với thường ngày cũng phức tạp hơn nhiều.

Có vẻ y uống say, được Khương Dụ dìu vẫn không đứng vững, nghiêng trái nghiêng phải, các chuỗi ngọc trên mũ chạm vào nhau kêu vang.

Tiết Quân Lương được đỡ vào tấm cung của hoàng hậu, đặt ở trên tháp, không ai dám nhiều lời, thực biết điều lui ra ngoài.

Đàng Văn đứng không xa, mắt lạnh nhìn Tiết Quân Lương, nếu đối phương thật sự say, hẳn có thể dễ dàng giết chết quân vương không ai bì nổi này, tuy bây giờ hẳn thân nữ nhi, nhưng chút năng lực ấy vẫn có.

Bất quá Đàng Văn biết, đối phương không say, y đang giả vờ.

Thử hỏi một người nơi chốn chơi tâm cơ, sao có thể không phòng bị mà say rượu bên cạnh một ái phi, hơn nữa ái phi này thuộc đệ quốc.

Tiết Quân Lương quả nhiên không có say, đột nhiên mở miệng nói: “Ái phi đứng xa như vậy làm gì, lại đây bồi cô nằm một lát.”

Đàng Văn đứng không nhúc nhích, chỉ nói: “Hôm nay là hôn lễ của bệ hạ cùng tân phi, bệ hạ vẫn nên nhanh qua đó, đừng khiến người ta trách móc.”

Hắn cảm thấy lời mình nói thực rõ ràng, mà Tiết vương lại thực thông minh, hiển nhiên hiểu được hắn có ý gì, kỳ thật là muốn Tiết Quân Lương đi nhanh lên, đừng khinh hắn là gốc phi tử không hiểu thói đời chỉ biết tranh sủng.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, liền đứng lên, đưa tay ôm thắt lưng Đàng Văn, nhìn thấy ánh mắt đề phòng của đối phương, lại muốn đùa một phen.

Tiết Quân Lương dùng lực ôm Đàng Văn đặt xuống giường, chậm rãi cúi đầu, ngọc lưu (chuỗi ngọc) lạnh lẽo chạm vào trán Đàng Văn, khiến hắn vô thức run rẩy.

Nhưng Đàng Văn rất nhanh liền trấn định, trên mặt thực lạnh nhạt, cười nói: “Bệ hạ, người dám hôn xuống sao?”

Tiết Quân Lương bị hắn nói, thoáng sững sờ trong nháy mắt, lúc này ngược lại là đối phương nắm chắc tự tin.

Y nhìn người dưới thân, bầm tím trên mặt đã không còn, dần dần hiện ra dung mạo vốn có, bất quá bầm tím biến thành sẹo, tuy dễ nhìn hơn trước, nhưng khuôn mặt có sẹo không thể so với hậu cung hàng ngàn mỹ nhân.

Tiết Quân Lương một tay vuốt ve bên tai Đàng Văn, một tay giơ lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, vuốt ve vẩy kết nho nhỏ.

Làn da trên mặt tựa hồ đã khá lên nhiều, không còn đau đớn như trước, xúc giác càng thêm rõ ràng, khiến Đàng Vân căng thẳng sống lưng, muốn nghiêng mặt tránh đi, lại bị Tiết Quân Lương giữ cầm không cho động.

Ngón tay Tiết Quân Lương vẫn lưu luyến trên mặt Đàng Vân, lướt qua chóp mũi, thậm chí vuốt ve bên môi hắn, ôn nhu nói: “Còn đau phải không?”

Cổ họng Đàng Vân khô khốc, hắn bỗng nhiên nhớ lại thật lâu trước kia, khi mình còn là một hài tử, vì muốn phụ hoàng khen ngợi, cùng các hoàng tử khác tranh nhau săn thú, kết quả bị thương, mọi người cũng chỉ khen hoàng tử săn được nhiều con mỗi thể nào, dũng mãnh thể nào, chỉ có Đàng Thường quan tâm đến vết thương của hắn.

Từ khi hắn xuất chinh sa trường, Đàng Thường ở tại kinh thành xa xôi, không còn ai quan tâm hắn nữa.

Đàng Vân không thể ngờ, qua nhiều năm như vậy, nghe lại một câu như thế, lại xuất từ miệng Tiết Quân Lương.

Lúc Đàng Vân thất thần, lại thấy trước mắt tối sầm, trên môi một mảnh ẩm áp.

Hắn chắc chắn Tiết Quân Lương sẽ không hôn một sừ nường nường, cho dù sừ nường nường không còn xấu như trước, nhưng cũng không thể nói là xinh đẹp, huống chi Tiết vương đã quen nhìn mỹ nhân.

Nhưng hắn không nghĩ tới, bản tính Tiết Quân Lương chính là như thế, người khác càng cảm thấy y không thể, y lại càng muốn chứng minh mình có thể, bởi vậy một hoàng tử thoát nhìn không có lợi thế như y, lại có thể một bước lên trời ngồi lên ngôi vị cửu ngũ.

Tiết Quân Lương mới đầu chỉ muốn đùa Đàng Vân một chút, ngón tay y đặt bên môi đối phương, lại cảm thấy không nỡ rời đi, ôn ôn mềm mềm, hơn nữa Đàng Vân còn “Khiêu khích”, Tiết Quân Lương thật sự cúi xuống, hôn lên môi hắn.

Đàng Vân đã kinh sợ đến ngất người, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng, đối phương nhẹ nhàng gặm cắn môi mình, cảm giác ẩm áp lại ôn nhu, hơn nữa không dừng lại đó, Tiết Quân Lương còn nhẹ cắn môi dưới của hắn, vẽ theo bờ môi hắn.

Đàng Vân mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn đánh mất khí thế đại tướng quân.

Tiết Quân Lương ấn nhẹ thắt lưng, Đàng Vân liền phát run, ngay cả môi cũng không thể ức chế mà run rẩy, Tiết Quân Lương cảm thụ được người dưới thân run rẩy, bỗng nhiên nẩy lên một cỗ nhiệt khí, mở khớp hàm đối phương, tiến thêm một bước công thành đoạt đất.

Tiết Quân Lương hôn môi đối phương, tay cũng không nhàn rời, rời khỏi thắt lưng Đàng Vân, luồn vào vạt áo, vuốt ve eo hắn.

Chính là lúc này, Đàng Vân lại như pháo bị châm lửa, mãnh liệt giãy dụa, đẩy Tiết Quân Lương ra, lui vào góc tường, ra sức chùi môi mì

15. Chương 15: Tức Khắc Thành Hôn

Tiết Quân Lương nhìn phản ứng của Đàng Vân, không giận phản cười, nói: “Dám ghét bỏ cô vương, người là người đầu tiên.”

Đàng Vân cảm thấy môi của mình giống như sưng lên, nóng rực.

Hắn mười chín tuổi ra chiến trường, chinh chiến mười năm, không phải là thiếu niên cái gì cũng không hiểu, chẳng qua Đàng Vân giữ mình trong sạch, tuy rằng mỗi khi đánh hạ thành trì đều có người đến hiến phu, nhưng quân đội kỷ luật nghiêm minh, thân là Đại tướng quân, càng phải hạn chế hành vi của mình.

Về phương diện này hắn tương đối ngây thơ, chớ nói chi là loại triền miên hôn môi, quả thực không thể sánh với Tiết Quân Lương.

Tiết Quân Lương nhìn vành tai đỏ ửng của hắn, còn tưởng rằng sừ nường nường này then thừng.

Nói thật nếu luận dáng người sừ nường nường, hậu cung không ai có thể sánh, Tiết Quân Lương nhìn cổ ản ản hồng nhạt của hần, có lẽ do rượu tác dụng chậm, thân thể có chút nóng lên.

Y ngồi bên mép giường, vươn tay ái muội vuốt vành tai Đằng Vân, Đằng Vân mãnh liệt run rẩy, không chớp mắt đề phòng nhìn đối phương.

Tiết Quân Lương thu hồi tay, nghĩ thầm hoàng hậu này thật thú vị, hình như lúc trước hần chưa từng làm hạnh đối phương, bởi vì vội vàng giao chiến, nào còn tâm tình lo lắng hậu cung, sau đó liền quên, mãi đến hôm nay, tính ra đương triều hoàng hậu còn là xử nữ.

Tiết Quân Lương đối với phản ứng ngây ngô của đối phương phi thường vừa lòng, thậm chí có chút đắc ý, vỗ vỗ giường, cười nói: “Được rồi, nhanh lại đây nằm xuống, không làm khó người.”

Đằng Vân không nhúc nhích, điều này càng khiến Tiết Quân Lương đắc ý hơn, bắt quá cũng không tiếp tục đùa hần nữa, tự mình cởi ngoại bào, tháo mũ ngọc, thổi tắt nến, nằm xuống giường, lại vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh.

“Mau lại đây, không lát nữa cảm lạnh.”

Đằng Vân thấy y thật sự nằm yên, mới chậm rãi dịch qua, xung quanh tối om, Đằng Vân cách y rất xa, cũng không cởi quần áo, mặc cả ngoại sam nằm xuống, giường không nhỏ, mà chật chỉ có một, khoảng trống giữa hai người rất lớn, hiển nhiên Đằng Vân không có chán.

Tiết Quân Lương cười một tiếng, xoay người ôm hần vào lòng, dịch hảo chắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng đối phương: “Ngủ ngon, hôm nay có cả đồng nghi lễ, ta thực mệt nhọc.”

Lại là một đêm không ngủ ngon, tất nhiên chỉ với Đằng Vân.

Sớm hôm sau, Khương Dụ và Tụ Dao tiến vào hầu hạ, thấy y phục rơi rụng dưới đất, ngay cả mũ ngọc cũng lẫn trong góc, mà nường nường vẻ mặt mệt mỏi, tự nhiên liền liên tưởng đến cảnh tượng không nên nghĩ...

Công chúa đại hôn, thân là hoàng thúc, Đằng Thường cũng phải qua đêm trong cung, mặc kệ thật hay giả, người chúc rượu rất nhiều, Đằng Thường uống say, từ lúc y bước vào quan trường tới nay, chưa từng say như vậy, dù gì y cũng đã luyện được một thân tửu lượng.

Nhưng hôm qua chỉ có y là người Đằng quốc, bị quan viên Tiết quốc vây quanh, khó tránh khỏi muốn khi dễ mà ép y uống rượu.

Đằng Thường sau khi tỉnh lại đầu có chút tê tê, từng đợt đau đớn âm ỉ, say rượu không thoải mái, khiến y buồn nôn, kỳ thật muốn nói đến buồn nôn, say rượu có tính là gì đâu.

Đằng Thường ngồi dậy, ánh mắt lẳng lẳng, tựa hồ phủ kín một mảnh tro tàn, y nuốt nước miếng nhuận yết hầu khô khốc, cổ họng đau dữ dội, tựa hồ bị xé rách.

Tay y buông thõng, áo ngủ bằng gấm trên giường nhiễm nhiều vết máu nhỏ, cùng một ít vết bẩn khó có thể mở miệng.

Y cúi đầu chôn vào lòng bàn tay, khó khăn xê dịch chân, địa phương phía sau tựa hồ có gì đó chảy ra, khiến hô hấp y kiềm hãm, hung hần thở ra một hơi.

Đằng Thường còn nhớ rõ chuyện hôm qua, thái độ của Tiết Quân Lương với y thực rõ ràng, Đằng Thường tựa như Đằng Vân, chỉ có thể giết không thể lưu, dù đối phương là nhân tài, giữ ở bên người cũng là một lão hổ không khuất phục.

Y thuở nhỏ thụ ân huệ của tiên hoàng, tuyệt đối không phản bội Đằng quốc, nhưng Đằng quốc không có chỗ cho Đằng Thường dung thân. Cũng may lúc này, có thể gặp Tiết Hậu Dương...

Có người nói tính cách của Đằng Thường và Đằng Vân rất giống nhau, nhân từ, cương nghị, chẳng qua Đằng Thường biết, hết thảy của mình là giả, y là cô nhi, trà trộn quan trường nhiều năm như vậy, nếu nhân từ, đã sớm bị người giày xéo, y chỉ có đối trá, giả nhân giả nghĩa.

Đặng Vân ra sa trường, lấy bạo chế bạo, tâm nguyện suốt đời là làm một đại ti mã không giết chó, mà Đặng Thường bất đồng, tâm nguyện của Đặng Thường là cường quốc, vì Đặng quốc cường đại, vì có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tôn, Đặng Thường cảm thấy chính mình trở nên thực bỉ ối.

Gặp Tiết Hậu Dương, Đặng Thường chưa kịp chuẩn bị, nhưng lúc phát hiện ánh mắt Tiết Hậu Dương nhìn mình, Đặng Thường liền biết, mình vào kinh chưa chắc sẽ chết.

Đêm qua bọn họ đều uống nhiều, Tiết Hậu Dương còn thay y cản vài chén rượu, Vạn Niên hầu lấy cốc vì Đặng Thường đã cứu hãn một mạng, nhưng thiệt hay giả đã sớm bại lộ.

Định lực của Tiết Hậu Dương không tồi, chỉ tiếc đụng phải Đặng Thường.

Đặng Thường đứng dậy, cầm quần áo bên cạnh mặc lên, che đi dấu vết ái muội, chất lỏng theo đùi chảy xuống y cũng không để ý, mặc xong quần áo, liền rời cung.

Y phục Tiết Hậu Dương có chút lộn xộn, sắp đến thời gian lâm triều, không kịp về phủ, chỉ có thể thay quần áo ở cung, vội vã tới tiền điện.

Đêm qua hãn căn bản không say, chỉ là mượn rượu làm chuyện điên rồ mà thôi, hung hăng ôm người kia, xô xuyên qua đối phương.

Tiết Hậu Dương lau mặt, cảm thấy mình thật sự quá vô sỉ, thế cho nên sáng sớm vừa tỉnh liền không mặt mũi gặp Đặng Thường, chạy trốn khỏi phòng.

Lúc lâm triều Tiết Hậu Dương đều mất hồn mất vía, chút mách khéo của hãn sao có thể qua được ánh mắt Tiết Quân Lương, hạ triều liền cố ý giữ hãn lại.

Hai người đi dạo trong hoa viên, Tiết Quân Lương nói: “Chuyện gì có thể khiến Đại tướng quân của chúng ta do dự như vậy?”

Tiết Hậu Dương sờ sờ ót, có chút xấu hổ, nói: “Bệ hạ đã nhìn ra... Ta...”

Tiết Quân Lương thấy phản ứng của hãn, sững sốt, lập tức phá lên cười, còn vỗ vỗ bả vai của đối phương, biến thành Tiết Hậu Dương rồi rầm.

Tiết Quân Lương nói: “Hậu Dương a, ta không biết chuyện gì có thể khiến ngươi lo lắng như vậy, ngươi biết không, từ khi ngươi đánh giặc quay về kinh, không còn dùng ngữ khí này nói chuyện với vi huynh... Ta vừa rồi thật sự giống như thấy được nhị đệ lúc còn bé.”

Tiết Hậu Dương cũng sững sốt một chút, lập tức kéo khéo miệng, nói: “Mặc kệ thần đệ biến thành cái dạng gì, cũng quyết định không có ngăn cách với bệ hạ.”

Tiết Quân Lương gật gật đầu, “Ta tin, ta hiển nhiên tin ngươi... Được rồi, nói tiếp đi, hiện tại ta chỉ là huynh trưởng của ngươi, Nhị đệ có gì phiền lòng liền mở miệng, dù không thể giải quyết, cũng có thể nói cho ta nghe một chút.”

Trên mặt Tiết Hậu Dương hiện lên xấu hổ hiếm thấy, khụ một tiếng, nói: “Ta... Ta không cẩn thận làm một chuyện thực có lỗi với người khác, muốn đi giải thích, lại sợ y không muốn gặp ta... Ai, cho dù ân hận cũng vô ích, không biết thế nào cho phải.”

“A?”

Tiết Quân Lương thực có thâm ý lên tiếng: “Chỉ sợ đối phương là người trong lòng của Nhị đệ?”

“Đại... Đại ca! Lời này không thể nói lung tung...”

Nhưng hãn nói chưa xong liền dừng lại, lập tức thở dài.

Tiết Quân Lương vỗ vỗ vai hãn, nói: “Nhị đệ của ta muốn sáng suốt có sáng suốt, muốn gan dạ có gan dạ, bộ dáng không tệ, còn có ai không dám thích sao? Ta làm chủ, tứ hôn cho các ngươi, mặc kệ đối phương là ai, địa vị gì, tức khắc thành hôn.”

16. Chương 16: Quen Biết Cũ

Tiết Hậu Dương mãnh liệt ngắt đầu nhìn Tiết Quân Lương, sắc mặt phi thường ngưng trọng, lập tức bùm một tiếng, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất.

Tiết Quân Lương thấy hần như vậy, sắc mặt có chút biến hóa, nhưng vẫn trêu chọc: “Hậu Dương làm sao vậy, lễ lớn như thế.”

Tiết Hậu Dương gục đầu xuống, buồn bã nói: “Bệ hạ không biết đối phương là ai, nếu như biết, nhất định sẽ trị tội thần đệ.”

“Thật không?” Tiết Quân Lương cười nâng hần dậy, “Người nói nghe một chút, để ta xem nghiêm trọng thế nào.”

Tiết Hậu Dương lại không đứng dậy, chỉ cúi thấp đầu, thời điểm hần nghe Tiết vương nói tứ hôn, trong lòng đột nhiên kích động, nếu tứ hôn, Đổng Thường cũng không cần chết, nhưng không biết Đổng Thường có nguyện ý hay không.

Có nam nhân nào nguyện ý gả cho nam nhân khác đâu, mặc dù các triều đại đều có nam sủng, nhưng tuyệt đối không có nam thê, chuyện này có bao nhiêu sỉ nhục chứ, hơn nữa đối phương là Tướng gia của Đổng quốc, đệ đệ của Đổng vương.

Huống hồ nếu Tiết Quân Lương biết là Đổng Thường, phỏng chừng sẽ thu hồi lời vừa nói.

Tiết Hậu Dương biết không khả năng, lại vẫn cứ bám lấy một chút hy vọng, rốt cục mở miệng nói: “Hậu Dương không dám đứng dậy... Thần đệ không mặt mũi yêu cầu bệ hạ, nhưng như lời bệ hạ nói, thần đệ quả thật ôm tình cảm với người kia.”

Khẩu khí của Tiết Quân Lương vẫn thoải mái như cũ, hiền hòa cười nói: “Đó là cô nương nhà ai? Đệ đệ của Tiết Quân Lương ta còn sợ không xứng với nàng sao?”

“Không phải cô nương...”

Tiết Hậu Dương cắn răng, bất chấp nói: “Là Đổng Thường.”

“Đổng Thường...”

Tiết Quân Lương cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ nhẹ nhàng lặp lại cái tên này.

Tiết Hậu Dương nửa ngày không nghe thấy y nói tiếp, dập đầu: “Thần đệ tự biết muôn lần chết, thỉnh bệ hạ giáng tội!”

“Vì sao muôn lần chết?” Tiết Quân Lương đưa tay nâng đối phương dậy, nói: “Tuy người đi đánh giặc nhiều năm như vậy, nhưng ta vẫn hiểu người, người chịu theo ta mở miệng, nhất định tình cảm người dành cho y rất sâu đậm...”

Tiết Hậu Dương run lên một cái, hần không thể tưởng được Tiết vương lại không trách tội hần, nhưng vẫn không dám ngắt đầu.

Chỉ nghe Tiết Quân Lương nói tiếp: “Vậy ý Đổng Thường thế nào? Hay là người tương tư đơn phương... Ta nghe Nhị đệ mới nói làm chuyện thực có lỗi với người nọ...”

Y nói xong nở nụ cười, tựa hồ còn có chút trêu ghẹo.

Tiết Hậu Dương đỏ mặt, gãi cái ót: “Bệ hạ... Bệ hạ đừng nói nữa.”

“Bảo ta không nói nữa? Vậy thực phiền toái, ta vốn muốn nói tiếp, nếu Đổng Thường nguyện ý, vậy sai người mang sính lễ qua chỗ Đổng vương.”

“Thật sự?”

Tiết Hậu Dương mở to hai mắt, ngắt đầu lên, trong lòng Tiết Quân Lương bỗng nhiên có chút dao động, nhiều năm như vậy, y ít khi thấy đệ đệ này biểu lộ tình cảm, không giống tiểu hài tử tính tình táo bạo xưa

kia, không biết Đàng Thường có năng lực gì, mà khiến Vạn Niên hầu xem nhẹ sinh mệnh bản thân trở lại như cũ.

Tiết Quân Lương nhin không được thở dài, cười nói: “Nhất ngôn cửu đỉnh, huống chi là quân... Chẳng qua, ta nhắc nhở trước, muốn Đàng Thường tự nguyện, phải xem năng lực của người.”

Tiết Hậu Dương lại quỳ xuống, dập đầu nói: “Tạ Đại vương ân điển!”

“Đi đi, nhanh đến hỏi Đàng Thường có nguyện ý hay không, chờ sự tình thỏa đáng, vi huynh thay người chủ hôn.”

Đàng Thường còn chưa ra cửa cung, đã bị một cung nữ gọi lại, người tới là cung nữ bên người Đàng Thiển Y – Tư Thủy.

Tư Thủy nói: “Tướng gia dừng bước, công chúa thỉnh tướng gia dời bước, có việc muốn nói.”

Đàng Thường trên người khó chịu, nghĩ muốn nhanh ra ngoài, hơn nữa quan hệ của y với Đàng Thiển Y không tốt, cũng không biết có thể nói cái gì, đành phải nói: “Này chỉ sợ không ổn... Công chúa vừa xuất giá, đã là nương nương của Tiết quốc, Đàng Thường là ngoại thần, đến tận cung nương nương sợ người trách móc.”

Tư Thủy cười nói: “Tướng gia quá lo lắng, công chúa có việc gấp muốn nói với Tướng gia, lễ tiết này công chúa cũng nghĩ tới, cố ý thỉnh Tướng gia dời bước đến trác hoa viên.”

Tư Thủy biết ăn nói, Đàng Thường cũng không còn cách nào, chịu đựng cảm giác khó chịu trên người, theo Tư Thủy đi.

Trác hoa viên so với chủ viên nhỏ gần một nửa, nhưng tiểu kiều nước chảy, không có đình đài gì to lớn, cũng có một phen rất khác biệt, hậu cung phi tử thường xuyên tới đây ngao du.

Đàng Thiển Y ngồi trong tiểu đình tử, nhìn thấy Đàng Thường đến, lập tức đứng dậy, trên mặt có vài phần tiều tụy, tựa hồ muốn khóc lên, nói: “Hoàng thúc đã tới.”

Đàng Thường bước đến thềm đá đình tử liền ngừng, nói: “Không biết nương nương chiêu vi thần, là có chuyện gì?”

Đàng Thiển Y thấy y không tiến vào, thành thật ngồi trở lại, lấy khăn tay lau khóe mắt, khóc thút thít nói: “Thiển Y ngàn dặm xa xôi đến Tiết quốc, không quen biết ai, chỉ hoàng thúc có thể nghe Thiển Y thổ lộ buồn phiền... Hoàng thúc nhất định không biết, đêm qua... Đêm qua Tiết vương không ngủ lại cung Thiển Y! Mà ngay cả cửa điện cũng không bước vào.”

Nàng nói xong khóc nghẹn lên, “Thiển Y không dám nghĩ mình có bao nhiêu quý giá, nhưng Tiết vương cũng thực không cho ta thể diện.”

Đàng Thường chỉ cúi thấp đầu, gió thổi qua có chút lạnh, địa phương phía sau tựa hồ có gì đó khó có thể mở miệng, chậm rãi theo đuôi chảy xuống, hơn nữa Đàng Thiển Y khóc sụt sùi, đầu Đàng Thường nhất thời phát trắng.

Tân nương nương vừa mới tiến cung, nhất cử nhất động của nàng đương nhiên thu hút sự chú ý, chân trước chiêu Đàng Thường qua, ngay sau đó Đàng Vân sẽ biết.

Đàng Vân nghe Tụ Dao nói người nọ ở hoa viên, phản ứng đầu tiên là muốn qua đó xem, nhưng lại cảm thấy không ổn, bộ dáng hiện tại của mình đối phương căn bản không biết, nếu đối mặt cũng là xấu hổ chiếm đa số.

Hơn nữa Đàng Thiển Y cũng tại, vậy càng là khó nói.

Đàng Vân đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng vẫn quyết định tới xem, dù sao nhiều năm như vậy chưa từng gặp mặt, cũng nên gặp hoàng thúc này một lần.

Tụ Dao cao hứng theo sau Đàng Vân, nàng nghe nói tân nương nương triệu kiến ngoại thần tại hoa viên liền cao hứng, có thể bắt được yếu điểm của phi tần khác, nàng rất vui vẻ.

Tụ Dao cố ý an bài cung nữ đi theo, địa vị không nhỏ, đương nhiên phải ra dáng chính cung nương nương mới được, nếu bị so sánh với phi tử ngoại tộc thì không ổn, chính là Tụ Dao đã quên, chủ tử nhà nàng cũng là người ngoại tộc...

Đoàn người vào trắc hoa viên, sải bước tới tiểu đình tử, Tư Thủy xa xa nhìn thấy, vội vàng nói: “Công chúa không tốt, có người đến đây.”

Tuy Đằng Vân không thích trang điểm, dù gì hấn cũng là nam tử, nhưng mỗi ngày Tụ Dao đều chiếu theo quy củ sửa soạn cho hấn, có đơn giản hơn nhiều, nhưng vừa thấy trang phục cũng có thể nhìn ra địa vị.

Đằng Thiển Y có chút hoang mang, Tư Thủy lại nói: “Công chúa đừng nóng vội, ngài ngày đầu nhập cung, gặp mặt nương gia (nhà gái) là chuyện thường.”

Đằng Thiển Y thấy đúng, liền sửa sang lại quần áo, bước qua, dịu dàng quỳ gối, nói: “Thiển Y thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Ánh mắt Đằng Vân căn bản không nhìn nàng, chỉ hơi khoát tay, ý bảo nàng đứng dậy.

Đằng Thường rất gầy yếu, thời điểm hấn xuất chinh, Đằng Thường thoát nhìn thực trẻ, cũng không phải hiện tại già đi, mà là so với trước kia tang thương hơn nhiều, tựa hồ trong lòng đầy áp tâm sự.

Đằng Thường cũng thi lễ, nói: “Ngoại thần bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Thấy đối phương khom thắt lưng, chấp tay thỉnh an, đáy lòng Đằng Vân bỗng nhiên dâng lên chua xót, bọn họ đều là người xa lạ, Đằng Thường có thể nói là thân nhân thân cận nhất của hấn, đọc sách viết chữ kỳ mã bản tên, những điều này là do y tự mình dạy hấn.

Cả đời Đằng Vân đều chết trong tay Tiết Quân Lương, mười năm không thể hồi hương, cuối cùng thi cốt ở lại Tiết quốc, kiếp này lại biến thành nữ tử, dù hấn không nói, trong lòng hấn cũng có quá nhiều chuyện muốn nói, nhưng hiện tại thân nhân của hấn đứng ở đối diện, hấn lại không dám nói gì.

Đằng Vân xưa nay vô tâm, hấn cảm thấy mình cũng đủ kiên cường, máu chảy đầu rơi không khiến hấn sợ hãi, nhưng hấn rốt cục hiểu được, một người không thể không có tình cảm, trước mặt thân nhân của mình cũng là không chịu nổi một kích.

Kìm nén đau xót nơi khóe mắt, Đằng Vân lãnh đạm nói: “Không cần giữ lễ tiết.”

Đằng Thường từ đầu đến cuối đều thực cung kính, không hề ngẩng đầu, bất quá cho dù ngẩng đầu, cũng không thể vọng tưởng từ trong mắt một người xa lạ nhìn ra cái gì đó quen thuộc, dù sao Đằng Vân và hoàng hậu này quá xa lạ.

Đằng Thường buông tay, đứng thẳng dậy, đầu có chút choáng váng, lảo đảo đứng không vững, tiếng gió bên tai ong ong.

Chợt nghe Đằng Thiển Y kinh hô một tiếng, Đằng Thường đột nhiên té lăn trên đất.

Đằng Vân chấn động muốn qua dìu y, nhưng vừa mới vươn tay liền lập tức thu lại, hấn không giúp đỡ còn tốt, nếu giúp đỡ chỉ sợ chuyện càng rắc rối.

Ngay lúc đó, Tiết Hậu Dương lại đột nhiên vọt ra, vội vàng bế Đằng Thường lên, gắt gao ôm vào lòng, đưa tay sờ trán y.

Đằng Vân nhìn vẻ mặt bối rối của Tiết Hậu Dương, trong lòng có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh tỉnh táo, “Tụ Dao, thỉnh ngự y lại đây.”

“Vâng.”

Tụ Dao có chút không muốn, nàng còn muốn xem náo nhiệt, bất quá nương nương nhà mình bảo thỉnh ngự y, cũng thuyết minh nương nương nhân từ phúc hậu, coi như là chuyện tốt.

Nhưng Tiết Hậu Dương vừa ôm Đằng Thường vừa nói: “Không phiền toái, hôm khác thần đệ đến thỉnh an hoàng tẩu, liền cáo lui trước.”

Nói xong vội vàng mang người.

Chuyện tân nương nương cùng người khóc lóc kể kể đêm tân hôn Đại vương không tới tẩm cung, rất nhanh liền rơi vào tai Tiết Quân Lương.

Theo tác phong của Tiết Quân Lương, một cây gậy đổi một trái táo đỏ, lúc này nên quá trấn an một chút.

Quả nhiên hôm nay Tiết Quân Lương liền điểm bài tử của Đằng Thiển Y.

Đằng Thiển Y vừa hưng phấn vừa sợ Tiết vương sẽ trách tội mình, cảm thấy mình không biết thể thống cùng người khác khóc lóc kể kể, liền nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của Tiết Quân Lương.

Đổi biện pháp mời rượu Tiết Quân Lương, giả vờ lơ đãng nói: “Hôm nay nô tỳ ở trắc hoa viên gặp Hoàng hậu nương nương, bệ hạ... Hoàng hậu nương nương có quen biết hoàng thúc của nô tỳ sao?”

Tiết Quân Lương đương nhiên biết nàng lảng tránh, nhẹ nhàng vuốt tóc mây của người ngồi trong lòng, cười nói: “Cô vương không biết bọn họ có quen nhau.”

Đằng Thiển Y rúc vào lòng Tiết Quân Lương, nhu thuận nói: “A nha, kia mới lạ, nô tì còn tưởng bọn họ là quen biết cũ.”

Tiết Quân Lương bỗng nhiên nở nụ cười, đẩy người ngồi trong lòng ra ngoài, nói: “Xem ra ái phi không biết, cô ghét nhất là hậu phi nói bậy.”

Y nói xong bỗng nhiên đề cao thanh âm: “Khương Dự, đưa nương nương quay về tẩm cung.”

17. Chương 17: Tử Tử

Thời điểm Đằng Thường tỉnh lại chợt nghe ngoài cửa có người cười nói: “Hầu gia, sao ngài không vào, cứ qua lại trước cửa làm gì?”

Tiết Hậu Dương nói: “Ta chỉ có đoạn thời gian không về, người cũng bắt đầu trêu ghẹo chủ tử?”

Thanh âm kia vẫn cười nói: “Nô tỳ nào dám! Nô tỳ nhìn chủ tử ngài mà thấy mệt thay, đây là phủ Hầu gia, ngài ở địa bàn của mình, cần gì loanh quanh thế, muốn vào xem liền trực tiếp vào thôi.”

Tiết Hậu Dương có chút xấu hổ, giống như bị nhìn thấu tâm sự, đành đẩy cửa bước vào.

Vòng qua bình phong, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Đằng Thường.

Tiết Hậu Dương càng mất tự nhiên, vuốt vuốt mũi, khụ một tiếng, nói: “Thường tướng tỉnh?”

Đằng Thường không nói chuyện, cổ họng y vô cùng đau đớn, có chút nóng rát, há miệng thở dốc lại nói không ra lời.

Tiết Hậu Dương sơ suất đương nhiên không chú ý, còn tưởng đối phương không muốn để ý mình, ngược lại tỳ nữ phía sau liền nhìn ra, nhanh chóng rót một chén trà đặt vào tay Tiết Hậu Dương, rồi cười khanh khách mở cửa đi ra ngoài.

Tiết Hậu Dương bị cười, trên mặt nóng cháy, vẫn kiên trì đi qua, nâng Đằng Thường dậy, sau đó để y tựa vào lòng mình, đưa nước cho đối phương.

Đằng Thường không có khí lực, tay run lên, chén nước đổ ra ngoài, may mắn Tiết Hậu Dương phản ứng nhanh, lúc tiếp được chỉ còn lại hơn phân nửa chén.

Tiết Hậu Dương vội vàng lau sạch nước trên người y, chính là vừa đụng tới Đằng Thường, tay lại đột ngột thu về, hấn sợ trải qua chuyện đêm qua, đối phương giữ khoảng cách với mình, không muốn mình chạm vào.

Đằng Thường nhìn phản ứng của hắn, đột nhiên bật cười.

Tiết Hậu Dương ngăn người, tựa hồ nhìn ngây ngốc, lại xấu hổ thu hồi ánh mắt, cầm chén trực tiếp đưa đến bên môi Đằng Thường, tận lực tránh cho hai người tiếp xúc.

Đằng Thường uống qua nước, biểu tình ngược lại rất thoải mái, nói: “Làm phiền.”

Tiết Hậu Dương buông chén, ngồi xuống phía xa, không biết nên mở miệng thế nào, do dự một lát, rốt cục nói: “Sau này Thường tướng có tính toán gì không?”

Đằng Thường nằm trên giường, nhắm mắt lại, nói: “Hầu gia có chuyện không ngại nói thẳng.”

“Thường tướng đối Hậu Dương có ân, lời Hậu Dương sắp nói không có ý sỉ nhục Tướng gia ...”

Tiết Hậu Dương cân nhắc một chút, “Thường tướng chắc hiểu được tình thế, dù trước kia Đằng vương đối đãi với người thế nào, người cũng không thể trở về Đằng quốc... Hôm qua ta tiến cung, bệ hạ đã chính miệng đồng ý, có thể buông tha tính mệnh của người, chính là...”

“Chính là gì? Trên đời này không có chuyện nào đáng sợ hơn bị thân nhân hoài nghi, Đằng mỗ đã tính đến chuyện khinh khủng nhất, Hầu gia không cần lo ngại.”

Tiết Hậu Dương nói: “Chính là muốn người... Cam tâm tình nguyện tiến Hầu phủ.”

Đằng Thường nghe nói, bỗng nhiên mở mắt, nghiêng đầu nhìn Tiết Hậu Dương, Tiết Hậu Dương có chút mắt tự nhiên, không dám nhìn thẳng y.

Đằng Thường lại đột nhiên cười rộ lên, ngữ khí không nghe ra ý tứ gì, thản nhiên nói: “Đằng mỗ nguyện ý. Tạ đại ân của Hầu gia...”

Tân phi tử chưa lên long sàng đã bị đuổi ra tẩm cung Tiết vương, đây là chuyện hậu cung bàn tán say sưa, phần đông phi tử cũng thích nghe ngóng.

Từ khi Tiết Quân Lương đăng cơ tới nay, chỉ sủng qua Đức phi, bởi vì Đức phi trẻ tuổi lại xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hơn nữa tốt xấu gì Đức phi còn có một ca ca làm tướng quân, không giống Đằng Thiên Y, là dị tộc, còn bị nuông chiều.

Tụ Dao búi tóc cho Đằng Vân, cười nói: “Nương nương thật sự hảo phúc khí, ba ngày nay bệ hạ đều điểm bài của ngài.”

Đằng Vân nhất thời cảm thấy có chút vô lực, hắn không thể nói ra, phi tử được gọi thị tẩm là chuyện may mắn, nhưng với Đằng Vân mà nói, liền hết sức xui xẻo.

Tiết Quân Lương thích trêu chọc hắn, nhưng lại tuyên bố, nếu Đằng Vân không muốn, y chắc chắn không chạm hắn, cũng không làm chuyện gì quá đáng, nhưng trong lòng Đằng Vân, hắn vẫn ghi hận Tiết Quân Lương, cùng Tiết Quân Lương đồng giường cộng chăn, không tính toán giết y đã là chuyện tốt, làm sao có thể ngủ được.

Đằng Vân ba ngày không ngủ ngon, có chút ốm yếu, trước khi Tiết Quân Lương vào triều còn phân phó ngự y tới xem bệnh cho hắn, điều trị một chút.

Ngự y chẩn mạch, cũng nhìn không ra gì, chỉ nói thân thể suy yếu, nghỉ ngơi nhiều hơn là được, thái y đi rồi, Đằng Vân mang Tụ Dao trở về Vân Phượng cung, sợ Tiết Quân Lương hạ triều lại không cho mình trở về.

Tiết Quân Lương trở lại tẩm cung, không thấy Đằng Vân, trong lòng cũng biết hoàng hậu đang trốn tránh mình, không phải sợ hãi, mà là... Ghét bỏ.

Điều này sao có thể khiến một quân vương như Tiết Quân Lương cam tâm buông tha hắn, vì thế Tiết Quân Lương liền cố ý đùa Đằng Vân, nhìn biểu tình ẩn nhẫn lại muốn phát tác của Đằng Vân, mới thư thái một chút.

Khương Dự thấy Tiết vương cười quỷ dị, trong lòng có chút tính toán, nói: “Đại vương, thứ cho lão nô lẩm bẩm... Đại vương đến nay chỉ có Thái tử là con nối dõi, hiện giờ Hoàng hậu nương nương điệu dàng khéo léo, có phải nên suy xét để ngự y đối được phương hay không?”

Tiết Quân Lương không phản ứng gì, chỉ cười nói: “Người cảm thấy cô nên có thêm tử tự sao? Mà tử tự này là do hoàng hậu sinh?”

“Lão nô không dám hiểu rõ thánh ý.”

Tiết Quân Lương nói: “Nói như vậy, ngay cả người cũng cảm thấy hoàng hậu không tồi.”

Lần này Khương Dụ không nói nữa, Tiết Quân Lương cũng không định hỏi tiếp. Nhưng kỳ thật Khương Dụ tính sai một chút, dù đổi lại được phương của thái y, hoàng hậu nương nương cũng không hoài thai, không phải Tiết vương không cố gắng, mà là Đổng Vân căn bản không để ý tới Tiết Quân Lương.

Hậu cung của người khác mỹ nữ như mây, cũng là vì tử tự, nhưng Tiết Quân Lương đối lập, phi tử được Tiết Quân Lương lâm hạnh đều dùng được ngự y khai, sẽ không hoài thượng long tử, cho nên vì sao Đức phi được sủng ái nhiều năm như vậy cũng không có một đứa con.

Nguyên nhân chính là, Tiết Quân Lương không muốn nhìn nhi tử của mình vì ngôi vị hoàng đế mà người tranh ta đoạt, y là người từng trải, hiển nhiên biết chuyện này có bao nhiêu âm hiểm, đương nhiên y cũng phạm không ít.

Tiết Quân Lương phê tấu chương một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Nếu lần này hoàng hậu có thể trở về, cô liền suy nghĩ một chút, có thêm một tử tự.”

Khương Dụ nghe không hiểu, Tiết Quân Lương buông tấu chương, nói: “Phụng quốc phái sứ thần dâng tấu chương, nói Phụng vương tưởng niệm tỷ tỷ, hy vọng hoàng hậu có thể hồi hương thăm nhà.”

“Này...”

Khương Dụ nhất thời nghẹn lời, Tiết Quân Lương xoay cổ tay, chống cằm nói, “Triệu Vạn Niên hầu Đông môn đệ bài tử.”

“Vâng.”

Tiết Hậu Dương đã nhiều ngày chiếu cố Đổng Thường, Đổng Thường vốn ở tại biệt quán, nhưng mấy ngày nay vì thân thể không tốt nên bị giữ lại, người trong phủ Hầu gia xem như hiền lành, cũng không xa lạ.

Tiết Hậu Dương không thường xuất hiện, chỉ phân phó hạ nhân chiếu cố tốt Đổng Thường, hấn sợ hiện tại xuất hiện trước mặt y, đối phương sẽ chán ghét hấn, bọn họ đều là nam nhân, dù Đổng Thường đủ ẩn nhẫn, cũng có tôn nghiêm của chính mình.

Tiết Hậu Dương xa xa mà nhìn Đổng Thường ngồi trong đình đọc sách, tỷ nữ từ phía sau bước tới, cười nói: “Hầu gia u, ngài lên lút như vậy làm cái gì?”

“...”

Tiết Hậu Dương vượt thái dương: “Nói chuyện nhỏ chút, thật là càng ngày càng không thể thống.”

“Hầu gia trước không vội giáo huấn nô tỳ, cũng đừng vội nhìn Đổng tiên sinh, Đại vương kêu ngài đệ bài tử tiến cung!”

“Nói tiến cung còn bình tĩnh như vậy, nhanh đi chuẩn bị ngựa.”

18. Chương 18: Nam Thê

Phụng Minh gần một năm không thượng triều, lúc trở lại đại diện khó tránh khỏi khiến rất nhiều cự thần lão lệ tung hoành.

Vừa vặn ngày hôm đó Triệu Lục cáo bệnh không lâm triều, Tả tướng cầm đầu cự thần cũng ý lá gan lớn tố cáo Trục Lộ hầu.

Thời điểm Phụng Minh quay về tẩm cung, Thụy Tuyết hầu ở bên ngoài, sắc mặt có chút thật cẩn thận, nói: “Đại vương... Chủ tử đến đây, đang ở bên trong.”

Phụng Minh sửng sốt một chút, lập tức bước vào cửa điện.

Trục Lộ hầu chấp tay sau lưng, trường thân mà đứng, tựa hồ thưởng thức vật trang trí, y thân hình cao ngất, không chút bệnh trạng, thấy thế nào cũng là mọt có ồm.

Triệu Lục xoay người lại, cười nói: “Đại vương vào triều đã trở lại.”

Phụng Minh không nhìn thẳng y, dời tầm mắt, chỉ ứng một tiếng.

Triệu Lục đi tới, ôm lấy Phụng Minh, Phụng Minh không thấp, mặc long bào màu đen càng tôn thêm thân hình cao ngất, chẳng qua so với Triệu Lục có vẻ gầy yếu không ít.

Triệu Lục nắm cầm hấn, ép đối phương ngẩng đầu lên, ngọc lưu lạnh lẽo dán trên trán, Phụng Minh vẫn không chịu đối diện đối phương, ánh mắt có chút hốt hoảng.

“Như thế nào?” Triệu Lục cười nói: “Bệ hạ đã nhiều ngày thân cận Tả tướng, ngay cả liếc mắt nhìn vi thần một cái cũng không muốn sao?”

“Không phải.”

“A... Không phải?” Triệu Lục nhẹ nhàng vuốt ve môi Phụng Minh, nói: “Bệ hạ có phải nhìn chán vi thần rồi không, thế nên ngay cả chuyện phái sứ thần thỉnh trường chủ về nước, vi thần cũng không biết.”

“...”

Phụng Minh muốn nói, nhưng hấn vừa há miệng liền lập tức mím lại, không nói một chữ.

Trầm mặc của hấn tựa hồ chọc giận Trục Lộc hầu, y nắm chặt cổ tay Phụng Minh, kéo người vào nội thất, ném ở trên giường.

Thụy Tuyết thấy thế liền lo lắng: “Hầu gia! Hầu gia ngài...”

“Câm miệng!” Triệu Lục quát một tiếng, chop nghiêng mực trên bàn ném xuống đất, nói: “Cút, nơi này không đến phiên ngươi lên tiếng.”

Thụy Tuyết thở dài, cắn răng một cái lui ra ngoài.

Triệu Lục đem Phụng Minh ấn trên giường, cười lạnh: “Ngươi đã nhiều ngày sinh bệnh, ta cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố ngươi, ta đối đãi ngươi không tốt sao? Nếu ngươi muốn tấn công Tiết quốc, cần gì phải bày trò sau lưng ta, khi ta chẳng biết gì, đùa vui quá nhỉ!”

“Ta không muốn lừa dối ngươi.”

Phụng Minh nằm ngửa, mũi miện đã rơi ra, tóc hỗn độn tán xuống, hấn nhẹ nhàng vươn tay đặt lên trái tim Triệu Lục, nói: “Ngươi có tự vấn lòng, nhiều năm qua ta đối đãi ngươi thế nào, nếu không phải triều đình oán than, ta căn bản sẽ không quản... Mấy trăm năm cơ nghiệp của Phụng quốc, không thể hủy trên tay ta!”

Triệu Lục đột nhiên nở nụ cười, “Ngươi hiện giờ trách ta?”

Phụng Minh chỉ thản nhiên nói: “Ta không tin ngươi đoán không ra, hành động của ta rõ ràng là bảo vệ ngươi, lần này không xuất binh, ngươi có thể đứng vững trước lời buộc tội của rất nhiều cựu thần sao?”

“Vậy ta hỏi ngươi, ngươi phái sứ thần muốn trường chủ trở về là có ý gì?” Triệu Lục chế trụ tay hấn, không cho hấn chạm vào mình, lạnh giọng nói: “Ngươi muốn nửa đường chặn giết trường chủ, sau đó đổ lên đầu Tiết Quân Lương, thừa dịp này xuất binh, phải thế không?”

Trên mặt Phụng Minh không có biến hóa gì, giống như trường chủ không phải tỷ tỷ của mình, “Ngươi nếu biết, cần gì phải hỏi ta.”

“Cần gì phải hỏi ngươi?” Triệu Lục nheo mắt, cười nói: “Nàng là thân tỷ tỷ của ngươi, các ngươi là thân tỷ đệ đồng phụ đồng mẫu!”

Phụng Minh không biết mình chạm vào nghịch lân của Triệu Lục, cả đời y không có thân nhân, đối với thân tình hiển nhiên phi thường quý trọng, mà Phụng Minh trời sinh tâm ngoan thủ lạt, cũng chỉ đối đãi với y mới đặc biệt nhu tình, hy sinh một tỷ tỷ mà thôi, Phụng Minh sẽ không để vào mắt, lại vừa lúc động tới cảm xúc chôn dấu nhiều năm trong lòng Triệu Lục.

Ánh mắt Phụng Minh lóe lên, Trục Lộc hầu kích động như vậy, khó tránh khỏi hấn cho rằng y ôm tình cảm với trường chủ, lòng nổi lên chua xót, lấy tay che khuất mắt, lạnh lùng nói: “Hầu gia không cần nhiều lời, sứ thần của cô đã từ Tiết quốc trở lại, lúc này có thảo luận nữa, cũng không phải đã muộn rồi sao?”

Triệu Lục lui về phía sau một bước, tuy Phụng Minh làm một quân chủ, nhưng luôn ngoan ngoãn phục tùng y, chưa bao giờ làm trái ý y, không ngờ sẽ có một ngày trở mặt. Triệu Lục một câu chưa nói, liền bước ra tẩm cung.

Thụy Tuyết đứng ở bên ngoài, lo lắng vô cùng, nhìn thấy Triệu Lục đi ra, lập tức nghênh đón: “Chủ tử... Thế nào ?”

Triệu Lục không nói chuyện, khuôn mặt lãnh tới cực điểm, dừng một chút, nói: “Người theo ta hồi phủ, ta có chuyện muốn người đi làm.”

Tụ Dao vội vã trở về Vân Phượng cung, nói: “Nương nương, việc lớn không tốt !”

Đằng Vân bảo nàng đi hỏi thăm chuyện Đằng Thường, vừa trở về đã nói việc lớn không tốt, còn tưởng rằng Tiết Quân Lương thật sự xử tử Đằng Thường.

Tụ Dao nói: “Lúc nô tỳ hỏi thăm còn nghe được một chuyện khác!”

Đằng Vân biết nàng không nói Đằng Thường, mới yên lòng: “Trước tiên nói về Đằng Thường.”

“A... Chuyện Đằng Thường rất thú vị,” Tụ Dao nói: “Bệ hạ đã chính miệng đồng ý hôn sự của Vạn Niên hầu và Đằng Thường.”

“Cái gì? Hôn sự... Ai?”

“Vạn Niên hầu và Đằng Thường a, nương nương ngài cũng thấy rất buồn cười ha, là nam thê đầu tiên được cưới hỏi đằng hoàng nhà.”

Đằng Vân chấn động toàn thân, trong đầu trống rỗng, nói: “Vậy Đằng Thường làm sao quay về, đáp ứng rồi?”

“Đương nhiên đáp ứng a.”

Tụ Dao nói: “Đây không phải là chuyện rõ ràng sao, gả cho Hầu gia hoặc mất đầu, ai cũng không chọn mất đầu ... Nương nương a, ngài vẫn nên quan tâm chính mình thôi!”

Đằng Vân đỡ bàn chậm rãi ngồi xuống, hẳn đương nhiên biết Đằng Thường là người thế nào, một thân ngạo khí, lại phải hèn mọn gả cho một nam tử, hơn nữa nam tử này còn là địch nhân của y.

“Nương nương, vừa rồi nô tỳ trở về, không cẩn thận nghe được, Phụng vương phái sứ thần muốn ngài hồi hương thăm nhà, không biết khi nào khởi hành, nhưng thật lạ, từ xưa đến nay đâu có nương nương nào phải về.”

Này thực rõ ràng, quan hệ giữa Phụng quốc và Tiết Quân Lương luôn luôn giằng co, hơn nữa hiện tại Đằng vương chủ động dâng đại công chúa hòa thân, chắc chắn Phụng vương bất mãn, khẳng định có ý khai chiến.

Mà thân phận hiện tại của Đằng Vân vừa là hoàng hậu Tiết quốc vừa là trường chủ Phụng quốc, kẹp giữa khó tránh khỏi xấu hổ.

Đằng Vân nghe được tin tức này lại không nóng nảy, ngược lại cảm thấy đây là cơ hội tốt.

Thân là một hoàng hậu, hiển nhiên ra cung cũng bị hạn chế, nhưng thăm viếng lại khác, Đằng Vân một lòng muốn chạy đi, lúc này liền thỏa mãn.

Tụ Dao thấy Đằng Vân sắc mặt thản nhiên, cũng không kinh ngạc, trong lòng nghĩ, quả nhiên hoàng hậu chính là hoàng hậu, gặp nguy không loạn.

Buổi chiều Tiết Quân Lương phê xong tấu chương, rảnh rỗi liền đến Vân Phượng cung, hành động này đã sắp thành thói quen của y.

Tiết Quân Lương nói: “Hắn ái phi đã nghe tin nhĩ, Phụng vương rất tưởng niệm người, muốn người trở về thăm viếng, không biết ái phi thấy thế nào.”

Đằng Vân không cần suy nghĩ liền đáp: “Theo ý bệ hạ.”

Hắn đương nhiên biết Tiết vương đang thăm dò mình, muốn lưu lại hay không muốn lưu lại đều không đúng, chỉ có thái độ không quan tâm mới vẹn toàn nhất.

Mà thái độ “Thuận theo” của Đằng Vân, vừa lúc hợp tâm ý Tiết Quân Lương, lại nghĩ tới lời Khương Dự, để vương chỉ có một tử tự, quả thật quá ít. Chính là Tiết Quân Lương bỗng nhiên phiền muộn, y nói qua sẽ không bức Đằng Vân, sẽ đợi đối phương cam tâm tình nguyện, nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Đằng Vân, thật không biết cam tâm tình nguyện là năm nào tháng nào.

Đằng Vân lúc này căn bản không biết, Tiết vương đánh chủ ý lên người hắn.

Tiết Quân Lương đã có ý niệm thêm tử tự, hiển nhiên không thể để Đằng Vân về Phượng quốc, mặc kệ Phụng vương tưởng niệm thật hay muốn lừa gạt trường chủ ...

Tiết Quân Lương khôn định rời đi, dù sao mấy ngày nay thanh nhàn, tấu chương đã phê xong, liền bảo Tụ Dao truyền lời, nói bữa tối muốn ở lại Vân Phượng cung.

“Đúng rồi, một thời gian nữa Vạn Niên hầu sẽ đại hôn, ngày ái phi thăm viếng phải dời lại, dù sao Hậu Dương coi như trọng thần, ái phi không có mặt không được.

Tay Đằng Vân run lên một cái, thăm dò hỏi: “Thiếp thân nghe nói người Hầu gia muốn kết hôn chính là tướng gia của Đằng quốc?”

Tiết Quân Lương gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng là Đằng Thường.”

“... Chính là thiếp thân nghe nói Đằng Thường bản tính ngay thẳng, sợ sẽ không đồng ý gả cho nam tử?”

Tiết Quân Lương nghe, bỗng nhiên cười rộ lên, khiến Đằng Vân thực khó hiểu, Tiết Quân Lương cười xong rồi, mới nói: “Ái phi nói có đạo lý, bất quá... Đằng Thường là người tâm cơ trọng, y lẫn lộn quan trường gần ba mươi năm, muốn bảo mệnh cần hi sinh một số thứ, vẫn là hiểu được. Một người ngay cả đầu cũng không thể giữ, thể diện quan trọng sao, còn nói gì chuyện giang sơn xã tắc.”

Y nói xong, đột nhiên thở dài: “Nói đến chuyện này cô cũng có nghĩ lại, người cô lo lắng là Vạn Niên hầu... Chỉ sợ tâm tư Hậu Dương không bằng Đằng Thường, phải nơi chốn chịu thiệt, bị người chế trụ, nói không chừng sắp bị đập xuống hố, còn giúp người khác đào hố chôn mình.”

Đằng Vân nói: “Vậy vì sao bệ hạ đáp ứng hôn nhân này?”

“Vì sao?”

Tiết Quân Lương lắc đầu, nói: “Bởi vì cô có một đệ đệ không bớt lo được, mười con trâu cũng không thể kéo lại, biết rõ tình cảm của hắn với Đằng Thường, dù cô là quân vương thì cũng là huynh trưởng, không thể ngồi yên không để ý.”

Đằng Vân nghe lời y, như có điều suy nghĩ, dù đồng phụ đồng mẫu thì thế nào, có thể làm được như Tiết Quân Lương, mặc kệ thiệt hay giả, quả thật không dễ dàng.

Hắn đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy bàn tay trầm xuống, tay đã bị Tiết Quân Lương kéo lại, tay Tiết Quân Lương xương khớp rõ ràng, lòng bàn tay có chút chai sạn, lại có thể bao phủ tay Đằng Vân.

Đằng Vân run lên, thiếu chút nữa phản xạ tính gạt tay Tiết Quân Lương ra, may mắn lập tức khắc chế, nếu không chính là đại bất kính.

Tiết Quân Lương muốn Đằng Vân cam tâm tình nguyện ủy thân, đương nhiên cần thể hiện, nữ nhân thích nhu tình săn sóc, Tiết Quân Lương hậu cung như mây, tự nhiên biết cách để nữ nhân vui, nhưng mà y tính sai rồi, hoàng hậu này của y, không phải là nữ tử khéo léo tú khí ...

Tiết Quân Lương ôn thanh nói: “Ái phi nhớ nhà sao?”

19. Chương 19: Gặp Mặt

Đằng Vân bị nắm tay, cực độ không tự nhiên, rất muốn rút về, nhưng Tiết Quân Lương hoàn toàn không tự giác, hơn nữa còn cảm thấy biểu hiện của mình thực ôn nhu.

Thời điểm dùng bữa thì tự mình gấp đồ ăn cho Đằng Vân, Tụ Dao đứng một bên cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh, dùng cơm xong còn truyền ngự y tới xem vết thương của hoàng hậu.

Sẹo trên mặt Đằng Vân dần dần bóc vảy, lộ ra da non hồng nhạt, chẳng qua luôn có chút ngứa, hơn nữa vùng xung quanh vết sẹo phồng hồng, hơi nứt nẻ, Đằng Vân cũng không cảm thấy gì đặc biệt, ngược lại Tiết Quân Lương nhìn thấy, liền bảo thái y bôi thuốc mỡ lên.

Ngự y luôn miệng cam đoan, sau khi vảy kết bóc ra nhất định không lưu lại dấu vết, Tiết Quân Lương mới thả người đi.

Tiết Quân Lương xoa được cho Đằng Vân, bỗng nhiên cười nói: “Ái phi thật thơm.”

Đằng Vân không kịp nhận ra đối phương đang trêu chọc mình, nói: “Là mùi thuốc mỡ.”

Tiết Quân Lương ngửi ngửi thuốc mỡ, lại lắc đầu nói, “Thuốc mỡ nào có hương thơm hợp lòng người như ái phi.”

Nói xong liền ôm lấy Đằng Vân, nhẹ nhàng hôn lên trán hần.

Trên trán một trận ấm áp, tuy chỉ chạm hờ ngấn ngủ, Đằng Vân vẫn chấn động, nụ hôn đơn thuần mà ôn nhu như vậy, so với hôn môi còn đáng ghét hơn, Đằng Vân cau mày, nhích người, tận lực giữ khoảng cách.

Tiết Quân Lương giống như không chú ý, còn kinh ngạc nói: “Là ta mạnh tay, làm đau ái phi sao?”

Đằng Vân không thể nói gì, mấp máy môi: “Không dám phiền bệ hạ, thiếp thân tự mình làm được.”

Lúc này Tiết Quân Lương cũng không cưỡng cầu, dứt khoát đưa thuốc cho Đằng Vân: “Trời tối rồi, cô về trước, mấy ngày nữa để Đằng Thường vào cung gặp người, y sắp tiến cửa Tiết gia, phiền hoàng hậu dạy y một số quy củ, để tránh người chê cười.”

Tiết Quân Lương nói xong liền đi, trong lòng Đằng Vân nhất thời dâng lên một cỗ phiền toái, không biết Tiết Hậu Dương nghĩ như thế nào, theo ý của Tiết vương, chẳng lẽ Tiết Hậu Dương thực sự ôm tình cảm với Đằng Thường?

Nhưng Đằng Thường và Vạn Niên hầu chưa từng gặp nhau, ngay cả trên chiến trường cũng chưa từng trực tiếp giao thủ, thời điểm Tiết Hậu Dương làm tướng quân, Đằng Thường đã bị Đằng vương triệu về nước, dùng một ít chuyện lông gà vỏ tỏi đoạt lại binh quyền, từ đó không còn lãnh binh, cũng không để Đằng Thường rời kinh nửa bước, chớ nói chi là gặp mặt rồi có tư giao (quan hệ riêng tư).

Đằng Thường đồng ý gả cho hần, tuy khiến Đằng Vân có chút khiếp sợ, nhưng ngẫm nghĩ một chút cũng hiểu được, Đằng Thường tận trung với Đằng quốc, tất nhiên không muốn chết uống.

Kỳ thực chỉ cần Tiết Quân Lương buông lỏng, quả thật như lời y nói, dù Tiết Hậu Dương bất bại trên chiến trường, luận tâm cơ cũng không bằng Đằng Thường.

Nhưng ngẫm lại cũng biết, sao Tiết Quân Lương có thể dễ dàng buông, dưỡng hổ vi loạn, đạo lý rất đơn giản, dù yêu thương đệ đệ cũng không thể làm đến nước này, chỉ sợ đi quá xa nước cờ của y.

Vạn Niên hầu đại hôn cũng xem như đại sự của Tiết quốc, được sắp xếp đâu vào đấy, hưởng hồ Tiết vương nói, đích thân chủ hôn, hiển nhiên không thể chậm trễ.

Tiết Hậu Dương và Đằng Thường cùng nhau tiến cung, Đằng Thường làm “Vợ”, phải tới hậu cung bái kiến hoàng hậu, mà Tiết Hậu Dương đương nhiên cùng Tiết Quân Lương tán gẫu.

Tiết Quân Lương nhìn bộ dáng đắc ý của Tiết Hậu Dương, không khỏi cười nói: “Như vậy liền vừa lòng, chí khí của người chạy đâu rồi? Đừng để người ta nói Vạn Niên hầu là một Hầu gia sợ vợ.”

Tiết Hậu Dương cười ngây ngô một chút, nói: “Bệ hạ, ngài đừng trêu ghẹo thần đệ.”

Tiết Quân Lương nói: “Tuy ta đồng ý hôn sự của các người, nhưng người phải biết rằng, Đằng Thường không phải đèn hết dầu, tâm tư của y so với võ tướng như người thâm sâu hơn nhiều, có thể lay động y hay không, phải ở chính người, ai cũng không giúp được.”

Tiết Hậu Dương thở dài: “Nói thật... Thần đệ không hy vọng xa vời.”

Tiết Quân Lương nói: “Ta thấy các người ở chung rất tốt, ít nhất Đằng Thường không tránh né người...”

Y nói xong, khụ một tiếng: “Hậu Dương a, người nói xem, một thê tử luôn trốn tránh trượng phu là có ý gì, rốt cuộc làm thế nào nàng mới không tránh né người.”

“A...” Tiết Hậu Dương trầm ngâm một chút, nói: “Bệ hạ... Thần đệ chưa thành hôn đâu, cái này... Không hiểu lắm.”

Tiết Quân Lương phát phát tay, nói: “Tùy tiện hỏi mà thôi.”

Bất quá nói xong lại cảm thấy giấu đầu hở đuôi, còn muốn lấp liếm, Tiết Hậu Dương ngược lại không chú ý, nói tiếp: “Hay trong lòng thê tử này có người khác a?”

Tiết Quân Lương vừa nghe, sắc mặt “Xoạch” một chút liền trầm xuống, Tiết Hậu Dương cảm thấy mình nói gì đó không nên nói, quả nhiên không thể nói thẳng.

Tiết Quân Lương nghe đến khả năng này, lập tức đứng ngồi không yên, bỗng nhiên nhớ lại lời Đằng Thiển Y, hoàng hậu và Đằng Thường có thể là quen biết cũ, mà chính mình vừa bảo Đằng Thường tới bái kiến hoàng hậu.

Tiết Hậu Dương đang lo sợ bất an, chợt nghe Tiết Quân Lương nói: “Bãi giá Vân Phượng cung, sắp tới ngoạ thiện, vừa lúc ăn bữa cơm gia đình.”

Đằng Thường đến bái kiến hoàng hậu, tuy phải giả cho người kia, nhưng dù sao y cũng là nam tử, không thể tùy tiện thấy mặt hoàng hậu, cho nên phải buông rèm che.

Đằng Thường được cung nhân dẫn vào đại điện, Tụ Dao nói nương nương đang ở trà thất, vì thế dẫn y tới đó.

Trà thất nằm bên cạnh cửa điện, bước qua bình phong, phía trước đặt một bàn dài, đối diện buông rèm, bên trong đặt một mỹ nhân tháp.

Đằng Thường hạ tay, thực cung kính quỳ xuống: “Đằng Thường thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Xuyên qua rèm che, Đằng Vân không thấy rõ biểu tình của đối phương, hơn nữa Đằng Thường cúi đầu, chăm chú nhìn mặt đất, càng khó thấy được.

Ngoại thần yết kiến không cần quỳ lạy chi lễ, chỉ phải quỳ lạy thiên địa quân vương, hạ bái phụ mẫu, còn quân chủ của biệt quốc, nếu không phụ thuộc sẽ không quỳ.

Trước đó Đằng Thường hòa thân, không có quỳ lạy, nhưng lúc này, hai đầu gối lại quỳ trên mặt đất, bởi vì y không còn là ngoại thần, mà sắp trở thành chính thê của Vạn Niên hầu Tiết Hậu Dương.

Đằng Vân cực lực khiến ngữ khí của mình có vẻ bình tĩnh, nói: “Miễn lễ, Tụ Dao thiết tọa.”

Hành động của Đằng Thường đều thực cung kính, tạ ân rồi mới đứng dậy.

Cả hai đều là người ít nói, Đằng Thường không biết đối phương là Đằng Vân, hiển nhiên không có gì để nói, mà Đằng Vân lại không biết nên nói cái gì.

Đằng Thường chung quy là nam tử, vì tị hiềm, không thể bảo Tụ Dao và thị nữ đều lui ra ngoài, hậu cung nhiều tai mắt, Đằng Vân sẽ không ngốc đến mức tự tìm phiền toái. Mà có người ngoài bên cạnh, hẳn không thể nói gì.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, không khí có chút xấu hổ.

Tụ Dao mắt xem mũi mũi xem tâm, còn tưởng nương nương không thích Đằng Thường, kỳ thật khó trách, nam nhân làm chính thê là chuyện kinh thế hãi tục thế nào, nói ra cũng quá dọa người.

Tụ Dao nhân cơ hội ra ngoài đổi trà, vừa mới bước qua cửa, còn chưa tới chính điện, liền thấy Tiết Quân Lương dẫn theo Tiết Hậu Dương vào.

Tụ Dao không nghe thấy thông truyền, thực hoảng sợ, quỳ xuống thỉnh an, chưa kịp mở miệng đã bị Tiết Quân Lương ngăn cản.

Tiết Quân Lương nhìn chung quanh một vòng, chính diện không thấy Đằng Vân, cũng không phát hiện Đằng Thường, trong lòng khó tránh khỏi lộp bộp một chút, nói: “Nương nương ở đâu?”

Tụ Dao vội đáp: “Nương nương tại trà thất.”

Tiết Quân Lương không nâng bước, mà hỏi tiếp: “Đằng Thường đã tới sao?”

“Bẩm bệ hạ, đến đây vẫn chưa đi, đang tại trà thất.”

Lúc này Tiết Quân Lương mới hướng đến trà thất, khiến Tụ Dao vô cùng khó hiểu.

Tiết Quân Lương không cho người thông báo, yên lặng bước vào, chuyển qua bình phong, bên trong không tiếng động, chỉ thấy Đằng Thường ngồi một bên, Đằng Vân ngồi sau rèm che, bộ dáng hoàn toàn khuôn phép, lúc này mới yên lòng lại.

Đằng Thường liếc Tiết Quân Lương một cái, cũng không phản ứng quá lớn, đứng dậy, quỳ xuống thỉnh an, sự bình tĩnh của y khiến Tiết Hậu Dương cảm thấy có chút không tốt.

Tuy trước kia Tiết Hậu Dương không gặp qua Đằng Thường, nhưng hai nước giao chiến nhiều năm như vậy, hiển nhiên nghe về thái độ làm người của Thường tướng.

Buộc Đằng Thường quỳ lạy Tiết vương, đối với Đằng Thường mà nói, phải cần bao nhiêu nhẫn nại.

Tiết Quân Lương đi qua, cung nữ chủ động vén rèm, Đằng Vân cũng đứng lên thỉnh an.

Tiết Quân Lương nâng Đằng Vân dậy, sau đó nói một tiếng, “Đằng Thường cũng không tắt giữ lễ tiết, Hậu Dương còn không mau nâng dậy.”

Tiết Hậu Dương ứng thanh, lúc này mới đi lên nâng Đằng Thường, Đằng Thường cũng không cự tuyệt Tiết Hậu Dương chạm vào, biểu tình vẫn thản nhiên, không quá để ý.

Tiết Quân Lương nói: “Hôm nay ngự y đã tới sao?”

Đằng Vân nghe y hỏi, liền đáp: “Đã tới.”

“Đừng quên bồi thuốc, ngự y nói phải liên tục dùng được mới có hiệu quả.”

Nói rất là quan tâm, cũng không biết có phải muốn Đằng Thường cùng Tiết Hậu Dương nghe không.

Tiết Quân Lương quan tâm xong Đằng Vân, mới hướng Tiết Hậu Dương nói: “Chờ Hậu Dương thành hôn, còn muốn người hộ tống hoàng hậu hồi Phụng quốc thăm nhà.”

“Thần lĩnh chỉ.” Tiết Hậu Dương nói: “Thần đệ bảo đảm Hoàng hậu nương nương an toàn hồi cung.”

Tiết Quân Lương cười nói: “Cái này tự nhiên, người cô tín nhiệm nhất là Hậu Dương người.”

Đang nói chuyện, Khương Dự cúi đầu tiến vào, bẩm: “Đại vương, có mật báo đưa tới.”

Tiết Quân Lương nói một tiếng “Trình lên”, Khương Dự liền cung kính dâng một mẫu giấy.

Tiết Quân Lương lấy qua, liếc mắt một cái, chữ trên đó rất nhỏ, hơn nữa mẫu giấy không lớn, theo lý thuyết, cho dù Đằng Vân đứng gần, cũng khó nhìn thấy.

Chẳng qua không biết Tiết Quân Lương cố ý hay vô ý, cầm mẫu giấy hơi nghiêng một chút, Đằng Vân rõ ràng thấy bên trên có một dòng chữ cực nhỏ.

—— Phụng vương có trá.

Danh tự phía dưới không thấy, bị Tiết Quân Lương dùng ngón tay che đi.

Sau khi xem xong, Tiết Quân Lương thuận tay thu mẫu giấy vào trong tay áo, cũng không nhắc lại chuyện này, phân phó Khương Dự bãi thiện tại Vân Phụng cung, bảo Tiết Hậu Dương cùng Đằng Thường lưu lại, mọi người ăn bữa cơm gia đình.

20. Chương 20: Thành Hôn

Ngày tướng gia Đằng quốc Đằng Thường gả cho Tiết Hậu Dương, sứ thần Tiết Quân Lương phái qua cầu hôn cũng vừa tới Đằng quốc, một lễ đơn giản chính là tiền trăm hậu tấu.

Đằng vương tưởng rằng sứ thần của Tiết Quân Lương giao trả tro cốt Đằng Vân, bởi vì lúc này có lẽ Đằng Thường đã bị xử tử, khẳng định không thể trở về, nhưng hần trăm triệu lần không ngờ, Tiết quốc sứ thần là đến cầu hôn.

Không chỉ Đằng vương, toàn bộ văn võ đương triều đều xôn xao, nếu Đằng Thường cưới công chúa Tiết quốc còn dễ nói, chính là Tiết quốc vừa không có công chúa vừa không có trường chủ, Tướng gia của bọn họ phải xuất giá.

Nói cầu hôn, kỳ thật là thị uy, hơn nữa Đằng vương không có gan giận dữ chém sứ thần, dù gì hiện tại cũng chỉ là Đằng quốc trên danh nghĩa, nữ nhi của hần còn trong tay Tiết Quân Lương, nói qua đó làm phi tử, thực ra là con tin.

Tiết Hậu Dương một thân mùi rượu, hần uống có chút nhiều, lại chậm chạp không chịu về phòng, một số đại thần cho rằng Tiết Hậu Dương không cần ân tử, dù sao đó là một nam nhân, một số khác lại cho rằng Vạn Niên hầu thật sự cao hứng, dù sao đó cũng là ra oai phủ đầu, tóm lại người mời rượu sống sau đề sống trước.

Cuối cùng mọi người vui vẻ đỡ Tiết Hậu Dương về phòng.

Lúc cửa mở ra, Đằng Thường đang ngồi trên tháp, một thân hỉ bào nam tử, mọi người còn tưởng tân nương tử phải đội khăn voan, thế mà Đằng Thường mặc như vậy, người không biết chắc chắn nghĩ y là một tân lang tuấn tú.

Mọi người cười ha ha, không dám ở lâu, dù sao đó cũng là chuyện xấu hổ, có thể không làm việc xấu liền không làm, vì thế tất cả đều lui ra, còn thông minh đóng cửa lại.

Tiết Hậu Dương lão đảo bước tới, tay đỡ tháp lệch một chút, sờ phải quả táo, lúc này mới có chút tỉnh, quay đầu tìm kiếm thân ảnh Đằng Thường.

Thật sự thấy được Đằng Thường, lại giống như bị hỏa thiêu, lập tức thu hồi ánh mắt, đỡ tháp ổn định thân mình.

Tiết Hậu Dương khụ một tiếng, lập tức nói: “Thời gian không còn sớm, Thường tướng nghỉ ngơi đi, ta... Ta đêm nay tới khách phòng ngủ.”

Hần nói xong chuẩn bị ra ngoài, nhưng chưa kịp mở cửa đã bị người ngăn cản.

Đằng Thường nói: “Đằng mỗ biết Hầu gia có ý tốt, nhưng người khác không biết, chỉ sợ như vậy không ổn.”

Tiết Hậu Dương có chút sững sờ, có thể do rượu, phản ứng rất chậm, gật gật đầu nói: “Đúng... Là ta lo lắng không chu toàn, ta mang chăn đệm ngủ dưới đất.”

Đằng Thường nhìn bộ dáng hàm hậu của hần, đột nhiên bật cười, nói: “Hầu gia xem ra đã quá say, có giường sao còn ngủ đất, nếu cảm lạnh chẳng phải là phiền toái.”

Tiết Hậu Dương nhìn y cười, bỗng nhiên yết hầu kéo căng, khô khốc nuốt nước miếng, vội vàng dời tầm mắt.

Đằng Thường nói: “Trừ phi Hầu gia ghét bỏ Đằng mỗ, bằng không giường lớn như vậy, còn không đủ hai người ngủ sao?”

Tiết Hậu Dương vụng vụng hồ hồ, thế nhưng thật sự cùng Đằng Thường ngủ chung, nên trong phòng không tắt, chấp chờ lay động, khiến Tiết Hậu Dương cảm thấy có chút không thực.

“Thường tướng... Trong lòng Thường tướng có trách ta?”

Không biết Tiết Hậu Dương lấy dũng khí ở đâu, nói ra câu vẫn luôn giữ kín trong lòng.

Đằng Thường trầm thờ dài, sao y có thể trách Tiết Hậu Dương, Tiết Hậu Dương là vì cứu y, mà người có động cơ không thuần khiết, lợi dụng người khác, kỳ thật là chính mình mới đúng.

Đằng Thường cười nói: “Sẽ không... Đằng mỗ thật sự cảm kích Hầu gia. Ngược lại Hầu gia, uống say như vậy, chẳng lẽ không sợ ngoại tộc như ta ám sát người sao?”

“Ta... Ta không nghĩ đến.”

“Đa tạ Hầu gia tín nhiệm, Đằng mỗ thật sự... Thật sự hổ thẹn.”

Đằng Thường nói xong, người bên cạnh đã hô hấp đều đều, tựa hồ đang ngủ, y không khỏi thở dài, Tiết Hậu Dương không phải người thiếu cảnh giác như vậy, trên chiến trường hãn chiêu chiêu lấy mệnh, nhưng tóm lại là người từng trải, sẽ không dễ dàng đặt nguy hiểm bên người.

Chỉ có thể nói Đằng Thường đối với Tiết Hậu Dương, đúng là phi thường đặc biệt, mà Đằng Thường lại bắt lấy nó, khôn khéo lợi dụng hẳn.

Trong mắt người khác, Đằng Thường chịu thiệt thòi rất lớn, nhưng như lời Tiết Quân Lương, rốt cuộc ai tâm cơ trọng, còn chưa nói chính xác.

Đối mặt với Tiết Hậu Dương không phòng bị như vậy, hẳn Đằng Thường nên xuống tay, sự tồn tại của hắn và Đằng Vân đều giống nhau, chiến thần của hai quốc gia, mà lúc này Đằng Vân đã chết, Tiết Hậu Dương còn sống, Đằng Thường muốn cường quốc, Tiết Hậu Dương phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Tầm cung của Tiết Quân Lương còn sáng đèn, người nọ vẫn đang phê duyệt tấu chương, Khương Dự lo lắng nói: “Bệ hạ... Không phải lão nô lắm miệng, không an bài thị vệ bên cạnh Vạn Niên hầu, như vậy có ổn không?”

Tiết Quân Lương cười nói: “Sao không ổn? Người sợ Đằng Thường ám sát Hầu gia?”

Khương Dự nhìn vẻ mặt bất biến của Tiết Quân Lương, không khỏi nói: “Xem ra là lão nô quá lo lắng.”

Tiết Quân Lương nói: “Đúng vậy, sở dĩ Đằng Thường được dân chúng khen ngợi, là vì y giả nhân từ, giả nhân từ cũng là nhân từ, nếu không với năng lực của Đằng Thường, Đằng quốc đã sớm đổi chủ.”

Y nói xong, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, hạ bút son, nói: “Hoàng hậu hôm nay thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, hình như hôm nay Hoàng hậu nương nương bị bệnh, người của thái y viện có qua đó một chuyến.”

“À... Còn gì nữa?”

“Còn...” Khương Dự tựa hồ ngẫm nghĩ: “Còn nghe cung nữ Vân Phượng cung nói, mấy ngày nay nương nương mất hứng, tâm trạng không tốt, đồ ăn của tiểu trù phòng cũng không động bao nhiêu.”

“Biết lý do không?”

“Cái này... Lão nô cũng không biết, cũng không dám phỏng đoán tâm tư nương nương.”

“A...”

Tiết Quân Lương ứng một tiếng, xem như nghe thấy được, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, Khương Dự thấy Tiết vương không phê tấu chương nữa, vì thế nói: “Bệ hạ, muốn rời thị tẩm sao?”

Tiết Quân Lương nghĩ nghĩ, “Nhượng Đức phi lại đây.”

“Vâng.”

Đặng Vân đứng bên cửa sổ, bên ngoài tối như mực, có thể thấy tiểu trì sau điện phấm ánh trắng, cây cối đều khô, không có cảnh trí gì, mùa hè ở thâm cung nội viện trừ bỏ rộng rãi chính là xơ xác tiêu điều, mà mùa đông cũng chỉ có tang thương.

Đặng Vân đang nghĩ chuyện của Đặng Thường, dù sao hôm nay là ngày Đặng Thường thành thân, hơn nữa Tiết Quân Lương mang hắc cùng tới chủ hôn, không thể thiếu tam khấu cửu bái, khiến lòng Đặng Vân không vui.

Hơn ba mươi năm, Đặng Thường vì Đặng quốc làm rất nhiều chuyện, cũng chậm rãi mài mòn bản chất, đối trá cũng tốt, giả nhân giả nghĩa cũng được, mặc dù không thể dựa vào ai, nhưng Đặng Thường vẫn còn vương vấn, Đặng quốc là nơi y ký thác cả cuộc đời.

Bất tri bất giác, Đặng Vân lại nghĩ tới ngày mình bị bắt, hắc bị nhốt trong lao, bị dụng hình, còn nhìn thấy thuộc hạ của mình đổ máu, thời điểm đó Đặng Vân quả thật nản lòng thoái chí, lại không nghĩ hiện giờ mình vẫn còn sống, lấy phương thức này mà sống.

Sau khi Vạn Niên hầu đại hôn, Tiết Hậu Dương sẽ hộ tống hắc tới Phụng quốc, đây là cơ hội chạy trốn vô cùng tốt, nhưng Đặng Thường không thể, vậy Đặng Thường phải làm thế nào?

Đặng Vân còn suy nghĩ, Tụ Dao đã đẩy cửa bước vào, nói: “Nương nương, hôm nay Đại vương chiêu Đức phi thị tẩm!”

“Ân.”

Tụ Dao nhất thời có chút vô lực: “Nương nương ngài đừng ân, nhất định là mấy ngày nay nương nương khí sắc không tốt, bệ hạ nhìn mất hứng, ngày mai nô tỳ hảo hảo trang điểm cho ngài.”

Nàng nói xong, dừng một chút, lại nói: “Không làm bệ hạ cao hứng, ngài không thể hỏi Phụng quốc.”

Đặng Vân từ bên cửa sổ đi tới, “Nói chuyện cẩn thận, nếu lời của ngươi để người khác nghe được, lại thêm phiền toái.”

Tụ Dao gật gật đầu “A, nô tỳ biết sai rồi.” Nàng thấy Đặng Vân vẫn một bộ vân đạm phong khinh, chỉ có thể lo lắng suông. Các tần phi khác liều mạng lấy lòng Đại vương, chiêu ai thị tẩm, ngẫu nhiên tâm sự, cùng vài người liên hệ tình cảm, mà nương nương nhà mình chẳng chịu làm gì, Tiết vương đến đây cũng không cao hứng, đừng nói tới chuyện mượn sức người khác, hỏi thăm nhiều nhất cũng chỉ là Đặng Thường mà thôi.

Nếu không phải Tụ Dao luôn đi theo hoàng hậu, phỏng chừng đã nghĩ nương nương và Đặng Thường có chút ái mộ, dù sao Đặng Thường nổi danh tài giỏi, khiến người ái mộ cũng thực bình thường.

Tiết Quân Lương quả thật chiêu Đức phi đến, nhưng có thị tẩm thật hay không không thể nói, Đức phi vào tẩm cung, chưa kịp tiến nội thất, đã bị Khương Dự ngăn cản, nói bệ hạ chưa phê xong tấu chương, mong nương nương chờ bên ngoài.

Kết quả đợi cả đêm, Khương Dự lại đây nói, phỏng chừng hôm nay bệ hạ bận rộn, nương nương cũng không dễ dàng, thưởng nàng vài thứ, để Đức phi tá túc tại tẩm cung, sáng hôm sau rời đi.

Đức phi được chiêu thị tẩm, tỉ mỉ trang điểm thật lâu, đến đây cũng không ngờ gặp phải chuyện này, trong lòng đương nhiên giận dữ, nhưng đành phải cười vui, quỳ xuống tạ ban thưởng.

Hôm sau trở về liền ngồi không yên, nàng tức giận không biết hướng chỗ nào phát tiết, trước kia đều trào phúng hoàng hậu, dù sao nàng cũng là sủng phi, chỉ thiếu phượng ấn trong tay, nhưng hiện tại bất đồng, hoàng hậu được sủng ái, lại có phượng ấn, nàng thật sự không muốn tìm xui xẻo.

Mỗi ngày lo lắng đề phòng hoàng hậu có trả thù chuyện trước kia không, sao dám đi trêu chọc.

Nhưng nàng cũng nhịn không nổi, vì thế liền trút lên tân phi tử Đặng Thiển Y.

Đặng Thiển Y vốn được nuông chiều, từ ngày tiến cung, cũng không xem trọng quy củ, không tới thỉnh an ai, chỉ bảo cung nữ Tư Thủy bên người thỉnh an hoàng hậu, hiển nhiên không để các phi tử khác vào mắt.

Sau đại hôn, Tiết Hậu Dương và Đằng Thường tiến cung kính trà huynh trưởng, Tiết Quân Lương vừa hạ triều, liền bảo Khương Dụ thỉnh hoàng hậu lại đây.

Đằng Thường theo Tiết Hậu Dương tiến cung, nhưng không thể lâm triều, chỉ có thể chờ ở thiên điện, lát nữa kính trà Tiết vương.

Đợi khá lâu, cung nhân mới đến thỉnh Đằng Thường, Đằng Vân cũng từ hậu cung đi tới, vừa lúc gặp Đằng Thường ở cửa đại điện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-nuong-nuong>